

Phía Sau Mặt Nạ Của Một Con Quỷ

Contents

Phía Sau Mặt Nạ Của Một Con Quỷ	2
1. Chương 1	2
2. Chương Chap 2	2
3. Chương Chap 4: Nước Mắt Đó Không Giành Cho Cậu	3
4. Chương Chap 5: Chuẩn ... Bị?!?!	3
5. Chương Chap 6: Đủ Điểm Là Được	4
6. Chương Chap 7: Hơn Người Ta Một Bậc Cơ Đây	4
7. Chương Chap 8: Đến Lúc Con Phải Biết Bí Mật	5
8. Chương Chap 9	6
9. Chương Chap 10	7
10. Chương Chap 11: Ba Là King, Con Sẽ Là Queen	7
11. Chương Chap 12: Hãy Đợi Đây	8
12. Chương Chap 13: Lời Tiên Tri	9
13. Chương Chap 14	9
14. Chương Chap 15: Đi Học	10
15. Chương Chap 16:	11
16. Chương Chap 17: Giấc Mơ Kỳ Lạ	12
17. Chương Chap 18: Thi Thì Thi.	13
18. Chương Chap 19:	14
19. Chương Chap 20	15
20. Chương Chap 21	16
21. Chương Chap 22	17
22. Chương Chap 23	18
23. Chương Chap 25: Halloween	19
24. Chương Chap 24: Cá Tháng Tư	20
25. Chương Chap 26:	22
26. Chương Chap 27: Nhật Kí	24
27. Chương Chap 28: Nhật Kí	24
28. Chương Chap 29: Nhật Kí	26
29. Chương Chap 30: Nhật Kí	27
30. Chương Chap 31: Nhật Kí	30
31. Chương Chap 32: Lá Thư	31
32. Chương Chap 33:	33
33. Chương Chap 34:	35
34. Chương Chap 35:	36
35. Chương Chap 36:	37
36. Chương Chap 37:	39
37. Chương Chap 38:	41
38. Chương Chap 39: Trái Tim Mở Cửa Thêm Một Lần Nữa	43
39. Chương Chap 40: Lời Hứa	44
40. Chương Chap 41:	46
41. Chương Chap 42: Công Chúa Ngủ Trong Rừng - Nữ Hoàng Say Ngủ	48

42. Chương Chap 43: Trốn Chạy	50
43. Chương Chap 44: Vật Cống Nạp Là Cả Trái Tim	51
44. Chương Chap 45: Người Chiến Thắng Vẫn Là Kẻ Thua Cuộc	53
45. Chương Ngoại Truyện	55

Phía Sau Mặt Nạ Của Một Con Quỷ

Giới thiệu

Một cô bé được sinh ra vào buổi tối và mọi chuyện lạ bắt đầu từ hôm ấy mà xảy ra. 13 năm sau, hai

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phia-sau-mat-na-cua-mot-con-quy>

1. Chương 1

19 giờ 00 ngày 9 tháng 3 năm 200n... Trong phòng 20 thuộc khoa sản của bệnh viện SCH, một ca sinh mổ đang được thực hiện...

Một lúc sau: Oe...oe...oe, đứa bé đã chào đời.

- Là con gái, là con gái. - Ông bác sĩ kêu lên.

Người đầu tiên chạy đến để ôm nó vào lòng là ngoại, không hiểu sao, trong vòng tay ngoại, nó cảm thấy an toàn và thôi khóc rống lên như trước.

Nó được đặt vào lồng kính số 27. Một người bịt kín mặt mũi, không để lộ bất cứ thứ gì trên cơ thể trừ con mắt vừa bước vào sau khi y tá đi ra. Người đó đến trước lồng kính số 27 và rút ra một gói bột được bọc kĩ. Đến trước lồng kính số 27, đứa bé đó chợt giơ tay lên hươ hươ trên không trung...

- Cháy... cháy... - Người đó bỗng nhiên bốc cháy. Nhưng tại sao chỉ có một mình người đó lại bị cháy mà những đồ như: mền, vải được bọc lên người cô bé lồng 27 lại không bị cháy dù cho y tá đã sơ ý để lộ một ít mền ở đó... vụ việc đó được xét có thể là do gói bột đó có chất dễ gây cháy...

(Bí ẩn nằm ở đâu, mn đón xem chap tới nhá)

2. Chương Chap 2

Trong chap này, mình chỉ giới thiệu nhân vật thôi mn nhé.

*Đứa bé nằm trong lồng kính số 27 tên là Nguyễn Trần Ngọc Nhi. Không sinh ngược nhưng tính tình và lối sống cực kì ngược. Cực kì thích âm nhạc, thiếu âm nhạc là không thể nào sống nổi và thích hát vu vơ nhưng lại cực kì ghét môn Âm nhạc. Lúc nhỏ rất hiền, rất mỏng manh yếu đuối và rất dễ thương và rất dạn dĩ, sau một vài chuyện, tính nết không còn như trước nhưng vẫn còn sự dạn dĩ tồn tại. Ngày xưa, cô cực kì

ghét màu tối, nhất là màu đen, giờ thì cực kì thích nó. Những thành tích học tập rất nhiều, nếu không vì cái tính cầu thả thì nó còn nhiều hơn nữa. Đã không quyết thì thôi, chứ đã quyết rồi thì dù có chết cũng không bao giờ thay đổi và phải làm cho được mới thôi.

* Cha của Nguyễn Trần Ngọc Nhi: Nguyễn Mạnh Trung, làm công chức nhà nước, tính tình kiên định, khó tính, thanh liêm, vô cùng cực kì nghiêm túc, dù rất thương con gái nhưng không chiều chuộng mà luôn dạy cho cô phải tự đứng trên đôi chân của mình. Luôn luôn nhắc con về chuyện học cầu thả

* Mẹ của Nguyễn Trần Ngọc Nhi: Trần Thị Nguyệt Thu, làm giáo viên tại một trường tiểu học, rất hài hước và vui vẻ, đối với người ít gần gũi, họ thường nhận xét bà rất vui, hiểu chuyện. Nhưng thật ra, Ngọc Nhi và Mạnh Trung là hiểu rõ bà nhất, bà rất khó tính, những chuyện bà cho là đúng thì nó là đúng và không được cãi lại.

* Bà ngoại của Nguyễn Trần Ngọc Nhi: là người Ngọc Nhi yêu quý nhất, chỉ có giấc mơ là mất bà ấy thôi cũng đủ cho Ngọc Nhi suy sụp cả tháng để chắc chắn rằng ngoại sẽ tồn tại mãi mãi. Bà luôn luôn yêu quý và chiều chuộng cô nhất trong số những đứa cháu của mình.

* Gia đình là dạng khá giả, nhìn bề ngoài thì nghĩ là ấm êm lắm, nhưng chỉ được vài năm khi cô được sinh ra, nhưng sau này thì mọi chuyện ngày càng tệ hơn.

3. Chương Chap 4: Nước Mắt Đó Không Giành Cho Cậu

Trong sân trường, trời sắp về chiều. Có giọng nói giễu cợt của một nam sinh, trước mặt cậu ấy là một nữ sinh cúi đầu một mình:

- Thực sự xin lỗi nhé, thật đấy. Ha, tôi chỉ xem em như một con búp bê thôi. - Nụ cười giễu cợt hiện trên đôi môi đó - Đây, em không định khóc đấy chứ, mà sao em lại không khóc nhỉ. Tôi nhớ là em mong manh dễ vỡ lắm cơ mà! Bạn thân của em đó, cô ấy xinh đẹp, giàu có và quyền thế hơn em nhiều

- Những giọt nước mắt đó không giành cho cậu. Đồ khốn nạn. Các người chỉ là một lũ khốn nạn - Chát, một cái tát như trời giáng mà trước giờ cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ dùng đến.

Nói rồi, cô bỏ đi trong những ánh nắng nín kẻo. Không một giọt nước mắt, không một nụ cười bỏ lại. Khang nhìn cô, có cái gì đó luyến tiếc, có cái gì đó phũ phàng, có cái gì đó là lần tay còn vương trên má, Khang nhẹ nhàng đặt tay lên má, xoa xoa.

Tại ngôi nhà nhỏ, trước sân là rất nhiều cây, có vẻ trong rất yên bình. Trong nhà, một cô bé nhìn qua khung cửa sổ, nghĩ lại chặng đường dài cô và người ấy đã đi, nở một nụ cười chua chát. Cô không khóc, mọi thứ đều rất yên lặng. Bị cả người mình yêu và bạn thân phản bội cùng một lúc, không đau mới lạ.

Cô đi về phía nhà bếp, nơi người quản gia đang nấu nướng. Anh còn rất trẻ, chỉ khoảng 20 hay 25 là cùng, lại rất giỏi và trung thành. Bố mẹ rất tin tưởng anh ta. Anh ta nấu ăn rất ngon, cũng có vẻ hài hước, rất cẩn thận nên cô rất quý và tin tưởng. Đôi lúc anh ta lại quá nghiêm khắc nên cô cũng cãi lại thường xuyên.

- Đây, anh đang nấu cái món quẩy quái gì thế hả. - Sáng nay vừa cãi nhau đó mà

- Món cô thích. - Anh đáp lại với một nụ cười chả mấy thích thú.

- Cảm ơn, đem lên phòng cho tôi nhé, tối nay tôi không ăn trái cây đâu.

- Vâng. - Anh vẫn chăm chú vào món ăn nhưng vẫn biết cô có chuyện buồn dù không hỏi.

“Lần này không có nước mắt, buồn ít vậy sao nhỉ?!!” Anh đắm chiêu suy nghĩ và cũng không quên nở một nụ cười mỉa mai.

4. Chương Chap 5: Chuẩn ... Bị?!?!

Nghĩ hè, chuẩn bị thi vào cấp hai:

- Nếu con thi đậu vào lớp đặc biệt, ba sẽ cho con biết một bí mật vĩ đại nhất trong đời con đấy. - Người cha mỉm cười nói với cô con gái của mình.(lớp đặc biệt giành cho những học sinh xuất sắc)

- Wa, bí mật hả, lần này sẽ là gì đây chứ. Mà ba nghĩ sao con lại không thể thi vào lớp đó được chứ. Ba coi thường con quá đó. Gì thì cũng đứng chót thôi mà. - Đứa con gái nhí nhảnh chạy tung tăng cả lên, trông thật vui vẻ và bình yên.

Tối đó, Nhi không tài nào ngủ được, không phải cô lo không thi đỗ mà là cực kì tò mò về cái bí mật đó. Lần trước món quà là cây bút gỗ, rồi đến cái móc khóa. “Bí mật vĩ đại là cái gì vậy trời. Khó chịu chết đi được!!!!”

Cuối cùng ngày đó cũng tới rồi. “Chết rồi, tại sao lại đúng thứ tư - ngày xui xẻo của mình vậy trời”

Cạch. Ầm... ầm... ầm... Rầm.

- Hôm nay tiếp đất an toàn đấy chứ.

- Này, anh đừng có lấy cái chuyện tôi té cầu thang ra mà chọc tức tôi nha. Cái đồ... Bữa sáng của tôi đâu. Đồ chậm chạp.

5. Chương Chap 6: Đủ Điểm Là Được

(*Tập này được kể theo ngôi thứ 3 và ngôi thứ nhất - Nhi luôn các bạn nhé ^__^)

Ngậm cái bánh mì trong miệng. Cô lập tức lao tới trường bằng xe đạp.

Kittttttt... rầm.... Tai nạn trong nhà xe vừa xảy ra. Người cô tông phải là Võ Mạnh - học giỏi có tiếng, con trai của ông trùm thứ 2 thế giới.

- Á, xin lỗi nhé, xin lỗi. Sorry nhiều nha. - Cô vội dựng xe của mình lên rồi chạy mất khối.

Học... học. Um, một dãy danh sách đây tên đang chờ đón. Nguyễn Trần Ngọc Nhi đây rồi, số 215. Cái bàn của mình kia rồi. - Võ Mạnh bước vào - Chết rồi, lại gặp ông này, mong là không sao. Dù sao thì giám thị cũng đã bước vào, chắc không sao.

- Các em chuẩn bị thi trong 20 phút nữa nhé.

Tiếng sột soạt của giấy, tài liệu,.. Hầu hết mọi người đều xem, hầu hết thôi nhé, bởi vì cô không xem, không chuẩn bị một thứ gì cả chỉ ngồi úm mặt xuống bàn và... ngủ, nghỉ ngơi.

...Phát đề...

Cái đề gì đâu mà dễ quá vậy trời. Cô lao vào làm mà chẳng cần biết trời trăng mây gió nên chẳng biết có một người đang nhìn mình với một khuôn mặt cứng đờ.

Còn một bài nữa thôi là xong rồi, cố lên. Chết cha, tự nhiên bút hết mực rồi, chẳng lẽ giờ vác mặt đi mượn sao trời. Mà không, mình mà đi mượn sao, có nhục quá không trời. Thôi kệ, đủ điểm rồi, khỏi lo.

Thế là cô đã làm xong theo ý của mình trong 5 phút và lại gục xuống bàn... ngủ thôi.

Bàn kế bên cô, có một người đang suy nghĩ, “Cô ta nhanh hơn mình sao!!!”

6. Chương Chap 7: Hơn Người Ta Một Bạc Cơ Đây

10 ngày sau ngày thi....

Ầm... ầm ... ầm - tiếng bước chân của Ngọc Nhi mỗi khi vội vã.

Cạch(tiếng đĩa thức ăn được để một cách không hề nhẹ nhàng) Anh quản gia bực tức quát lên:

- Ăn sáng đi rồi muốn đi đâu thì đi.

- Được thôi, chuyện đó tôi lo được. DỪ SỨC.

Nói rồi, cô nhẹ nhàng ngồi xuống bàn và... ăn nhanh chưa từng có.

- Done. Byebye.

Cô bỏ lên xe và phóng nhanh trước thái độ vô cùng ngạc nhiên và vẫn còn sững sốt của anh quản gia.

Tại bảng công bố kết quả của trường MK - hiện tại đây là nơi đông dân nhất trong trường.

Cô không tiến lại đó, cũng không bận tâm gì cả, nhẹ nhàng rồi xuống chiếc ghế đá, lượm một bông hoa phượng và làm con bướm.

Võ Mạnh cũng ở đó, cậu đã thấy cô, lúc nào cũng là cảm giác kì lạ khi nhìn thấy cô.

Sau 30 phút...

Cô ngồi ở ghế đá và vẫn quan sát được hết:

+ Người thì mừng rỡ, người thì buồn bã, thôi thì đủ sắc thái.

Đến khi mọi người đã về hết thì cô mới đến trước bảng công bố kết quả. Cậu vẫn ở đó, vẫn đang quan sát cô. Cậu đợi xem vẻ mặt của cô khi mà...

- Ôi trời ơi, vị thứ 29/30 cơ à. Tốt quá đi chứ. Hơn người ta một bậc cơ đấy.

Ở hàng ghế đá gần đó, có một người đã nghe rõ. “Thật nực cười khi mà cậu vẫn còn cười được khi đứng ở vị trí đó”

7. Chương Chap 8: Đến Lúc Con Phải Biết Bí Mật

Ông Nguyễn Mạnh Trung vừa đi công tác về...

Cạch...

- Aha, ba về rồi, này nhé, con đậu rồi đó, mà còn hơn người ta một bậc nữa cơ đấy.

- Hả, hôm nay con hơn người ta rồi hả!!! - Ông vui mừng ông lấy con gái.

- Tất nhiên, vị thứ 29/30 đấy!!

- Tại sao con cứ làm ba thất vọng trong khi con thi cấp cao thì đậu mà cấp thấp thì dở tệ thế hả con. *gương mặt thất vọng nào nê của ông lại hiện lên*

- Là bởi vì con thích thế, mà do hôm đó bút của con bị hết mực đấy chứ. Mà bao giờ thì con có thể xem bí mật đó vậy??

- Sớm thôi, còn bây giờ ba phải đi nghỉ đã, ba mệt quá rồi.

- Không, con muốn xem bây giờ cơ. Huhu, không chịu đâu.

Nhi nững nịu với ba cô, gương mặt ấy có nét dễ thương, lại bướng bỉnh và quyết tâm. Mạnh Trung ôm con gái lên, vừa dỗ cho cô nín vừa chọc cô...

Tiếng cười nói vang vang trong ngôi nhà nhỏ ấy. Ông muốn được như thế này mãi, đó là một ước muốn khó có thể nào thực hiện...

Ngày ấy sẽ đến và sắp đến... Ngày mà căn nhà này sẽ không còn tiếng cười của cô và ông nữa cái tiếng cười hòa lại với nhau. Nghĩ đến mà đau đớn....

- Đến lúc con phải biết bí mật. Ngồi yên đó nhé.

Ông chỉ chỗ cho cô ngồi, đó là chiếc ghế của cô ở phòng khách. Mạnh Trung ngồi xuống ghế của mình, chạm tay vào cái hộp ngọc để giữa bàn khách.

- Con tưởng mọi người không được chạm vào nó chứ...Áaaaaaaaaaaaaaaaaa

Phịch... Cô và ông vừa rơi xuống một cái hố và bây giờ đang ngồi yên vị trong một nơi đầy ánh sáng và sự nghiêm nghị...

- Tại sao chúng ta lại rơi như thế chứ. Mà đây là một phòng họp à, sao nó rộng quá vậy ba.

8. Chương Chap 9

- Tại sao chúng ta lại rơi như thế chứ. Mà đây là một phòng họp à, sao nó rộng quá vậy ba.

Cô chạy lảng vảng khắp nơi và hồi đủ thứ như một đứa trẻ dù cho cô đã hơn 12 tuổi. Ba cô đứng yên một chỗ, nhìn con gái của mình vẫn trẻ con như thế, ông chợt bất giác nở một nụ cười rồi tắc ngấm để trở lại sự nghiêm nghị như thường

- Đúng vậy, đây là phòng họp và nó ở dưới lòng đất và dưới nhà của chúng ta. Chỉ cần chạm vào hộp ngọc đó thì con sẽ xuống đây.

-Ồ, vậy đó là lí do không thể di chuyển nó được.

-Ừ, đúng rồi đấy. Mà con đã thử lấy nó à, ba đã dặn con không đụng đụng tới nó mà !

- Ba nghĩ là ba cản được con hả.

- Thôi được, may là không có chuyện gì xảy ra. Đi với ba nào.

Nhi đi theo ông vào một căn phòng có vẻ không nhiều ánh sáng cho lắm. Xung quanh là máy móc, thuốc, những lọ chữ nước màu được để đầy trên bàn, giấy tờ,...

- Đừng chạm vào bất cứ thứ gì, nó sẽ làm con đau đấy. Đây là phòng chế tạo thuốc và máy móc, những loại thuốc này có khả năng giết hoặc cứu sống một con người trong gan tấc. những loại máy móc này không hề có trên thị trường, chỉ có tổ chức này có thôi, con hiểu không.

- Vâng, mà...

- Đừng nói gì cả. Ba hiểu ý con mà, hãy để bất ngờ ở cuối cùng nhé!

Ông lại nắm tay cô đi qua căn phòng khác, và căn phòng khác,... hết sự ngạc nhiên này đến sự ngạc nhiên khác lộ rõ trên khuôn mặt của cô.

Còn hai căn phòng nữa... Căn phòng số 139 là một căn phòng đầy vũ khí, từ những vũ khí từ mấy đời trước, đến những vũ khí đời đầu, những vũ khí hiện đại và quá hiện đại mà cô chưa bao giờ được nhìn tận mắt.

Căn phòng cuối cùng, căn phòng số 0903... Cô thấy ba mình đang nhập một mật mã, kiểm tra vân tay và mắt, cánh cửa được mở ra. Mỗi cánh cửa được mở ra theo mệnh lệnh của ông thì những cái bẫy sẽ biến mất.

Trong căn phòng này hầu như là không có ánh sáng, chỉ có ánh sáng phát ra từ phía chiếc tủ bằng gỗ mun...

Nguyễn Mạnh Trung nhẹ nhàng lấy chìa khóa ra và mở cửa tủ. Những ánh sáng ấy phát ra từ hai chiếc mặt nạ.

- Đây là mặt nạ của con. - Ông vừa nói vừa đeo vào mặt cô.

- Chúng vừa khít.

- Đúng vậy, vì chúng làm ra chỉ để giành riêng cho con.

- Vậy tại sao lại có đến hai chiếc mặt nạ.

- Bởi vì một cái là của con và một cái là của ba.

9. Chương Chap 10

- Mà tại sao chỉ có hai cái thôi vậy. Chẳng lẽ cả thế giới này chỉ có hai cái thôi sao? - Giọng mỉa mai
- Đúng vậy.
- Ba của cô đang rất nghiêm túc và cô biết những lúc đó không phải chỗ để đùa giỡn.
- Chỉ có hai chiếc mặt nạ. Vậy đây là...
- Đúng, đây là bí mật lớn nhất đời con. Tất cả những thứ mà các phòng đó chứa đựng đều là của tổ chức và tổ chức là của chúng ta.
- Vậy, tổ chức này là...
- Tổ chức này thuộc thế giới ngầm và nó đứng đầu tất cả tổ chức khác.
- Vậy ta là...
- Tại sao con lại đùa giỡn lúc này nhỉ, đây là sự thật không phải chuyện đùa.
- Nhưng mà nó chỉ có ở trong phim thôi, những thứ này là gì chứ, nó quá thật. Ừ nhỉ, chúng được làm như hàng thật ấy.
- Bởi vì chúng là hàng thật.
- Pằng... Ông rút súng ra và bắn vào chiếc mặt nạ. Chiếc mặt nạ đã bảo vệ cô khỏi phát súng ấy. Cô sững sờ, cô đã biết chuyện gì đang xảy ra trên cái thế giới này và chuyện gì sẽ xảy đến với gia đình cô và cô.
- Ba là vua của thế giới ngầm sao.
- Cô đang nhìn thẳng vào mắt ông và trông đợi câu trả lời thật chính xác.
- Đúng vậy.
- Con... con không hiểu.
- Nhi à, đến lúc nào đó con phải biết thôi, bà biết rằng lúc đó con sẽ đau đớn gấp bội nên con nên chuẩn bị tinh thần trước cho lúc đó.
- Chuẩn bị cho cái gì chứ???
- Chuẩn bị cho ngày gia đình ta phải xa nhau con à. Cha sẽ không còn trên thế giới này nữa vì có một tổ chức muốn giành ngôi và ba khó có thể làm gì được bởi ba không hề biết họ.
- Tách... Một giọt nước mắt xuyên qua phía mặt nạ và rơi xuống sàn nhà. Cô khóc... Cô sà vào lòng ba mình, òa khóc như ngày trước cô bị mẹ đánh đòn.

10. Chương Chap 11: Ba Là King, Con Sẽ Là Queen

- Con yêu à, con đừng khóc nữa, hãy mạnh mẽ lên con, hãy trả thù cho ba và tiêu diệt tổ chức đó. Ba là King(Vua), con sẽ là Queen(Nữ Hoàng). Hãy là THE BEST QUEEN(Nữ Hoàng tốt nhất) con nhé.
- Ông hôn nhẹ vào trán của con gái mình. Cô tháo chiếc mặt nạ, dụi đầu vào lòng ông, khóc như chưa bao giờ được khóc.
- Ông bế cô về phòng. Ông đặt con xuống giường, định đi ra nhưng có một bàn tay lạnh lẽo níu áo ông lại.
- Con xin ba... xin ba đừng đi... xin ba đừng rời xa con...
- Những giọt nước mắt nóng hổi vẫn còn lăn dài trên má cô. Bàn tay cô, từ thuở nào vẫn vậy, vẫn lạnh lẽo dù cho có làm mọi biện pháp.

Nguyễn Mạnh Trung ngồi xuống giường con gái mình. Ông ôm cô vào lòng và xoa dịu cơn đau cho cô như lúc cô còn nhỏ, đối với cô, hai thứ quan trọng nhất trên đời này là ba và bà ngoại. (Chắc các bạn sẽ nghĩ tại sao không phải là mẹ, có gì thì trong các chap tới các bạn sẽ biết nhé ^^)

- Ba à, con phải làm gì để trả thù và duy trì sự sống của mình đây hả ba?
- Những gì con cần phải biết con sẽ được Henry Jonh chỉ dạy cho, con không cần phải lo đâu con gái ạ.
- Vâng.
- Ba kể chuyện cổ tích cho con nghe để dễ ngủ nhé.
- Vâng.

Chuyện cổ tích là thứ mà cô thích nhất vì cô tin là cuộc đời của cô sẽ như chuyện cổ tích, nó có kết thúc rất vui vẻ. Vậy nên ông dùng chuyện cổ tích để xoa dịu con gái mình. Hơn ai hết, ông biết rằng, ông phải làm sao cho cô giữ được niềm tin đó mãi mãi.

11. Chương Chap 12: Hãy Đợi Đây

Từ ngày biết được bí mật đó, ba của cô ngày nào cũng phải về nhà để cô không lo lắng. Mất một tháng thì mọi chuyện mới đi vào quỹ đạo của nó.

Người dạy cho cô cách để duy trì sự sống và để trả thù là Henry Jonh - người quản gia của cô.

3 giờ sáng tại ngôi nhà nhỏ bé...

- Umh... Làm ơn đừng có quấy phá giấc ngủ của tui... Tui đang ngủ mà.

Ngoài cửa phòng cô là một con người quản gia với sắc thái cố gắng điềm tĩnh đang gõ vào cửa phòng của cô. Và bên trong phòng đó là một cô nàng ngái ngủ không muốn dậy.

- Cậu cứ làm việc của cậu đi, nó cũng lớn rồi, đâu phải là còn nhỏ nữa. - Có tiếng nói của ông chủ vọng vào tai, mọi cố gắng điềm tĩnh đều bị đập tan.

Rầm...rầm...rầm...rầm...Lần này là tiếng đập cửa rõ to thế cơ mà.

- Cứ việc làm ồn đi, tui không có dậy đâu.
- Cô quả là thần thánh.

Cạch. Henry mở cửa bước vào và tiện thể lôi cô dậy bằng tiếng hét và một đồng thứ dạy đời.

- Dậy đi. Trời ơi, tôi không thể hiểu nổi, cô là quái vật à.
- Umh, 5 phút nữa thôi.
- Cô đã nói từ đó bao nhiêu lần rồi hả, tôi phải đợi tới 8 giờ à.
- Umh.

- Dậy mau, cô không thể lười như thế trong ngày học đầu tiên được. Cô vậy mà làm nữ hoàng cái gì chứ.

Bị động chạm vào lòng tự ái và cũng đã tỉnh ngủ, cô quyết định dậy để sau này có thể làm bẽ mặt cái người mà la ó om sòm kia.

- Được được, cô cũng biết nghe lời đó chứ.

Trong nhà vệ sinh, khói từ trên đầu cô bốc lên ngùn ngụt.

“Hãy đợi đây”

12. Chương Chap 13: Lời Tiên Tri

Trong một căn phòng kín có đầy đủ tài liệu và vũ khí được cho là phòng học. Bài học được bắt đầu khi cô chủ vừa ăn xong miếng bánh mì và người thầy - Henry tự mình là thể chứ thật ra thì Ngọc Nhi chẳng công nhận - cũng bắt đầu dạy học. (Vì đây là dịp hè nên Ngọc Nhi không phải đi học m.n nhé)

Chương trình này không giống những chương trình dạy học ở các cấp. Chương trình này cần cả não, cần cả sự vận động cùng lúc.

- Câu hỏi đầu tiên cho cô đây: Cô có biết hình ảnh tượng trưng cho tổ chức này không?
- Không, mà tại sao tôi phải biết mấy cái chuyện đó chứ.
- Tất nhiên là cô phải biết chuyện đó chứ, vì cô là Queen nên cô phải tự biết hình ảnh tượng trưng cho tổ chức của cô. Đó là mặt trăng máu và một cây to nhất, xung quanh là ngôi làng nhỏ bé.
- Ha. - Cô cười khẩy - Tại sao lại là hình ảnh như thế chứ. Làm ơn cho tôi 1 cái lí do chính đáng đi.
- Là tại vì cô.
- What?

Cô bật dậy ngay khi nghe câu nói đó của Henry. Ít nhất thì bây giờ thì cô đã nghiêm túc hơn một chút.

- Tại sao là tại tôi. Tôi chả làm điều gì ngang trái và sai lầm cả.
- Nhưng lí do có hình ảnh ấy là tại cô mà.
- Vậy tại sao.
- Theo như tôi biết thì có một lời tiên tri khi cô sắp ra đời và đồng thời lúc đó đang có chiến tranh giữa 2 thế giới ngầm: Phía của King và phía cướp ngôi. Lời tiên tri là nếu cô được sinh ra và bảo vệ toàn vẹn thì cô sẽ được lên làm nữ hoàng và kết thúc chiến tranh. Với lại, cô sinh ra lúc có mặt trăng máu và do cô là Queen nên cây lớn nhất là cô, tuy nhiên, cô đã mất hết những người thân nên cái cây đó đơn độc
- Vậy chiến tranh đến nay vẫn còn?
- Đúng, nhưng nó không được bùng nổ ra và chưa đến lúc được công khai.
- Mà tại sao tôi lại mất hết người thân chứ.
- Tại vì không ai có thể sửa lời tiên tri.

Cô suy nghĩ, suy nghĩ rất nhiều về điều đó. Buổi học đầu tiên đã diễn ra tốt đẹp. Tất cả mọi thứ giờ đây cô đã biết và đã nhớ rõ vì cô có một cái não lớn mà.

Nhưng không điều nào cô chú ý hơn là lời tiên tri. Tối đó, cô đã suy nghĩ quá nhiều về nó. Đến nỗi khi ăn cô còn không nói một lời nào, cô cũng không thể ngủ được dù đã nghe rất nhiều bài hát.

Cô tự hỏi: “Liệu điều đó có xảy ra đúng như thế và có thể thay đổi nó không. Nếu không thể, người tôi sẽ mất là ai? Bạn bè? Người thân?”

13. Chương Chap 14

3 giờ sáng tại nhà Nguyễn Trần Ngọc Nhi...

- Tại sao sáng nào cũng phải dậy sớm thế chứ. Nghỉ hè cơ mà. Đồ ác độc.

Cô vừa đi vừa cầu nài. Cô không phải dạng mê ngủ nhưng trong suốt thời gian đi học cô đã phải dậy rất sớm và thức rất khuya nên giờ cô cần phải “ngủ bù”.

- Do cô ăn rất chậm đó thôi.
- Đó là tôi tận hưởng. Tôi không phải là con heo như anh đâu.

Cạch...Sụt. Trong chốc lát, chỉ trong một nút bấm thôi là cô đã rơi vào tận cùng của thế giới và cô lại phải nghe cái máy cái lý thuyết nhảm chán của Henry.

- Cô có nhớ những gì tôi đã nói không.
- Tất nhiên rồi.
- Tên của tổ chức và tên của cô là gì?
- Là Devil's Mask (Mặt nạ của quỷ) và Elizabeth Aurora.
- Cô phải sử dụng nó và tốt nhất cô không được tiết lộ bất cứ thông tin gì về những việc này. Rõ chưa.
- Tôi biết... Sau lời tiên tri đó, nhà tiên tri còn nói gì nữa không?
- Không, sau những lời đó, ông ấy đã bị giết.
- Bởi ai?
- Những người trong tổ chức cướp ngôi.

Sau những buổi học lý thuyết, Henry bắt đầu tập cho cô học võ, dùng những vũ khí cổ, hiện đại và cuối cùng là những thiết bị chỉ có tổ chức này mới có.

Vụt... xoẹt... Mũi tên bắn ra từ cung của cô xé gió bay đi trong không trung và làm thủng cả tâm.

- Cô bị cận.
- Sao anh biết được điều đó chứ.
- Thứ nhất là cô cuối quá sát, và thứ hai là mũi tên cô bắn đã bị lệch 0.2mm
- Có cần phải thế không, tôi ghét đeo kính cực kì.
- Khi đi học thì cô sẽ đeo kính còn khi tập luyện thì cô sẽ đeo áp tròng.
- Được thôi.
- Bắt đầu từ mai.

Cheng... cheng...

- Đừng bao giờ làm như vậy. Hiểu chưa. Anh định để cho người đó giết tôi à.
- Nếu cô bị phân tâm thì vậy thôi, nhưng mà cô không giết.
- Tại sao anh biết.
- Bởi vì cô chỉ giết muỗi thôi, cô chưa bao giờ động tới một con kiến. Ít nhất thì cô chỉ vờn nó thôi.

Sau 3 tháng hè tập luyện và những lần thiếu ngủ không kể được thì cô cũng đã rất khá, dù chưa giết một người nào nhưng Henry và ba cô đã biết rằng: cả về trí tuệ và sức lực của cô không hề thua kém một ai, còn việc tâm hồn cô thì phải xem lại - cô quá cởi mở hay quá khép kín?

14. Chương Chap 15: Đi Học

(Bắt đầu từ bây giờ cho đến các chap sau sẽ có những chap kể theo ngôi thứ 3 và ngôi thứ 1 xen kẽ nhé m.n)

6 giờ sáng tại nhà Nguyễn Trần Ngọc Nhi...

Tít... tít.... tít.

Umh, ta ghét ngày này nhất. Ngày đi học lại - ngày uể oải nhất trong năm. Cái ông quản gia chết tiệt cứ phải kêu như trời đánh ấy.

- Được rồi, tui xuống ngay đây. Sớm chán mà kêu hoài. Bực mình.

- Đây là bữa trưa của cô. Đây là súng và dao găm, nhét khéo vào váy đi, nhớ đừng cho ai phát hiện. Dem theo cả kính nữa, nhớ chưa. Cô make - up không tồi đâu, miễn cô che đi được cái vẻ trắng toát đó là được.

- Tôi biết điều đó, anh đừng có làm mẹ tôi.

Một bên là súng, một bên là dao găm, nếu mà để lộ không biết nhà trường có đình chỉ không nhỉ??

May là hôm nay trời mát mẻ, nếu không chắc ngồi chào cờ nắng chết mất.

Lần này cô không vội, từ từ dắt xe vào chỗ gửi xe và đi vào lớp.

Còn đến 20 phút nữa là mới chào cờ, ngồi xuống và uống một ngụm nước nghỉ cho khỏe đã.

- Xin chào. - Võ Mạnh tiến tới chỗ cô và nói một lời chào.

- Chào.

- Tôi là Võ Mạnh.

- Nguyễn Trần Ngọc Nhi. Rất vui được làm quen.

Cô nở một nụ cười thân thiện và bắt tay với cậu.

- Cô biết tôi là ai à?

- Tất nhiên và cậu cũng đừng hỏi câu đó, cậu có vẻ muốn khoe lắm đấy. Cậu là người đứng đầu bảng xếp hạng và là con trai của người đứng đầu tổ chức ở bên King lớn thứ 2 thế giới.

- Tôi được biết như thế à.

- Tất nhiên rồi, mọi người trong lớp này hầu hết là con của những người trong thế giới ngầm mà.

- Nhưng cậu không phải.

- Đúng vậy, vì tôi khác biệt và điểm cao thôi.

Tùng... tùng... tùng. Mọi người sắp ra sân để chào cờ, tất nhiên cô và cậu cũng vậy. Cậu rồi kể bên cô nhưng cô không như những người khác, cô không cần phải nói chuyện với ai và cũng không nghe chào cờ.

- Cô ấy thật kì lạ đúng không? - Mạnh quay sang nói với Thanh(người bạn thân của cậu ấy)

- Nếu cô ta không bỏ cây bút đó đi và đi mượn mực thì chắc là điểm sẽ không thấp vậy đâu.

- Tôi cũng nghĩ vậy. Một người không tập trung cũng không nói chuyện.

- Và cũng không phải người của tổ chức.

- Chuyện đó thì chưa thể biết.

Cô ngồi im và lắng nghe mọi người nói chuyện. Tai và não cô có thể lọc ra từng lời nói và cô có thể biết được rằng ai là người của tổ chức đứng bên King và ai là người của tổ chức cướp ngôi, nhưng cô không thể nào biết được là là King/ Queen của tổ chức cướp ngôi... Cô thầm nghĩ: “Có lẽ họ cũng phải dấu kĩ như mình”

15. Chương Chap 16:

Chap này mình giới thiệu những nhân vật tiêu biểu trong lớp của Nguyễn Trần Ngọc Nhi:

Võ Mạnh: người đứng đầu lớp trong kì thi đầu tiên và nhiều kì thi khác “ở trường”, nhưng trên các cấp khác như huyện, tỉnh,... thì tất cả đều thua Nhi. Đứng về phía tổ chức King. Là tổ chức đứng thứ 2 trên thế giới(Tổ chức Prince)Là hoàng tử ở nhà và của cả trường, trừ Nhi, có tính hay cãi, hơi giống giống con gái nên Nhi có rất nhiều biệt danh để đặt cho cậu như: 50/50, sexy baby girl. Có tính cách hoàn toàn trái ngược và luôn luôn gây sự với Nhi nên vừa là bạn thân vừa là kẻ thù số một của Nhi. Cái tên dành cho cậu của Nhi đặt được gọi nhiều nhất là Biến thái (lý do thì đợi xem sau nhé ^^). Là tay sát gái số một nhưng không thể nào nhìn thẳng vào mắt Nhi để ‘sát’

Huỳnh Bảo Thanh: Là người đứng thứ 2 trong cuộc thi đầu tiên của trường và các cấp khác thì cũng như Võ Mạnh, đều thua Nhi. Đứng về tổ chức King, tổ chức đứng thứ 3 trên thế giới (Tổ chức Black Glass). Là người có tính hơi kiêu kì và có lòng tự trọng rất lớn. Không phải là tay sát gái nhưng các nữ sinh bước theo thì bầy bầy đàn đàn.

Võ Xuân Mỹ: có thể nhìn vào thì Nhi và Mỹ rất thân nhưng không phải vậy. Mỹ là người luôn lợi dụng Nhi bằng bất cứ mọi cách nhưng sau cuộc tấn công trả thù thì không còn như thế nữa. Họ làm bạn với nhau bằng mặt nạ(ở đây là bằng mặt chứ không bằng lòng). Chưa xác định được danh tính.

Nguyễn Nguyễn Bích Uyên: ngồi chung bàn với Nhi, có khi cô chọc làm Nhi phát điên lên nhưng Nhi vẫn vui vẻ với Uyên vì biết Uyên không có ý xấu. Uyên có tính cách rất rất vô cùng trẻ con nhưng có lúc mưa nắng thất thường, lúc thì thù dai, lúc thì mới giận đó đã nói chuyện lại. Uyên và Nhi được mọi người xem là giống giống như đồng tính vì ngồi trong lớp cứ chọc ghẹo, bẹo má, vân vân và mây mây. Dù thế nhưng cả trái tim và đôi mắt của Uyên vẫn cứ hướng về phía Trần Tuyết Như làm tim Nhi tan nát(bởi vì Nhi rất quan tâm đến Uyên và biết Tuyết không phải là người tốt). Không thuộc tổ chức nào hết.

Trần Tuyết Như: là con gái một của một đại gia có tiếng. Thường khoe của và ganh đua với Nhi nhưng lúc nào cũng thua, có một lần thắng được một cuộc thi thì Như lại vênh vảo và nói đủ thứ nhứt đầu nhứt óc nên Nhi và Như không được thân lắm.

Nguyễn Tấn Nhật: vào hội sát gái, học lực bình thường và rất lì lợm. thường xuyên chịu đựng những lời nói khó chịu của Võ Mạnh vì quá để ý Nhi, còn nói thích Nhi nữa chứ :D

Võ Huỳnh Minh Kha: Thuộc tổ chức cướp ngôi nhưng vẫn còn non lắm. Không xứng đáng là đối thủ của Nhi. Có học lực giỏi.

Trần Diệu Khuyên: Thuộc tổ chức cướp ngôi, không xứng đáng là đối thủ của Nhi, có học lực khá

Võ Mạnh, Huỳnh Bảo Thanh, Nguyễn Trần Ngọc Nhi: là bộ ba đôi bạn thân, học giỏi xuất sắc và được thầy cô, bạn bè để ý nhất. Có một số bạn bè là ngưỡng mộ nhưng một số lại căm thù và tìm kế để tiêu diệt.

16. Chương 17: Giấc Mơ Kì Lạ

Trong giờ chào cờ tại trường MK...

Cô vẫn cứ nhìn trời, nhìn đất nhìn mây, không tập trung nghe chào cờ, cũng không phải ngồi nói chuyện với một ai đó. Cho đến khi...

- ... Nguyễn Trần Ngọc Nhi để đi...

Nghe đến tên mình, cô sửng sốt, tai lùng bùng không biết chuyện gì xảy ra nên quay sang hỏi Mạnh.

- Ê, 50/50, sao lại có tên tui vào trong cái buổi chào cờ này vậy. Tui phạm lỗi gì hả.

- Trời đất, từ nãy giờ cậu không nghe gì sao, Tớ, cậu và Thanh sẽ đi thi môn đồng đội tại huyện đó.

Thi đồng đội? Một từ quá lạ và quá quen. Thi, tôi đã thi biết bao nhiêu môn trong đời. Nhưng còn đồng đội... ồ không, tôi làm việc một mình...

Lại thêm một cái chán, đều đó là bắt buộc ư? Tại sao phải thế chứ. “Bởi vì nếu cậu muốn thắng thì cậu phải có đồng đội” Cái tiếng nói của Mạnh cứ vang mãi trong đầu tôi như thế. Thôi được, tôi sẽ không làm ba mẹ thất vọng, ít nhất là như thế.

5 giờ chiều tại nhà của Ngọc Nhi...

- Cô luyện tập xong đến 7 giờ thì cô sẽ ăn cơm tối, sau đó làm gì là tùy ý thích của cô.

- Được thôi. Chuyện, 2 tiếng có là bao.

Cô cười vui vẻ và bắt tay vào tập luyện. Mấy ngày nay, cô tập luyện chăm hơn. Cô cũng không biết tại sao, chỉ biết là cô làm theo cảm tính.

Có cái gì đó, giấc mơ ấy cứ lặp đi lặp lại. Tôi không biết nữa, giấc mơ này tôi đã mơ một lần lúc bé. Giờ đây nó cứ lặp đi lặp lại như thế, có chuyện gì đang xảy ra thế này? Tại sao tôi không thể tập trung vào một chuyện gì cả. Ngay cả khi ở trường, các tiết giảng dù tôi nghe hết, hiểu hết nhưng vẫn không thể nào tập trung.

Ngày thứ nhất, ngày thứ 2 rồi ngày thứ 3 qua đi, mỗi đêm đều là giấc mơ ấy, không thể nào chịu được. Sau mỗi giấc mơ đó, mồ hôi lại chảy ra đầm đìa, cổ họng tôi lại nghẹn ứ, không thể kêu gào hay khóc, thậm chí không thể nói được. Nhưng tôi lại cứ phải nằm xuống, ngủ một giấc đến sáng là mọi thứ trở lại bình thường. Thật kì lạ. Tại sao nó lại lặp đi lặp lại một cách kì quái thế kia chứ... Giấc mơ đó thông báo điều gì đây??

17. Chương Chap 18: Thi Thì Thi.

Ngày thi môn “đồng đội” đã đến. Kiến thức thì cô, Mạnh và Thanh đều có đủ và có vẻ dư. Về sức khỏe và sự khéo léo thì nhà trường biết rằng Mạnh và Thanh nằm trong thể giới ngấm thì khỏi cần lo nữa.

7 giờ sáng tại sân vận động nơi diễn ra cuộc thi...

- Tôi xin giới thiệu các đội sau đây:

Đội đầu tiên thuộc trường MK, gồm 1 nữ và 2 nam. Có vẻ họ có rất nhiều người hâm mộ về về bề ngoài đây.

Đội thứ 2 thuộc trường MJ, gồm có 3 nam. Cũng không kém người hâm mộ đâu nhé!

Đội thứ 3...

...

Nào, chúng ta cùng vào cuộc thi về trí tuệ và sức lực nào. Cuộc thi đầu tiên, cuộc thi trí tuệ. Thể lệ cuộc thi như sau. Mỗi học sinh sẽ ngồi một bàn riêng và không thể nào nhìn bài hay được đâu nhé. Chúng tôi sẽ cho bạn 1 đề thi, 1 tờ giấy để ghi kết quả và 1 tờ giấy để nháp, và hãy nhớ rằng, cuộc thi này chỉ có 10 phút thôi nhé. Cuộc thi sẽ bắt đầu sau 5 phút chuẩn bị.

Tiếng nói của người dẫn chương trình vang lên làm cả khán đài hò reo cổ vũ...

Phía trường Mk...

- Được rồi, đã vào cuộc thi phải thi thôi. nhất định phải đoạt giải đấy. - Mạnh nói trong một khí thế phấn khởi.

- Lỡ vào rồi rồi. Thôi thì, thi thì thi. - Cô nói với một tâm trạng khá bình thường và không mấy thể hiện cảm xúc.

- Cậu làm tôi mất hứng đấy. - Thanh đang bay cao vút trên trời bằng câu nói của Mạnh thì lại bị kéo xuống bởi câu nói của Nhi.

- 5 phút đã kết thúc, cuộc thi bắt đầu.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa....

Tiếng nói vừa dứt là tiếng cổ vũ không ngớt. Những học sinh được đưa ra đĩa sân và có sẵn một cái bàn cho họ. 10 phút đan được đếm ngược. Cô đang rất bình tĩnh.

Tiếng giấy bút sột soạt, cô chả cần đếm xỉa. Não và tay cô đang hoạt động. Nháp, nháp, viết viết.

Đề thi này quả thật không khó và cũng không dễ đối với một học sinh lớp 6 nếu như tôi là người bình thường. Vậy ra là các học sinh trong cuộc thi này không hề bình thường chút nào. Được thôi, để xem ai là người thắng cuộc.

Roẹt... Thế là xong. Để xem trên khán đài họ nghĩ gì về tôi nào.

Máy quay được đưa đến chỗ cô ngồi và những gì người trên khán đài nhìn thấy là một cô bé rất hiền, và điều kì lạ là cô không làm bài nữa, chỉ ngậm bút và như bình thường... nhìn trời, nhìn đất, nhìn mây.

- Tại sao nó lại không làm bài nhỉ...
- Chắc tại không biết làm đây mà...
- Học sinh trường MK cơ đấy...
- Cô ta chả có gì đặc biệt...
- Không biết làm bài còn vênh váo...

Tất cả những lời nói ấy vào tai tôi cả đấy nhé. Cứ chờ xem, ai mới là người không làm được bài mà vênh váo. Mà câu nói đó hay đấy chứ.

Nhìn thấy cô như thế, Thanh và Mạnh nhìn cô đầy lo lắng.

- Ê, làm bài đi chứ, bộ giỡn mặt hả.

Cô nhún vai:

- Làm xong rồi thi ngồi chơi thôi.

10 phút đã kết thúc. Từng giám khảo chấm bài và đưa ra kết thúc trong vòng 5 phút và tuyên bố

- Người có số điểm cao nhất là Nguyễn Trần Ngọc Nhi thuộc trường MK với số điểm 19.5/20.

Nghe đến đó, cả khán đài, hội trường và ban giám khảo đều ngạc nhiên...

- Rõ ràng tao thấy lúc nãy nó không làm bài mà...
- Tôi chỉ thấy cô bé đó làm một chút rồi buông bút, sao điểm có thể cao thế này chứ...
- Không thể tin được, đề khó thế mà Nguyễn Trần Ngọc Nhi lại có thể làm trong ít phút mà lại có điểm cao ngút nữa chứ. Quả là bộ óc thiên tài.

Tiếng nói của người dẫn chương trình làm cả khán đài phấn khởi.

- Đúng thứ 2 là Võ Mạnh với số điểm 19/20 thuộc trường MK. Và đứng thứ 3 là Huỳnh Bảo Thanh với số điểm 18.7/20 thuộc trường MK.
- Trường MK giât giải nhất trong cuộc thi đầu tiên.

Tiếng người dẫn chương trình hòa cùng với tiếng cổ vũ thật vui tai. Nhưng cô vẫn đứng đó, vẫn nghe nhưng vẻ mặt vẫn thế, không bày tỏ một chút cảm xúc.

18. Chương Chap 19:

Tất cả học sinh được nghỉ ngơi trong vòng 20 phút...

Cô nói chuyện với Thanh bằng nét mặt vui vẻ.

- Tại sao cậu lại tươi cười với mấy đứa khác mà không phải là tôi. - Mạnh quay sang hỏi Nhi.
- Sặc - Cô đang uống nước cũng phải phun ra mà chống đối lại - Cậu nghĩ gì trong đầu thế. Việc của tôi là chống đối cậu, không phải tươi cười với cậu.
- Ai đặt luật đó cho cậu thế hả?
- Tất nhiên là cậu rồi, lúc nào cậu nói câu nói ra là không bao giờ đúng.
- Thôi thôi, hai người nghỉ lấy sức để thi, không phải để cãi nhau. Tôi ngồi giữa là đúng quá.

Cuối cùng thì Thanh cũng phải lên tiếng cho vụ cãi vã. Họ chẳng bao giờ nhường nhịn nhau dù chỉ một lần. Gặp nhau không nói thì thôi chứ đã nói là không bao giờ dừng lại. Tốc độ nói sẽ nhanh hơn, rồi giọng nói cũng to hơn, đến nỗi có sấm sét vẫn còn nghe huồng chi là ngày đẹp trời thế này.

Lời người dẫn chương trình lại vang lên...

- Giờ giải lao đã kết thúc, các thí sinh chuẩn bị thi vòng tiếp theo. Cuộc thi chạy tiếp sức với quãng đường 100m. Các thí sinh trong 1 đội được quyền chọn ra ai là người thi đầu tiên - người chạy nhiều nhất, người thi thứ 2 - người chạy trung bình và người thi thứ 3 - người chạy ít nhất. Mỗi học sinh phải mặc đồng phục thể dục của trường mình.

Có một thằng điên của trường MC vừa đi ngang qua tôi...

- Về trí tuệ, có thể trường cô hơn, cô đứng nhất nhưng chắc gì sức lực cô đã bằng tôi. Hai người kia đứng về phía King có thể thắng, còn với thân hình nhỏ như cô thì mơ mới thắng trường tôi được nhá.

Đúng là một kẻ huênh hoang, cậu ta dám thách thức đến cả tôi. Thông tin cậu ta cũng nhanh lắm chứ. Nghĩ lại thì cậu ta cũng là rùa thôi. Biết tôi là ai thì mới đẹp chứ.

- Được thôi, cậu dám thách thức tôi đấy cơ à. Cậu là ai mà cậu dám nói thế chứ. Chắc gì cậu thắng được tôi.

- Tôi là Tổ chức đứng thứ 3 về phía cướp ngôi. Cô cứ lo liệu đi, không được ăn gian đâu nhé. Chắc chắn cướp ngôi sẽ thắng. Hahaha.

Đúng là cái tên không đánh mà khai. Được thôi, để xem ai mới là người thắng cuộc. Cướp ngôi, hay King. MK hay MC...

19. Chương Chap 20

Cô được phân công chạy đợt 1 - chặn dài nhất. Chạy đợt 2 là Thanh và đợt 3 là Mạnh.

Cái tên thách thức cô cũng chạy đợt 1.

Trên khán đài có vài tiếng xì xào...

- Cô ta mỏng manh quá mà lại chạy chặn dài nhất.

- Cô ta chỉ được cái học giỏi thôi.

- Nhìn cô ta đưa kính cho thần tượng Võ Mạnh của tôi kìa, tại sao không phải là tôi chứ.

- Cặp kính dày cộm của cô ta nói lên rằng cô ta sẽ thua nhanh chóng.

...

Nhiều lời bàn tán về Nhi. Có lẽ vì thân hình cô hơi nhỏ bé, mỏng manh, may mắn là cô có đeo kính áp tròng, nếu không chắc là không thấy đường để chạy.

Pằng... Tiếng súng bắt đầu vang lên kèm theo tiếng hò reo cổ vũ nhưng chẳng lời nào giành cho cô. Nói vậy thôi chứ cô cũng chẳng cần.

Cô cần đích đầu tiên và bỏ xa các địch thủ của mình hàng chục mét. Tiếng hò reo giành cho cô càng nhiều thêm nhưng cô cũng chẳng cần quan tâm. Cô chạm vào người Thanh để cậu chạy rồi cô chạy lại phía Mạnh để lấy kính.

Thanh được lợi thế là cô và cả thể chất cũng rất tốt nên cậu lấy sức chạy còn nhanh hơn cả cô. Tiếp theo là Mạnh cũng vậy. Với đoạn đường ngắn đó thì có gì là trở ngại với họ đâu chứ.

- Học sinh trường MK là thánh à?

- Sao cái gì cũng nhất thế.

- Ngày càng giỏi hơn.

- Không thể nào nhìn bề ngoài mà đánh giá nữa.

Những khán giả và những vị phụ huynh ngày càng khâm phục 3 người hơn.

- Trường MK lại về nhất. Hãy cho họ một tràng vỗ tay thật lớn nào.

Tiếng vỗ tay như pháo hoa minh chứng cho sự chiến thắng của họ... Họ lại về nhất với thời gian quá nhanh. Mỗi cô nở ra một nụ cười khinh miệt dành cho kẻ thách thức mà lại thua cuộc... một nụ cười nửa miệng...

“Cướp ngôi ư, đừng bao giờ tự cao với cái danh đó...”

20. Chương Chap 21

Thi chạy được nghỉ ngơi nhiều hơn là thi trí tuệ. Họ cho chúng tôi nghỉ ngơi 20 phút. Có tiếng gọi của người thách thức đằng sau lưng tôi. Biết thế nhưng tôi không quay lại vì tên tôi không phải là cái tên mà hắn gọi.

- Con bé kia. Con kia, đứng lại...

Nghe tiếng nói đó tôi càng bước nhanh hơn... Đến khi hắn gọi và chụp vai tôi.

- Ngọc Nhi. Quay lại đây xem nào. Tại sao cô không đứng lại chứ.

- Bởi vì tên tôi không phải là “con bé” mà cậu gọi.

- Được thôi, cô có thể thắng 1 lần, trường cô có thể thắng 1 lần. Nhưng trường cô không thể giành cúp mãi được.

Tên oắt con ấy định giành cúp ư, nhằm người rồi bé ơi. Tôi là người không bao giờ nhân nhượng với bất cứ ai thách thức tôi. Nhưng cứ xem hắn định làm gì.

- Cậu định thắng tôi bằng cách gì. Gian lận hả.

- Đúng. Phật cũng chết, thánh cũng chết chỉ có ma giáo là sống. Cứ chờ xem.

Tôi vẫn đang chờ xem, cậu cứ làm. Để xem cậu làm được gì khi chỉ còn 1 cuộc thi nữa.

Tôi vẫn đang chờ xem, cậu cứ làm. Để xem cậu làm được gì khi chỉ còn 1 cuộc thi nữa.

- Tuýt.....

Tiếng còi của ban giám khảo kéo chúng tôi và cuộc thi. Lần này là thi vẽ và có hai hình ảnh cho các đội lựa chọn. Gì chứ chuyện vẽ thì khó gì. Vài nét là được thôi.

- Bây giờ chỉ còn hai đội tranh đấu. Ai sẽ là người chiến thắng đây. Chúng ta hãy cùng chờ xem tài của họ qua cuộc thi cuối cùng này.

Hai bức ảnh được đưa ra khiến gương mặt đầy tự tin của cô chợt tái lại...

- Chiếc mặt nạ đen với họa tiết màu đỏ được đính chiếc hoa hồng đen là mặt nạ của Queen phía cướp ngôi.

Một số người bên phía cướp ngôi cổ vũ nồng nhiệt. Họ quyết định vẽ chiếc mặt nạ đó.

- Chiếc mặt nạ vàng với họa tiết chia đều xung quanh, được đính kim cương và lông vũ đầy kiêu hãnh là mặt nạ của King Of The World.

Tiếng cổ vũ lần này đông hơn bởi đa số đứng về phía chính nghĩa.

- Mấy người định chọn cái nào đây? - Cô lên tiếng hỏi Thanh và Mạnh.

- Tất nhiên là King rồi, tụi tôi đứng phía đó mà.

- Tuýt...

Tiếng còi vang lên để bắt đầu cuộc thi. Cô là người vẽ chiếc mặt nạ đó. Thanh là người pha màu và, Mạnh là người chỉnh sửa lại các đường nét cô vẽ và tô màu.

Ồn ào của người thách thức cô. Minh Nguyên (là tên của cậu ta) cũng đang vẽ rất sắc sảo.

Hai bức tranh quả thật không thể tìm điểm khác biệt giữa tranh và hình mẫu.

Ban giám khảo đang cực kì đau đầu về chuyện này. Họ phải tìm ra ít nhất 1 tranh có lỗi sai để phân thắng cuộc.

Mọi người đều đang cực kì mong đợi... Giữa King và cướp ngôi, ai sẽ thắng cuộc.

Tuy Queen của cướp ngôi chỉ còn nhỏ như tôi nhưng có lẽ cô ta rất sắc sảo như mặt nạ của cô ta vậy. May mắn là họ chỉ đem mặt nạ ra mà công khai thôi. Dem người thật mặt thật ra mà công khai chắc vào quan tài. Với số lượng người như thế này họ vẫn không cần phải dấu. Thật nực cười...

- Cuối cùng kết quả đã có rồi các bạn ạ. Đội thắng cuộc là đội học sinh của trường MK.

Tiếng hò reo vang dội. Có lẽ họ có tài thật. Mà có lẽ họ cũng không phải người bình thường nên mới làm được thế.

Cả ba bước lên và nhận cúp vui vẻ. Cô mỉm cười giả tạo nhưng thật hiền, thật đẹp...

Sao tự nhiên tôi thấy chóng mặt quá... Tôi đeo kính rồi mà, chẳng lẽ lại tăng độ, cảm giác mờ mờ sao thế này. Hình như có ai đó gọi tôi thì phải. Tôi chả thấy được ai hết...

- Này, cậu có sao không đấy hả, tim cậu đập loạn xạ hết rồi kìa. Tôi không giỡn đâu... Này...

21. Chương Chap 22

Trong bệnh viện SCH...

Bây giờ tại bệnh viện chỉ còn Thanh, Mạnh và cha của cô. Nhật nghe tin cô vào viện thì cũng đến để xem tình hình của cô thế nào.

Ngay khi tôi vừa mở mắt, mọi thứ cứ lờ lờ và đầu tôi thì đau như búa bổ. Bố hỏi tôi:

- Con bị co thắt não. Bây giờ con nằm viện hay con muốn về nhà.

Và tôi chắc chắn câu trả lời của tôi là về nhà. Từ lúc nhỏ đến giờ tôi chưa bao giờ ưa nổi cái mùi của bệnh viện.

Tôi được đưa vào một chiếc xe con nào đó và được bố bế vào giường của mình. Tôi có nghe bố nói nhỏ:

- Con cứ nằm nghỉ ngơi đi, không sao đâu.

Tôi chả thể nói được gì nhưng tôi cảm thấy buồn ngủ và chả cần biết trời đất ở đâu cả. Chỉ biết là buồn ngủ và đau đầu. Chả cần thế thôi là tôi ngủ tới sáng.

Tít... Tít... Tít... Tít...

Tiếng chuông báo thức dù đã reo nhưng tôi vẫn không thể nào ngồi dậy. Bịch. Tôi đang cố gắng để mà lết cái tấm thân này vào nhà vệ sinh. Tôi chịu hết nổi rồi...

Oẹ... ọẹ... ọẹ...

Mưa được là khỏe lắm rồi. Tôi lấy lại phong độ như mọi ngày rồi xuống nhà ăn sáng.

- Tưởng cô bệnh thế nào chứ thế này thì có gì mà phải lo đâu chứ. Đây là cháo. Cháo trắng đó, ăn đi rồi uống thuốc.

- Thôi khỏi, tôi chỉ cần ăn cháo thôi. Mà tôi ăn bao nhiêu mà anh nấu nguyên một nồi thế.

- Tôi tưởng cô ăn nhiều lắm chứ. Với lại não cô ấy, coi chừng nó teo lại.

- Anh không cần phải lo cho tôi chuyện đó.

- Ăn xong rồi vào phòng thí nghiệm. Tôi sẽ dạy cô pha chế thuốc.

- Nhưng mà tôi vừa mới ngủ dậy mà.

- Không nhưng gì hết. Tiếng nói của tôi là mệnh lệnh. - Nói với giọng vô cùng hùng dũng.

- Thế ra bố tôi giao cho anh nhiệm vụ đó hả.- Cô đang rất nghi ngờ với thái độ của anh.

- Đúng. - Giờ thì anh bắt lực, bí mật bị lộ và không thể nào thắng cô được.

- Được thôi, pha chế thì pha chế.

22. Chương Chap 23

Trong phòng điều chế thuốc...

- Ô, tôi thích phòng này rồi đây nha, hoàn toàn không có chút gì gọi là mùi sát trùng,... cả.

- Thế thì tốt. Cô phải học chế ra các loại độc dược và những loại thuốc có thể giảm đau, cầm máu,... để khi cần thì dùng. Cô hiểu chứ.

- Vâng, tôi hiểu.

- Cô phải bắt đầu bằng cách học tất cả các loại thuốc đối nhau, nếu không khi cô trộn chúng với nhau thì kết quả khó lường đấy.

- Tôi sẽ học được thôi, không cần phải lo đâu.

- Hôm qua lúc cô về đến nhà có một người trong tổ chức cướp ngôi đến thăm cô đấy.

- À, vậy hả.

- Cô không cần phải xa lánh người đó, nhưng cũng đừng quá mức thân thiết.

- Tôi biết, không cần anh phải lo.

Sau khi đọc hết tất cả khái niệm về thuốc, điều chế thuốc,... những điều cô cần phải biết thì cô lại bắt tay vào làm.

Lần thứ nhất: cô không hoàn thành.

Lần thứ hai: cô thất bại

Lần thứ 3: cô không thành công

...

Mọi việc cứ phải xảy ra như thế đến khi...

- Làm ơn đừng có nắm giữ cái mp3 của tôi như thế. Tôi không thể nào làm việc nếu không có nhạc.

- Tốt thôi.

Nói rồi, Henry ném cái mp3 vào mặt cô, và bây giờ cô có thể hoàn toàn thật sự tập trung...

Lần thứ 86...

- Yeah, cuối cùng tôi cũng làm xong một loại thuốc rồi. Mà tôi cũng không biết nó là cái gì nữa. Nói chung chung là tôi đã làm ra rồi, chỉ không biết công dụng của nó thôi. Tôi cũng không dám thử.

- Để xem. Cô làm tốt lắm. Có lẽ đây là thuốc độc, không phải thuốc cứu người. Thuốc này có thể nhét vào đạn và bắn, sau 20 giây toàn cơ thể sẽ bị tê liệt, nếu mồ hôi ra nhiều thì chết nhanh hơn, kể từ sau 30 giây, mắt sẽ nhắm dần, nhắm dần và dẫn vào cái chết từ từ, không đau đớn. Cô giết người mà còn thương xót họ nữa à.

- Tôi có biết thế đâu. Tôi chỉ đơn giản là chế ra nó thôi mà.

- Tôi không biết việc đó, nhưng với sự tiến triển như thế này thì cô sẽ làm rất tốt đấy. Tôi không khen thừa đâu.

23. Chương Chap 25: Halloween

Ngày 31/10...

Cả trường đang hân hoan tổ chức và cô thì ngồi một chỗ, cầm tai nghe và cầm trên tay máy MP3.

- Lại là nhạc không lời à. - Mạnh tiến tới chỗ cô ngồi.

- Đúng.

- Nó có gì hay và tốt đẹp?

- Hơn tất cả những thứ cậu có.

- Nó giàu hơn tôi à.

- Ít nhất thì là vậy đó. Đừng có hỏi nữa.

- Cậu chuẩn bị truyện đọc chưa?

(Trường của Nhi có tổ chức một buổi đọc truyện và cô là một trong số những người đọc truyện được lựa chọn vì cô có một giải thưởng trong cuộc thi kể chuyện.)

- Vậy là cậu sẽ đóng vai con quỷ vô tâm, ác độc, xấu xí?

- Chưa chắc, nhưng đây là Halloween, không cần phải là con người thật của chính mình. Mà nếu tôi như thế thì cậu sẽ đóng vai một thằng hề không hơn không kém và sẽ còn thêm chút biết thái, vô liêm sỉ, nhiều chuyện và thích đi gây sự lắm nhỉ. À mà không, không phải là một chút mà là nhiều chút đấy.

Cô và Mạnh đầu tiên là nói chuyện với nhau, sau đó là lên giọng và cuối cùng là cãi nhau. Người duy nhất ngăn cuộc cãi vã này là Thanh.

- Một quá, hai người đừng có cãi nhau hoài như thế. Làm ơn để cho tai tui được yên nghỉ đi nha. Tối nay đến nhà tui nhé.

- Ủ.

Cả hai quay đi và không nói thêm một lời nào nữa.

"Quả thật không thể thấy được điểm chung của bọn nó." - Thanh nhìn theo bọn họ và suy nghĩ.

17 giờ 30 tại nhà Nguyễn Trần Ngọc Nhi...

- Oe... oe...oe...

Henry vừa mới đứng trần ra và bây giờ là ọi mửa với cô và cách hóa trang của cô...

Mái tóc đen mượt xõa dài, bộ váy dài chấm gót trắng tinh khôi, tay áo cổ đều kín và bó sát, làn da trắng và một chút son hồng phớt. Một vẻ đẹp hiền dịu mà chưa ai thấy từ lâu lắm rồi. Nhưng nếu ai đó nhìn kĩ, nhìn thật kĩ, bên trong bộ váy áo đó là một con dao găm, con dao găm khắc hình mặt nạ bị bao phủ bởi một lớp vải trắng và bao phủ bởi bộ váy.

- Tôi xấu đến mức vậy sao.

- Không, chỉ là 1000 năm đến nay mới thấy cô mặc váy mà không phải là đồng phục.

- Hôm nay con đẹp lắm, nhưng mà con phải cười lên chứ, khuôn mặt con như thế mà trang phục như thế nó không có hợp đâu con gái.

- Vâng ạ. Hôm nay mẹ lại không về sao?

- Ủ.

- Con đi đây.

- Về sớm nhé.

- Vâng ạ.

18 giờ tại biệt thự Huỳnh Bảo...

- Cậu định đầu độc tôi với bộ trang phục và cái mặt hiền dịu đó hả. Thật không đó, cậu diễn hơi quá rồi đấy.

Thật sự là cậu đã hoảng hốt khi nhìn bộ trang phục của cô. Từ trước đến giờ, trừ những ngày học sinh không phải mặc đồng phục ra thì cô không bao giờ mặc vậy. Cô cũng chưa bao giờ tô son và tãt vì mấy lần trước cô make up cho da hơi đen lại, bây giờ lại không make up nên cậu đang phải sững sờ trước bộ dạng đó của cô.

- Kệ tôi, không cần cậu phải quan tâm như vậy. Trong bộ trang phục hoàng tử như thế thì nhìn cậu vẫn như một thằng dở hơi.

- Lên xe đi, cầm cãi nhau nữa. Tui điếc lỗ tai với mấy người lắm rồi.

18 giờ 25 phút tại trường MK...

- Trời ơi, nhìn họ kia, tại sao tôi lại không mặc bộ váy công chúa để phù hợp với Võ Mạnh chứ.

- Nhìn con nhỏ đó kia, nó lại còn cười hiền nữa chứ.

- Bảo Thanh là vampire kia, cậu ấy hút hết máu của tôi rồi.

19 giờ tại hội trường của trường MK

- ... mời em Nguyễn Trần Ngọc Nhi.

- Thưa các bạn học sinh thân mến. Tôi xin đọc câu chuyện “Công chúa ngủ trong rừng”...

Ngày xưa ngày xưa, ở một vương quốc nọ, nhà vua và hoàng hậu tuổi đã à vẫn chưa có đứa con nào nối ngôi. Họ cầu mong trời phật, thần thánh và cuối cùng đáp lại lời cầu mong của họ, hoàng hậu đã hạ sinh một cô công chúa đẹp tuyệt trần... Tiên Hắc ám không được mời đến. Vì tức giận nên bà ta đã gieo lời nguyền xuống công chúa: “Đến năm 16 tuổi, công chúa sẽ chạm vào mũi quay sợi dăm và chết”... Một bà tiên đã giảm nhẹ lời nguyền: “Công chúa sẽ không chết mà chỉ ngủ một giấc ngủ dài đến khi có được nụ hôn từ tình yêu đích thực”...Nàng chợt chạm tay vào mũi quay sợi, nàng ngã xuống bên cạnh chiếc giường gần đó. Cho đến khi ngủ, nàng vẫn đẹp, làn da vẫn trắng trẻo, đôi môi vẫn đỏlắm e lệ cả bóng hồng. Rừng rậm và gai góc mọc lên từ lâu đài từ lúc đó... Cuối cùng, chàng hoàng tử cũng đã đến, trao cho nàng nụ hôn của tình yêu đích thực... Và họ sống hạnh phúc mãi mãi về sau...

Cô gấp truyện lại và xuống sân khấu trong tiếng vỗ tay cầu mọi người, thì ra cô hóa trang thành công chúa ngủ trong rừng.

- Nếu cậu là công chúa thì tôi sẽ là hoàng tử của cậu, tôi sẽ là người đó.

- Ha, không đời nào có chuyện đó đâu.

- Tổ chức của tôi là Prince mà, chắc chắn tôi là hoàng tử rồi.

- Vậy thì xin lỗi, tôi không có đủ cấp độ để làm công chúa.

- Không sao, tôi sẽ ban chức cho cậu.

- Cảm ơn, tôi không cần.

Thật sự cô rất buồn nôn khi nghe câu này. Thật sự, thà làm ăn xin còn hơn là nhận ban phước từ “hắn”.

Có một ai đó đứng phía xa, trong tay cậu ta là vài cô gái và ánh mắt vẫn hướng về “người đó”. Người mà hắn sẽ trả thù vì vụ “tai đó”.

24. Chương Chap 24: Cá Tháng Tư

Tít... tit... tit... tit...tít...tít...tít...

Oáp. Nói thật là hôm nay tôi dậy rất sớm đấy. Bởi vì hôm nay là Cá tháng 4 mà, phải làm nguyên một nồi lẩu luôn.

- Heey, hôm nay trông anh đẹp trai lắm đó.

- Ô, thế cơ à, câu khen có một không hai nhỉ. Mà tôi đẹp chứ tôi đâu có ngu. Hôm nay là Cá tháng 4 cơ mà. Trong nồi lẩu của cô sẽ không bao giờ có tôi đâu nhé. Xin lỗi.

Và đó là câu nói làm tôi cực hứng nhất trong ngày. Mà kệ, tinh thần sảng khoái, đi “bắt cá” thôi.

- Học... học... học. Phù, cuối cùng cũng đến lớp kịp giờ. Hì, sáng nay tui câu được nguyên một nồi lẩu rồi kìa. Giờ chỉ còn cả lớp thôi.

- Nồi lẩu? Sáng sớm ra mà. Bộ cậu đi câu hả? Tui có thấy cậu đi câu bao giờ đâu.

Trời ơi, cái đôi mắt trong sáng ngây thơ trông thật tội nghiệp, nhưng mà đành vậy, dù sao thì cũng không hại chết ai.

- Ủ đúng rồi đó. Chiều nay tới nhà tui ăn nha. Tui mời cậu luôn đó.

- Thiệt hả. Nhớ nha.

- Cậu nghĩ sao mà cậu tin vào cái con quỷ vô lương tâm đó chứ hả.

Và bây giờ, Mạnh đã xen vào cuộc nói chuyện giữa Uyên và Nhi.

Chát... Một cú tát trời giáng từ tay Uyên.

- Chết cha, tui xin lỗi mà. Tui chỉ lỡ tay thôi, tha thứ cho tui đi mà.

- Tha thứ cái gì chứ, tui chịu đựng cũng đủ rồi nha, với cái kiểu sống tốt với cậu như thế là tôi không có sống nổi đâu.

Chát... Và đây là một cú tát ngoạn mục của Nhi tặng Uyên.

- Vâng. Chương trình này ngày nào cũng phát sóng, xin quý vị khán giả đón xem tập sau vào 30 phút nữa. Hoặc mấy phút đó thì tùy.

Cả Thanh cũng đã xen vào. Cả lớp trông thật nhộn nhịp hay đúng hơn là...

- Dò bài 15 phút đầu giờ đây hả. Cái lớp chứ đâu phải cái chợ chồm hổm. Tôi mà thêm vào một con vịt nữa là hoàn hảo luôn mà. Ngày nào cũng vậy. Lớp các em học là lớp đặc biệt, là lớp giỏi mà cứ ồn ào ồn ào, giáo viên nào cũng than phiền...

Thiệt là, hôm nay thứ 3 cơ mà, với lại cũng là tiết đầu, có phải thứ 7 và tiết cuối để mà sinh hoạt lớp đâu. Ngày nào cũng điệp khúc này, nghe mãi là thuộc.

Tùng... Tùng... Tùng... Giờ ra chơi thì chỉ cần một tiếng trống là như ong vỡ tổ rồi, đánh tiếng thứ 2 và thứ 3 chỉ tổ mệt mỏi.

- À, Nhi này... Tôi có chuyện này muốn nói với cậu.

- Ha, Võ Mạnh, cái tên vừa là thù vừa là bạn hôm nay nói nhẹ nhàng với tôi thế nhỉ. Thiệt tình, lại là tỉnh tò nữa chứ gì. Hôm nay cá tháng 4 có cần phải thế không chứ.

- Hả, cậu đọc được suy nghĩ của tôi à?

- Không, là bởi vì mới có một tên vừa ra khỏi chỗ đứng của cậu và nó đang ở trước mặt cậu đấy. Nó vừa như cậu và nhận một cái tai đỏ rồi kìa.

* Tai đỏ: Tuyệt kĩ xảo véo tai và xách qua xách lại của Nhi. Đó là độc quyền chỉ có cô sử dụng trong trường hợp mức độ tức giận ở level 1/100.

- Tui biết hôm nay là ngày Cá tháng 4 nhưng mà tui thề có trời có đất, có thần có thánh, có trăng có sao,... Tui nói thật là tui thích cậu rồi Nhi à. Thật 100% đấy.

- Vậy ra những câu bông đùa của những hôm trước là cậu đã chuẩn bị cho ngày hôm nay đấy à. Công nhận chuẩn bị kĩ thật đấy. Những mà xin lỗi, tui không có hứng thú. Cậu không có “câu” được tôi đâu. Dứt khoát là vậy.

19 giờ 30 phút tại nhà của Nguyễn Trần Ngọc Nhi...

- Cô đang vờn một con nhện đó hả.

- Ừm.

Cô trả lời với một cách buồn chán tột độ, thật sự chả có gì để cô làm cả.

- Kiến đầy tường kia, đổi thú vui rồi à.

Người quản gia đã hỏi câu đó trong khi anh đang xem một bộ phim Hàn đầy cảm xúc, những giọt nước mắt lăn trên môi người con trai kia vì người con gái đã bỏ đi... Anh xem phim ấy chỉ vì một mục đích - làm cho cô tức giận đến level 100/100 nhưng kết quả ngược lại - cô chỉ chán chứ không hề tức giận.

Cheng... Cô ném lọ hoa vào người anh, tối nào cũng vậy, đó là một thói quen khi Henry cứ phải xem phim đó.

- Làm ơn chuyển kênh và đi lấy cái lọ hoa khác đi. Cái lọ hoa giống y lọ hoa này đấy.

- Cô không sợ những lời nói của mẹ cô sao.

- Anh đang mỉa tôi đấy à. Một thùng lọ hoa ở dưới nhà kho kia. Mà mẹ tôi nói gì anh cũng không cần phải ghi hết vào đầu để rồi tua lại cho tôi nghe đâu.

- Tôi phải làm thế thôi, “nồi lẩu” của cô thiếu mất hương vị rồi.

- Vị gì?

- Vị người phía King và cướp ngôi. Cô không hề bị lừa và hai người đó cũng không có ý lừa cô đâu.

“Cô không hề bị lừa và hai người đó cũng không có ý lừa cô đâu.” Anh ta nói thế ý là gì chứ...

25. Chương Chap 26:

Sắp đến sinh nhật cô. Ba cô về nhà trước hôm đó và bảo:

- Ba không thể tổ chức sinh nhật cho con được, nhưng ba hứa là sẽ tặng cho con nhiều hơn là một món quà trong một hộp quà đấy.

- Vậy hả ba, vậy ba tặng bao nhiêu vậy? 3 món quà, hay 4 món quà?

- Sao lại tò mò thế. Đến lúc đó rồi biết!

Sau lần đó, cô không thể nào không hồi hộp khi nghĩ đến sinh nhật. Trong trí tưởng tượng của cô, lúc đó không cần phải có bạn bè, không cần phải có những hộp quà lớn. Chỉ cần có cả gia đình, thế là quá đủ.

Ngày 09/03 - ngày sinh nhật của tôi và tôi vẫn phải đi học như bình thường.

- Happy birthday nhá.

Thanh và Mạnh chúc mừng sinh nhật tôi bằng một gói kẹo.

- Chỉ có hai người là hiểu tui nhất thôi. Gì thì gì tui vẫn thích ăn kẹo. Woa, trong hộp kẹo có một chiếc nhãn này.

- Đúng vậy, ai nhận được hộp kẹo trong đó có một chiếc nhãn thì họ sẽ rất hạnh phúc đấy.

Mạnh vui vẻ nói với cô, thật sự, cậu rất muốn nhìn thấy cô cười với cậu, dù chỉ một giây.

Đó là lần đầu tiên cô cười nói vui vẻ với Mạnh sau 5 tháng cãi nhau. Giờ ra chơi, Nhật có tặng cô một cây kẹo mút.

“Cuộc đời vẫn đẹp sao. Kẹo ngon vẫn ngọt sao” . Sau buổi chiều đi học về, cô vẫn ngân nga câu hát và ngắm kẹo dù trời đang mưa rất to và cô thì không có áo mưa. Ấy vậy mà cô vẫn rất vui vì cô nghĩ rằng có rất nhiều hạnh phúc đang chờ mình ở nhà.

Căn nhà vẫn trống trải làm sao. Không ai chào mừng cô về nhà cả. Có linh cảm xấu trong tâm trí của cô.

- Ủa, Henry hả. Ba tôi đâu.

Cô bất giác hỏi khi trên tay của Henry là một hộp quà được gói rất đẹp và cũng rất to. Henry đưa hộp quà cho cô.

- Ông ấy bị ám sát... Ông ấy đã đổi thiết bị trong mặt nạ của cô sang mặt nạ của ông ấy. Cho dù họ không thể bắn ông ấy hay lấy mặt nạ của ông ấy ra nhưng họ đã giết ông ấy bằng khí độc, ngay cả mẹ cô và ngoại cô cũng đã mất. Ông ấy bảo, nếu ông ấy không về thì tôi có quyền đưa cái này và cuốn nhật kí của ông ấy cho cô.

Cô với tay lấy hộp quà và cuốn nhật kí, lặng lẽ lên phòng riêng.

Đặt dưới chân cô tưởng như là sụp xuống. Tất cả, tất cả những gì hôm nay vừa xảy ra là những gì cô không thể nào tưởng tượng nổi. Ngay cả ngoại và mẹ cô cũng đã mất. Tất cả người thân bỗng dưng biến mất trong 24 giờ.

Sinh nhật của tôi, tệ hại và bất hạnh đến thế sao?

Mưa. Chúng vẫn rơi xuống. Vẫn rơi đều đều. Tôi không biết nữa. Tôi cũng không hiểu là từ khi nào đó, tôi thích mưa. Thích cái lạnh giá bao quanh người và tôi dựng đứng lên vì cái lạnh đó, tôi nổi cả da gà vì cái lạnh đó. Nhưng tôi thích thế.

Tôi đang mặc đồng phục hay đúng hơn là tôi chưa thay đồ. Nếu bình thường, ba sẽ bảo tôi thay đồ để giặt. Mẹ sẽ la mắng tôi vì lười biếng. Ngoại sẽ bảo tôi thay đồ đi tắm rồi xuống ăn cơm. Còn Henry sẽ đứng đó nghe mẹ tôi la mắng tôi.

Tôi đang ngồi cạnh cửa sổ hay đúng hơn là nửa người của tôi ở bên trong và một nửa ở bên ngoài cửa sổ. Phòng tôi trên tầng 2, tầng cao nhất trong nhà. Nếu bình thường, ba sẽ lôi tôi vào trong, mẹ sẽ la mắng tôi vì bà tức giận và ngoại sẽ khuyên tôi xuống nếu không tôi sẽ té. Còn Henry sẽ nhìn tôi với ánh mắt: “Nhảy xuống cho chết đi.”

Tôi không biết nữa, hình như tôi đang bước ra cửa sổ thì phải. Tôi đang đứng trên mái ngói. Nước mưa đang thấm vào đầu tôi, vào mái tóc của tôi. Tôi ngược lên nhìn bầu trời. Mây vẫn bình thường nhưng những giọt nước vẫn cứ thay nhau rớt xuống? Mặt tôi ướt đầm, mắt tôi cũng vậy. Hay là tôi đang khóc? Nếu khóc, tại sao tôi lại không thể cảm nhận được hơi ẩm trên má? Có lẽ nước mắt tôi cũng lạnh chẳng?

Cô đứng như trời trồng trên mái ngói tầng 2. Henry đang lấy đồ từ dây phơi. Tất nhiên là anh thấy cô đứng như thế. Nhưng anh lại không nói gì. Anh hiểu cô đang phải chịu đựng những gì.

Tôi đang ướt như chuột lột mà vẫn đứng đó. Đây là lần đầu tiên tôi đứng ngoài mưa mà không biết mục đích. Hôm nay, tôi không lạnh, tôi cũng không ẩm. Tôi không có dấu hiệu bị cảm cúm khi đứng ra ngoài mưa lâu như thế. Đến lúc bước vào nhà thôi. Có lẽ đã 6 giờ rồi.

Cô bật vòi nước và tắm, vẫn như lúc này, cô vẫn đứng im chịu đựng những hạt nước như tát vào mặt. Vẫn không khóc.

Cô với tay lấy chiếc khăn bông, lau nhẹ, cô đã mặc đồ và mặc thêm một chiếc áo khoác. Cô ra ngoài.

- Tôi không ăn tối và cũng đừng chuẩn bị gì cả. Tôi sẽ về sớm.

- Vâng.

Cô đi ra ngoài với một chiếc ô. Cô đi bộ đến quán cà phê cô thường đi với ba của cô.

Quán cà phê nằm trong hẻm nhưng rất đẹp và kín, hơn nữa là nó rất yên tĩnh. Đây là quán cà phê thuộc sở hữu của gia đình Võ Mạnh

...090300... Tít... Cô nhập mã số và bước vào. Quán vẫn yên tĩnh như bình thường.

Cô gọi 2 ly cà phê đen không đường và không đá. Cô nhấm nháp một ngụm đầu tiên và sau đó là từ từ thưởng thức nó.

- Ủa, hôm nay là sinh nhật cậu ấy mà, sao cậu ấy lại đến đây.

Thanh và Mạnh đang rất ngạc nhiên với sự xuất hiện của cô, và hơn nữa cô không đến cùng ba.

- Thường thường cậu ấy gọi coca cola hoặc soda mà, sao hôm nay lại gọi cà phê chứ.

Thứ cà phê cô uống là cà phê nguyên chất, ít tạo bọt nhưng vẫn rất ngon. Với một số người, nó rất đắng, nhưng với cô lại khác, mùi vị thật thú vị. Cô đang uống nó và ngắm mưa, hay đúng hơn là suy nghĩ...

26. Chương Chap 27: Nhật Ký

(Ở các chap “Nhật kí”, t/g nhật kí của Nhi và của ông Mạnh Trung - ba của Nhi được ghép vào lộn xộn. Nhưng cũng khá là dễ hiểu. Ở nhật kí của mỗi người sẽ có dấu “”, xin các bạn thông cảm)

Cô về nhà sau khi đã uống hết 2 ly cà phê mà chẳng có gì vào bụng. Cô không muốn ăn gì cả. Cô biết bệnh đau dạ dày của mình đang chờ cơ hội để nổi lên mà cô cũng chẳng cần quan tâm tới.

Cô bước vào phòng. Việc đầu tiên là mở cuốn nhật kí của ba và đồng thời là của cô ra. Cô dùng dấu vân tay để mở chúng. Quyển nhật kí ngay trước mắt cô...

”Đây là nhật kí viết về con và gia đình chúng ta. Có cả cuộc đời của ba từ khi con ra đời. Con hãy đọc để hiểu...

Ngày 09/03/20...

Con được sinh non, con ra đời trong sự trông chờ của ba. Tính mạng của con là nằm trong tay ba. Ba không phải là thần chết, cũng không phải là người nắm trong tay ngòi súng sắp giết con. Nhưng cái ba làm là cái con nhận được từ những lòng thù hận. Con khóc to, có nghĩa là con rất khỏe. Con có lẽ rất yêu ngoại. Con ngủ ngoan trong tay ngoại. Túm bột trong tay kẻ sắp giết con là bột hóa chất, nếu lỡ con hít phải khí đó, người lớn còn khó bảo toàn tính mạng huống hồ chỉ con là đứa mới sinh. Vì chúng không biết đứa trẻ nào là con nên chúng ta đã nhanh hơn một bước để bảo toàn tính mạng cho con.

Ngày...tháng...năm...

Con y hệt như một đứa con trai vậy. Chỗm tóc đằng trước của con thật giống ba. Khuôn mặt con cũng giống ba. Mồ hôi và gốc tóc con cũng giống ba. Cho đến từng nốt tàn nhang trên người con cũng trùng khớp với ba. Con bảo con thích cắt tóc ngắn như ba. Con mặc áo ba lỗ vào. Tới cơ quan, ai cũng tưởng con là con trai. Những lúc con không đến cơ quan với ba, họ còn hỏi là: Thằng bé đó đâu rồi. Những lúc đó ba muốn bật cười ra thôi... Nhưng ba biết rằng cả con và ba đều phải mặc đồ kín để che dấu những chỗ hở đó. Mỗi sơ hở bị lộ ra là tử thần sẽ đến gần thêm 5s hay thậm chí là trước mắt chúng ta...”

27. Chương Chap 28: Nhật Ký

”Ngày...tháng...năm...

Con có trí nhớ không tốt nhưng mỗi khi nhắc những thứ con đã nhìn thấy hoặc đã tiếp xúc thì con lại thuộc lòng. Đó vừa là điểm mạnh, đồng thời cũng là điểm yếu. Nếu con biết tận dụng những thứ này, con sẽ giữ được vẻ trong sáng của mình...

Ngày...tháng...năm...

Năm nay con lên 4. Ba quyết định dạy cho con học chữ, viết chữ và học toán. Mẹ là giáo viên, con lại thích đọc sách mà lại chả biết chữ nào. Dù gì đi chăng nữa, con biết chữ và biết làm các phép toán trước cũng sẽ rất có lợi, con gái yêu ạ...

Ngày...tháng...năm...

Con đã biết chữ và học hỏi rất nhanh. Nhưng những việc như lì lợm và nghịch ngợm thì hoàn toàn không hề giảm. Đến khi nhận hậu quả là những vết trầy xước thì lại khóc la. Ba đúng là, không thể hiểu được con. Con viết chữ rất đẹp, con làm toán cũng rất giỏi, tài suy luận của con cũng không hề kém. Những điều đó làm ba rất vui., thế mà con lại quá cầu thả Nhưng có một điều, tay của con cầm viết, cách con cầm viết giống như đang cầm một cây súng - cách cầm rất chặt, rất mạnh mẽ và muốn nổ súng ngay lập tức. Lời tiên tri đó, chẳng lẽ nó là thật?..."

"Ngày...tháng...năm..."

Ba bảo tôi cầm bút như là cầm súng. Có lẽ tôi đã quen với việc cầm bút như thế này rồi. Những bài toán trong sách, tôi có thể làm được nếu đọc lí thuyết. Có hàng ngàn cách để giải chúng và tôi không cần đến sách giải. Ba nói tôi cầu thả, là bởi vì tôi còn phải làm nhanh để đi chơi nữa, với lại, điều đó chẳng đáng lo ngại. Chỉ là một bài toán thôi mà. Hôm trước tôi trèo cây và bị một vết xước ở chân trái trong khi vết thương ở chân phải chưa lành. Chiều hôm đó tôi lại trèo tường và lại làm bị thương vết thương của lúc sáng. Ba không la tôi, chỉ cần ba lôi cái chai sát trùng ra là tôi ớn lạnh rồi. Vết thương mà chạm vào thuốc sát trùng là rất chết đi được...

Ngày...tháng...năm..."

Tôi chỉ đùa một chút thôi mà bị mẹ đánh quá trời, tôi đùa thế chẳng sao cả. Lúc chiều, mẹ có bảo tôi mở sách ra và đọc từng chữ. Đáng lẽ ra tôi phải chỉ từng chữ bằng ngón trỏ mà tôi lại chỉ từng chữ bằng ngón cái. Thật ra tôi chỉ đùa thôi. Vậy mà mẹ lại đánh tôi. May mắn là lúc đó ba tôi đi làm về, nếu không là tôi cũng tiêu rồi."

"Ngày...tháng...năm..."

Lúc sáng nay, ba và mẹ có cãi nhau. Ba tức giận nên đã đi làm sớm và buổi trưa không về nhà. Khi về nhà thì ba lại thấy mẹ đánh con, có lẽ mẹ giận ba mà trút đổ lên đầu con. Ba xin lỗi vì để con như vậy, ba rất xin lỗi...

Ngày...tháng...năm..."

Mỗi lần con làm mẹ tức giận thì bà ấy lại đổ mọi chuyện lên đầu con. Từ chuyện ngoài đường cho đến chuyện của con, ba không thể làm gì khác hơn là im lặng. Nhưng khi ba im lặng thì mẹ lại cho là ba không quan tâm. Khi ba lên tiếng thì bà ấy lại bảo ba bênh vực con. Bây giờ, ba không biết phải làm gì nữa đây. Những điều con nói với bà ấy là hoàn toàn đúng, nhưng bà ấy nghĩ nó là sai và khẳng định như vậy. Con lại là đứa bướng bỉnh, cứng đầu. Nhưng con làm ba vô cùng ngạc nhiên, khi mọi người la mắng hay chửi rửa con thì khuôn mặt con vẫn như bình thường, không có một nét nào hoi là tức giận hay gì gì đó. Mọi thứ trên mặt con đều quá hoàn hảo. Quá bình thường..."

"Ngày...tháng...năm..."

Mẹ cho rằng mọi thứ bà ấy suy nghĩ và làm đều là đúng và ai sửa lại bà ấy là người sai. Tôi không phải là người có thể lặng im. Tôi phải lên tiếng. Nhưng mỗi lần lên tiếng là mỗi lần tôi bị mắng. Mẹ bảo tôi còn nhỏ, biết gì mà nói. Mẹ còn bảo tôi đi hỏi người khác nữa chứ. Tôi chưa từng kể chuyện gia đình tôi ột ai cả. Chưa bao giờ, ba tôi cũng vậy. Nhưng mẹ tôi thì khác, bà đi kể tất tần tật những gì trong gia đình và cuộc sống của bà cho những người khác nghe. Tôi không muốn người khác biết chuyện của mình, vậy nên tất cả những gì về tôi là bí mật, không ai được quyền biết và không ai được xen vào hay thay đổi cuộc sống của tôi. Nếu ai có ý định đó, ngay cả gia đình, thì người đó sẽ không yên với tôi đâu..."

Ngày...tháng...năm..."

Tôi thấy mẹ lục đồ trong phòng tôi. Chắc là hôm qua mẹ thấy tôi viết nhật kí. *cười khẩy* Vậy là mẹ muốn xem tootinghix về bà như thế nào ư. Thật sự là bà ấy có lục tung căn phòng này cũng không thể nào tìm thấy nó được. Đơn giản là nó vừa ở trong phòng, vừa không ở trong phòng. Mà nếu bà ấy tìm được thì làm sao mà bà ấy có thể mở nó ra được chứ. Đâu có dễ dàng như thế..."

"Ngày...tháng...năm..."

Mẹ có hỏi ba là có biết quyển nhật kí của con ở đâu không. Ba trả lời là ba không biết, mà thật sự là vậy. Nhưng ba nghĩ cuốn nhật kí của con là do con làm chủ, bà ấy không nên làm như vậy. Ba đoán trước được

là bà ấy sẽ tìm nhật kí của ba. Nhưng ba không lo về việc đó, nhật kí của ba người có thể đọc là con và ba...

Ngày...tháng...năm...

Có vẻ như con rất thích vẽ và tô màu. Trí tưởng tượng của con cũng rất tốt. Con có cách phối màu rất sinh động. Mấy lần đi chơi con thường thích đi tô màu. Trong phòng con là một tủ vẽ tranh, vẽ tô màu và một đồng màu. Khi con đi thi vẽ ở tỉnh, con đã đạt giải nhất. Con làm ba vô cùng tự hào..."

28. Chương Chap 29: Nhật Kí

"Ngày...tháng...năm..."

Tôi thích sáng tạo. Đó là lí do tôi thích vẽ và âm nhạc. Đặc biệt là vẽ tự do và nhạc không lời. Lí do tôi thích nhạc nước ngoài và nhạc không lời thì tôi không tài nào trả lời được. Có thể là tôi thích thế. Còn vẽ thì tôi muốn giải tỏa cảm xúc vào bài vẽ của mình, không theo bất kì kiểu mẫu nào cả. Cuộc sống của tôi cũng vậy, không đi theo dấu chân hay kiểu mẫu của ai cả. Và tôi sẽ không bao giờ có ý định thay đổi nó. Chắc chắn là vậy...

Ngày...tháng...năm...

Tôi tự nấu ăn. Đơn giản là không còn một gói mì nào trong tủ cả. Cũng chả có thức ăn nhanh. May mắn là nó rất ngon. Món tôi nấu đầu tiên là chiên trứng. Còn ngon hơn mẹ tôi nấu nữa. Nhưng mà tôi vừa xem ti vi vừa ăn nên chả cảm thấy điều gì cả *chán bỏ xừ*. Lần đầu tiên làm thức ăn mà lại quên mất vị của nó. Thật sự chưa bao giờ cảm thấy tệ hại như hôm nay..."

"Ngày...tháng...năm..."

Không ngờ là con lại tự nấu ăn. Món ăn con nấu rất ngon. Nó rất vừa miệng, trứng và gia vị được đánh đều, không như mẹ làm con nhĩ. Bây giờ thì ba không cần lo con đói nữa rồi. Dù sao ăn trứng cũng tốt hơn ăn mì. Cái khó là con không chịu ăn rau. Trái cây thì con ăn nhưng chuối thì nhất định không, đưa vào tận miệng con còn không chịu nuốt nữa thì ba cũng hết cách. Mẹ đã la con suốt ngày vì bà ấy bảo con ăn chuối, con không chịu ăn, bà ta để trên bàn và để tới già. Con quả là bướng bỉnh. Đến nước này thì ba cũng đành bó tay. Mọi biện pháp đều bị vô hiệu hóa bởi con ngậm quá chặt, ai mà mở được miệng con ra để đưa rau vào thì con cũng nhả ra thôi...

Ngày...tháng...năm...

Từ khi ba và mẹ xảy ra nhiều cãi vã thì việc học của con cũng ngày càng nhiều và dường như mẹ cũng giao cho con nhiều việc nhà hơn. Lúc trước, con về nhà chỉ làm vài việc vặt. Bây giờ, có lẽ do mẹ ghét ba nên đã lây sang con. Ba nghĩ là, con phải được nghỉ ngơi và sau này con cũng phải quen với người trong tổ chức Beast Mask nên ba quyết định sẽ đưa cậu ta về đây với nghĩa vụ là quản gia...

Ngày...tháng...năm...

Không thể tin được là con có thể vào máy tính của ba dễ dàng như thế. Con giỏi thật, quả là rất giỏi về công nghệ thông tin. Các thông tin của tổ chức này mà con còn phá mã bảo mật để vào được thì quả là không phải hạng thường. May là có Henry đã kịp thời chuyển các dữ liệu sang máy anh ta khi con bật máy của ba lên nên chắc con cũng không thấy gì ngoài mấy trò chơi. Nghe Henry nói con đã xâm nhập vào máy của ba và vào được cả trang của tổ chức Beast Mask, trong lòng ba có cái gì đó vừa tự hào vừa lo lắng. Tự hào vì con rất giỏi, quá giỏi. Lo lắng vì nếu con biết chuyện thì con sẽ không còn được như trước nữa thì ba phải làm sao..."

"Ngày...tháng...năm..."

Nhà tôi có quản gia mới. Có lẽ mẹ không đồng ý với điều đó. Nhìn mặt anh ta cũng kì kì, tôi không mấy thiện cảm khi nhìn vào mắt anh ta, giả tạo sao ấy. Nhưng thôi kệ, tôi đã có người làm việc nhà thay tôi rồi. Khỏe thật. Bây giờ thì tôi có thể làm bất cứ việc gì tôi muốn. Ngay cả làm biếng. Nhờ thế mà tôi có thời gian rảnh để đi chơi. Tôi vừa quen được một người tên là Hà Thế Phong, cậu ta lớn hơn tôi 5 tuổi. Cậu ta có vẻ là người điềm đạm, ít nói. Có lúc tôi chọc Phong tức điên lên nhìn cậu ta thật là tức cười. Cậu

ta cũng còn trẻ con lắm. Cậu ta không thích nhạc, đúng hơn là nhạc làm cậu ấy mệt. Sao cũng được, mối quan hệ của tôi và cậu ấy cũng tốt đẹp lắm, mong sao cậu ấy có thể làm bạn thân của tôi.

Ngày...tháng...năm...

Yep, Phong nấu ăn ngon thật đấy. Cậu ấy sống một mình, cậu ấy cũng tham gia vào vài vụ án - cậu ta thích làm thám tử. Cậu ta đã bắt đầu cởi mở hơn với tôi, sau đó là bắt đầu nói nhiều và vui vẻ như tôi. Nhưng sau đó, chắc cậu ấy phải học nhiều nên chúng tôi không gặp nhau thường xuyên như lúc trước nữa. Nhưng mà, chắc không sao đâu, ít nhất thì cậu ấy chưa phản bội tôi...”

”Ngày...tháng...năm...

Con là một người thân thiện, vậy mà sao ba thấy con ít có bạn. Hay đúng hơn là quá nhiều kẻ thù. Tính cách con quá thẳng thắn. Con “hòa” vào dòng người nhưng con lại không “đồng” với họ. Con bảo “Con sẽ giữ ý của mình, con sẽ không thay đổi nó, dù có thế nào đi chăng nữa.” Ba không ngờ con làm vậy thật. Ví dụ như ngày hôm nay, tất cả các bạn trong lớp đều chọn đáp án A mà chỉ có một mình con là C, cô hỏi con có muốn thay đổi ý kiến không thì câu trả lời của con vẫn không thay đổi. Ba vui vì con có ý chí kiên định, nhưng lo lắng vì nếu như thế trong mọi vấn đề thì dù con có đúng trong bài toán hôm nay đi chăng nữa con vẫn sẽ có vô vàn kẻ thù. Làm ơn hãy cúi mình một chút, điều đó sẽ giúp cho con bớt đi kẻ thù. Hay ít nhất là hòa đồng.”

”Ngày...tháng...năm...

Hòa với đồng cái gì chứ. Tôi là vậy đấy. Bạn bè cái gì chứ. Tôi chỉ đem đến toàn xui xẻo ọi người. Cho gia đình này, cho xã hội này, cho cả tôi nữa. Nếu tôi tính không lầm thì bạn bè của tôi gần tôi nhiều nhất là 2 năm rồi đều phản bội. Tôi ghét từ phản bội, tôi hận nó vô cùng. Ngay cả người đầu tiên tôi nhận làm bạn - Mỹ, trong 1 năm, cô ta phản bội tôi vì tôi không làm theo ý cô ta và phản bội bằng cách kêu gọi cả lớp đứng lên chống lại tôi. Mạnh: trong 5 tháng cậu ta đã phản bội tôi vì tôi không phục cậu ta bằng cách làm hại bạn bè tôi và người thân trong trường của tôi. Đến Hà Thế Phong, người kéo dài kỉ lục - 1 năm rưỡi - tôi nghĩ sẽ không bao giờ phản bội tôi vì anh ấy hơn tôi 5 tuổi và rất chín chắn, lại rất vui vẻ cũng phản bội tôi. Ngay cả Uyên cũng phản bội tôi. Vậy thử hỏi ai sẽ là người không phản bội tôi chứ hả? Tôi khinh tất, khinh tất. Khinh từ phản bội. Tôi kinh hãi cái xã hội này. Họ chỉ biết đến bản thân họ, họ chỉ nghĩ tôi là một quân cờ. Không bao giờ tôi rơi vào cái bẫy đó. Nhất định thế...”

”Ngày...tháng...năm...

Những chuyến “công tác” của ba ngày càng nhiều hơn. Người quản gia phải chăm sóc con nhiều hơn. Những chuyến công tác này không phải là công việc ở cơ quan mà là để bảo vệ con, bảo vệ gia đình này. Cái họ muốn trong những chuyến công tác là máu của ba, chức vị của ba và con phải rơi xuống địa ngục. Dù là hi sinh tất cả đi chăng nữa thì con cũng phải bình yên. Mọi việc liên quan đến con đều được người quản gia đó quan sát và biết tất cả. Chuyện trong lớp thì cậu ta không biết được, nhưng trên đường về con đã gặp ai, con có nguy hiểm không, tất cả ba đều biết thông qua cậu ấy. Lí do ba chọn cậu ta là cậu ấy rất trung thành và nhanh nhẹn. Ba sẽ bảo vệ cho con, đến hơi thở cuối cùng...”

29. Chương Chap 30: Nhật Kí

”Ngày...tháng...năm...

Lần đầu tiên có người bảo thích tôi. Khang là con trai duy nhất của một tập đoàn gì gì đó và hình như là có thân thế trong thế giới ngầm. Đó là tôi nghe mọi người nói vậy thôi. Tôi muốn biết yêu là thứ gì và đã đồng ý. Cậu quán sơi chỉ đổ vào tay cậu và quán vào tay tôi. Cậu bảo “Sợi chỉ của cậu và tớ sẽ không bao giờ đứt. Tớ sẽ không để cho nó đứt đâu.” Tình yêu là thứ gì đó rất ngọt ngào, tôi nghĩ vậy. Cậu đã dần cảm hóa được tôi. Tim tôi đã dần đập loạn nhịp vì cậu. Tôi thích cậu...

Ngày... tháng...năm...

Sợi chỉ đỏ đã đứt. Danh sách của tôi lại thêm một chữ phản bội. Cậu là một người mê quyền lực. Mỹ đã dùng quyền lực để “mua” cậu ấy. Tôi đã tát cậu ấy. Tôi không nghĩ rằng sẽ dùng đến cái tát. Dù tôi nhiều lần đi đánh nhau nhưng tôi chưa tát ai bao giờ cả. Tim tôi co lại, cổ họng thì nghẹn đắng. Duy có một điều,

tôi sẽ không bao giờ nhỏ một giọt nước mắt nào cho cái loại người như thế. Sau chuyện này, tôi lại nghiện âm nhạc hơn. Hầu như tôi đem theo máy mp3 gần như 24/24. Nhạc là thứ duy nhất giải tỏa được nỗi buồn và stress của tôi. Đồ ngọt, thứ duy nhất tôi có thể ăn mà không bao giờ chán. Kẹo, thứ chất đầy tử của tôi và cả ngàn viên kẹo đã vào dạ dày tôi. Tôi tự hỏi, nếu không có nhạc và kẹo thì tôi sẽ sống như thế nào đây. Nhạc và kẹo, tôi thực sự nghiện chúng. Tôi thực sự nghiện chúng mất rồi...”

”Ngày...tháng...năm...

Chuyện buồn của gia đình chưa đủ làm con suy sụp hay sao mà giờ lại phải đến chuyện này chứ. Gia đình của Khang là một gia đình chống đối lại tổ chức và họ đã lập ra phía cướp ngôi từ trước khi con sinh ra. Ba thấy Khang là một chàng trai không tệ, có lẽ cậu ta khác cha mẹ cậu ta chăng? Nhưng không phải, cha cậu ta là một người mê quyền lực, ông ấy đã sẵn sàng đánh đổi tất cả để nắm lấy quyền lực, ngay cả gia đình và người ông ấy yêu. Ba không ngờ là Khang cũng như vậy. Ba nghĩ rằng con sẽ rất đau đớn, đó là mối tình đầu tiên của con. Nó kéo dài không được bao lâu thì sụp đổ. Ba nghĩ sau chuyện này con sẽ thay đổi được một phần nào tính cách nhưng hi vọng đó là vô ích. Con vẫn vậy, vẫn nói nhiều và trên môi vẫn nở nụ cười, vẫn chọc cho người khác tức điên lên và cười đến đau hàm. Như thế cũng tốt. Nhưng con không thể dịu dàng hơn sao con?...

Ngày...tháng...năm...

Con thật sự đã không mặc một chiếc váy nào trong 3 năm liền trừ đồ đồng phục và lấy lí do là mặc váy rườm rà. Con cũng không đeo bông tai từ 3 năm trước và lấy lí do là “khi ngủ con bị cắn, con ngủ không được.” Trên người con, ngoài khuôn mặt, mái tóc dài và chiếc ngà thì những thứ còn lại không hề nữ tính một chút nào. Ngay cả ánh mắt của con nữa, không hề có chút nữ tính nào cả...”

”Ngày...tháng...năm...

Mẹ và ba cũng nói giống với mọi người. Nói rằng tôi chẳng có một chút nữ tính nào. Nhưng thực sự tôi là vậy. Tôi cũng không biết là từ khi nào nữa, điều đó chắc ghim trong máu tôi rồi. Thật sự thì tôi chẳng cần phải yếu điệu thực nữ này nọ kia. Chúng không làm tôi phát ón, cũng không làm tôi thích thú. Chỉ là, tôi muốn sống thế này, với cái vỏ bọc này, để không phải đau đớn nữa, để không cần phải yêu hay tin tưởng thêm một ai nữa. Tôi không cần sự giả tạo đó nữa. Mọi người, làm ơn đừng diễn kịch trước mặt tôi nữa. Tin tưởng ai đó, đau lắm...

Ngày...tháng...năm...

Tôi chuẩn bị học cho kì thi quốc gia, đúng hơn là tôi và Mạnh đang chuẩn bị cho cuộc thi học sinh giỏi quốc gia. Học với cậu ta đúng là khổ thật. Có một quyển sách thôi mà hai đứa học, tôi để quyển sách đó ở giữa nhưng cậu ta không chịu, cậu ta bảo “Một là quyển sách đó thuộc về tôi, hai là bên phía tôi phải nhiều hơn.” Nói bao nhiêu lần thì tính tình của cậu ta vẫn vậy, thế là tôi bỏ ra ngoài. Cậu ta còn nói: “Chắc chắn kì này tôi hơn cậu, cậu sẽ sa sút à coi.” Mấy lần thi này tôi lơ đãng nên cậu ta hơn tôi. Cậu ta muốn thi thực sự ư? Đã vậy tôi chắc chắn phải làm cho hấn ta bẽ mặt...”

”Ngày...tháng...năm...

Con đang học để thi kì thi học sinh giỏi cấp quốc gia. Ban đầu, con có vẻ không muốn đụng đến, nhưng sau đó ba thấy con có vẻ có động lực và cố gắng nhiều hơn. Con ăn nhanh để đi học tiếp. Những thứ con ăn được để đầy tử: mì gói và kẹo. Chúng là thức ăn nhanh, không đủ chất cho con. Đợt này, con gầy guộc, da con đã xanh vì thiếu máu, bây giờ lại xanh hơn nữa. Con giảm cân liên tục. Bình thường con có như thế này đâu chứ. Mấy lần thi trước con chẳng cần học hành gì cả. Ít gì thì con cũng phải nghe lời của ba mà ăn uống cho điều độ chứ. Cứ mỗi lần ba nói là con lại ăn nhanh hơn rồi bỏ lên phòng riêng. Sự việc này làm con phải trả giá đắt là viêm dạ dày cấp. Con không ăn nhiều như trước nữa, lại thường xuyên đau bụng. Vậy mà con cũng không nghe lời ba, con vẫn cứ ăn thức ăn nhanh và vừa ăn vừa học. Ai đã làm con ra thế này chứ...”

”Ngày...tháng...năm...

Tôi bận rộn đến không có thời gian mà thanh thoi chứ đừng nói đến việc viết nhật kí. Cuối cùng thì tôi cũng đã thi xong kì thi này. Cho dù có bao nhiêu cái giá phải trả đi nữa thì tôi cũng đã thắng cậu ta. Tôi

đạt vị trí thứ 10 còn cậu ta đứng thứ 18. Bây giờ thì ai là người thắng cuộc đây hả? Con người kiêu căng, tính tình khó chịu, cậu ta là con một, được cưng chiều quen rồi nên thế đấy. Đã vậy tôi phải dè bẹp cậu ta...

Ngày...tháng...năm...

Ngoại bị tai nạn, hôm đó là sinh nhật tôi. Ngày tôi sinh ra xui xẻo đến thế sao. Ngoại bị thương rất nặng, chấn thương sọ não và bị thương ngoài da. Ngoại phải thở bằng bình ôxy, các loại thức ăn thì phải truyền vào. Ngoại mê mang, ngoại không thể cử động, ngoại cũng không nhớ một ai cả, ngoại không nhớ tôi là ai, không nhớ mẹ tôi là ai, không nhớ một chuyện gì cả. Tôi sợ lắm, sợ ngoại mất, nếu ngoại mất là tôi sẽ mất hết tất cả. Tôi đã khóc, khóc nhiều lắm, nhưng không ai biết. Tôi khóc thầm, khóc đến mệt mỏi. Sáng hôm sau, tôi lên cơn sốt cao và mẹ báo tin mừng, ngoại đã dần khỏe. Nếu bắt buộc tôi phải bệnh nặng như thế này để ngoại khỏe lại thì tôi bệnh cả đời cũng được, thậm chí chết đi cũng được, chỉ cần ngoại đừng rời xa tôi..."

"Ngày...tháng...năm..."

Ngoại bị tai nạn, vừa nghe điện thoại từ cậu ruột của con, mẹ đã vội điện thoại cho ba. Vì vội quá nên đã quên mất con đang học trong trường. Đến khi con gọi cho ba thì ba mới nhớ, con đành về với bạn vậy. Khi đi thăm ngoại, có lẽ con rất buồn, ba thấy con không nói gì trên đường đi. Sáng hôm sau thì con sốt nặng. Mẹ con đỡ dần, con phải nghỉ học một buổi. Có lẽ do hôm đó trời lạnh mà con lại mặc áo khoác mỏng. Ba cũng quên không dặn con. May là ngoại đã đỡ bệnh, mẹ thì phải ở chăm sóc ngoại. Con thì đi học, ba thì đi làm. Mọi việc trong nhà giờ giao cho quản gia. Món ăn cũng cậu ta nấu, giặt đồ thì có máy giặt. Trong những tháng bận rộn, may mắn là có cậu ta, nếu không thì khó mà ba có thể quản hết việc nhà được. Những cuộc xung đột giữa ba và mẹ ngày càng nhiều thì mẹ lại xa lánh con hơn, mẹ lại càng la con và hành hạ con nhiều hơn. Ba xin lỗi, ba không thể làm gì ngoài việc im lặng. Có lẽ lúc nào đó con sẽ hiểu cho ba..."

"Ngày...tháng...năm..."

Nghỉ hè và mọi người đang dốc hết sức lực để thi vào trường MK, một trường danh tiếng thì tôi lại ở nhà và nghe trách mắng. Mẹ đã khó chịu hơn lúc trước nhiều, mẹ khác xưa nhiều quá. *cười khẩy* Mẹ, lời nói ngượng ngạo trong miệng thật. Ngoài xã hội, bà ấy thật dịu dàng, thật dễ mến. Khi về nhà, bà ấy trút hết lên đầu tôi, bà ta trách mắng, xem tôi như một món đồ chơi đáng vứt. Henry có việc nên phải rời nhà này một thời gian. Bà ấy bảo tôi tự giặt đồ. Khi thấy tôi làm không theo ý của bà ấy, bà ta đã cáu lên và chửi rửa tôi, bà ấy nói: "Tao không có sống với cái thứ ở dơ như mày!" Bà ta chà đạp tôi, từng lời nói có gai khứa vào da tôi đến ứa máu. Lần đầu tiên sau 5 năm tôi không thể kìm chế và khóc trước mặt người khác, lần đầu tiên tôi không thể kìm nổi nước mắt. Ba hỏi tôi có chuyện gì. Tôi không nói, tôi không thể nói được, cổ họng tôi nghẹn đắng. Tôi nhìn lũ gà con. Nhìn mẹ nó kia - mẹ nó xù lông lên khi ai đó động vào nó hay con nó, đối với con nó, nó ôm ấp, chăm lo. Còn mẹ tôi thì hiền dịu với người ngoài và nổi đóa lên với tôi dù tôi chẳng làm gì cả. Tại sao, tại sao chứ, tất cả, tất cả đều quay lưng với tôi, ngay cả mẹ tôi. Mẹ thay đổi nhiều quá, tôi không thể nào nhận ra, không thể nào nhận ra..."

"Ngày...tháng...năm..."

Mẹ bảo con giặt đồ trong khi bà ta nằm đó và xem ti vi. Mẹ bảo con và ba làm việc trong khi bà ấy nằm chơi. Ba nghe mẹ mắng con. Ba hỏi thì con lại không nói gì cả, dù sao thì lần nào cũng vậy. Đáng về lắm rồi ít nói đó, ba thấy con dùng nhiều hơn rồi. Con ít nói chuyện với mẹ hơn, ít đi ra ngoài hơn, ít nói hơn, ít cười hơn, ít đùa giỡn hơn. Tất cả đều thu về một góc mà mẹ đã biến con thành thế này đây. Con chỉ ăn cơm, con không ăn những gì mẹ mua nữa, ngay cả kẹo và kem, có vẻ con cự tuyệt với mẹ rồi con nhỉ? Nghỉ hè là để cho con nghỉ, mẹ lại làm thế thì tội cho con quá. Ba cũng buồn lắm, ngày xưa mẹ đâu có như thế đâu, mẹ rất thương con mà. Mẹ làm như thế này là đẩy con ra khỏi sự yêu thương. Lúc trước, con chỉ đeo vỏ bọc ở ngoài xã hội, nay con lại dùng đến vỏ bọc đó trong gia đình này, ngay cả với ba. Con đang khép mình lại với mọi người. Những người đang trông chờ con, con có biết chăng. Chỉ tại ba đúng không con, ba đã chọn nhầm người và đã để con phải khổ. Làm sao ba có thể bù đắp cho con đây..."

30. Chương Chap 31: Nhật Kí

”Ngày...tháng...năm...

Mạnh lại muốn đua với tôi, cậu ta bảo sẽ đến công viên và chờ tôi. Không biết đi đứng kiểu gì mà bị tai nạn. Nghe nói là cậu ta bị mất trí nhớ và khi tỉnh dậy cậu ta chỉ nhớ được gia đình, thành tích và giữ lại được trí thông minh thôi. Vậy cũng tốt, cậu ta sẽ không nhớ gì về tôi nữa nên cậu ta sẽ bớt cạnh tranh hơn. Tôi sẽ được tự do, thoải mái. Mọi người cứ đến thăm và mong cậu ta nhớ lại mọi chuyện. Vô ích thôi, làm thế khổ thêm thôi. Nếu mà nhớ thì cậu ta đã nhớ rồi. Đợi 3 tháng sau xem sao, cậu ta có nhớ thêm được gì không...

Ngày...tháng...năm...

Khi tôi chuẩn bị thi vào Mk, ba đã hứa sẽ cho tôi biết một bí mật. Sáng đó tôi dậy sớm, vừa vào trường đã gặp cái tên chết bầm đó rồi. Hắn vẫn chưa nhớ ra điều gì. Đang thi thì bút tôi hết mực, tôi không muốn đi mượn đâu, thật sự là tôi rất làm biếng, với lại trong phòng này tôi chả quen ai cả trừ hắn. Nhưng mà ở thời điểm này thì tôi và hắn là người đứng. Đến nước này rồi thì phải vậy thôi, bỏ bài giữa chừng. Bấy nhiêu đây đủ điểm đậu rồi. Cao điểm làm gì đâu cho khổ không biết...”

”Ngày...tháng...năm...

Đến lúc con phải biết sự thật. Ba đã cho con biết tất cả những gì ba che giấu 11 năm nay. Ba không nghĩ là con lại bị shock nặng đến thế. Bởi vì cảm giác của ba rất rõ, cảm giác rằng ba sẽ không còn sống được lâu thêm nữa. Trước khi ba mất, con cần phải biết toàn bộ chuyện này. Nếu có gì xảy ra, xin con hãy bình tĩnh. Hãy sống thật tốt. Chọn cách sống yên ổn hay cách sống để trả thù là tùy con. Nhưng con hãy nhớ rằng, phải suy nghĩ thật kỹ trước khi làm điều đó. Hãy suy nghĩ thật kỹ, bước chân vào thì không thể nào bước ra được đâu con...”

”Ngày... tháng...năm...

Giấc mơ ngày xưa đó đã quay lại với tôi. Thật kinh khủng. Tôi hận giấc mơ đó, cái giấc mơ mà ngoại mất. Mỗi tối, chúng cứ phải xuất hiện để thông báo điều gì đó sắp xảy ra. Tôi chẳng thể khóc, cũng chẳng thể nói được điều gì. Thật khó khăn, mồ hôi lạnh toát. Thật sự thì, chuyện gì đang xảy ra chứ”

Từ ngày đó đến nay, ông không viết thêm gì cả. Cô vẫn cứ lật cho đến trang cuối cùng của quyển nhật kí...

”Các công ty mà tôi đang sở hữu...

Mật mã khóa - mở tủ chứa mật nạ...

Mật mã...

Mật mã...

...

Con hãy suy nghĩ kỹ trước khi chọn đường đi ình. Ai cũng sẽ phải trả giá cho những gì mình đã làm. Trong công việc, hãy bỏ thói quen cầu thả đi, thay vào đó là một lựa chọn kĩ càng, chín chắn. Đừng nên quá thù hận mà đâm ra lỗi lầm, đâm ra điên cuồng. Chúc vị, danh vọng, con có thể từ bỏ chúng nếu con muốn có một cuộc sống yên ổn. Nhưng ba tin rằng con không yếu đuối như thế đâu. Hãy sống cân bằng giữa lí trí và trái tim. Mong con sống tốt...”

Soạt...soạt... Cô đang nhẹ nhàng mở gói quà ra... Một sợi dây chuyền bạc, chiếc nhẫn bạc, đôi hoa tai bằng bạc. Ba thứ ấy được làm cùng một chất liệu và một kiểu.

(Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa)

Chiếc chìa khóa nhỏ bằng vàng dùng để mở tủ đựng mật nạ.

Một tờ giấy nhỏ được gấp lại ngay ngắn. Những nét chữ đẹp đẽ khiến cô rơi thêm nhiều nước mắt...

“Chúc mừng sinh nhật thứ 13 của con, con gái. Chúc con luôn vui vẻ dù có bất cứ chuyện gì xảy ra nhé. Tất cả những gì tốt đẹp nhất của ba sau này sẽ là của con. Hãy mạnh mẽ lên con nhé...”

Mưa ngoài trời vẫn không dứt. Mưa rơi ướt hết cả đất trời, cây cỏ. Trong phòng cũng có một cơn mưa, không lớn và ồn ào như mưa ngoài trời, nhưng những giọt mưa đó rất mặn, chúng thấm đẫm cả gối...

Sáng rồi, cô lại phải diễn tiếp vở kịch mà ông Mạnh Trung đang diễn. Vẫn xuống ăn sáng và vẫn đi học bình thường. Vẫn khuôn mặt vui vẻ đó, chỉ có điều, cô tự hỏi rằng “Khi nào thì vở kịch hạ màn và mình sẽ tháo cái mặt nạ này ra chứ? Khi nào?”

Lớp vẫn ồn ào như xưa. Cô chợt hỏi dù đã biết câu trả lời:

- Sao bên buồn bên vui thế. (bên ở đây là 2 phía King và cướp ngôi)
- Đừng có nói nhiều. - Hiện giờ Mạnh đang rất mệt, cậu muốn đá tung cái tổ chức cướp ngôi đó.
- Vậy tốt rồi, hôm nay cậu không phá bọn tôi là được. Xin chân thành cảm ơn.
- King băng hà rồi. - Thanh lên tiếng.
- Rồi không biết cái bà Queen thế ngôi là ai và như thế nào nữa chứ. Có làm được cái trò gì không đây. Chẳng lẽ phải chịu dưới tay bọn cướp ngôi. - Mạnh bực tức và nói lớn.
- Chuyện không liên quan đến tôi.

Những buổi học vẫn trôi qua, cô vẫn về nhà đều đặn. Henry đã thuê một người trang điểm thì có nét giống ba và mẹ cô để mọi người không nghi ngờ. Nhưng những việc đó vẫn không thể nào bù đắp được tất cả khoảng trống trong tâm hồn cô. Cô nhớ ba nhiều lắm. Tiếng cười nói trong ngôi nhà này tắt ngấm, tất cả còn lại là thời gian và kỉ niệm. Henry bắt chợt hỏi:

- Cô tính bao giờ mới xuất hiện chứ?
- Bao giờ họ khiêu chiến trước, nếu tôi thắng, tôi sẽ xuất hiện. Nếu tôi thua, điều hiển nhiên là sẽ có một người lên thay thế hoặc sau đó thì sao cũng được.
- Cô trả lời cái kiểu gì vậy hả? Cô cần phải sống chứ, lời tiên tri nó là vậy mà?
- Tôi có quyền thay đổi định mệnh của mình. Sống hay chết mặc tôi.

Nói rồi cô bỏ lên phòng. Quvern nhật kí, ngày nào cô cũng phải lấy ra và nhìn nó. Cô hận những ai đã làm tổn thương đến gia đình cô và cô. Cô sẽ trả thù, bằng mọi giá, ngay cả tính mạng.

31. Chương Chap 32: Lá Thư

12:00 tại tổ chức cướp ngôi...

- Tất cả đã hoàn thành xong, còn Queen - người nối ngôi nữa là chấm dứt, tất cả sẽ thuộc về chúng ta.
- Queen của cướp ngôi, người đang đeo một chiếc mặt nạ màu đỏ, nụ cười mãn nguyện, nham hiểm nở trên mặt cô ta.
- Tôi sẽ xử lý cô ta. - Một người thanh niên trẻ lên tiếng, dù còn trẻ tuổi, nhưng địa vị của anh ta không hề thấp kém, kinh nghiệm rất cao và một đám đàn em giỏi. Anh ta là người đứng đầu tổ chức Soul.
 - Được, cứ gửi mật thư khiêu chiến, bảo cô ta chỉ được đi một mình, đem đầu cô ta về đây.

16:00 tại nhà Ngọc Nhi...

Cô vừa đi học về, xách cặp và chuẩn bị lên phòng, mấy lúc nay cô ít khi xuống nhà dưới.

- Cô có thư.
- Của ai.
- Cướp ngôi.

Cô nhận lấy lá thư mật từ tay Henry và lên phòng.

” Thân gửi Elizabeth Victoria Aurora - Queen of Underworld (Nữ hoàng của thế giới ngầm)

Hãy cầm cung lên và chơi một trò chơi vui vẻ. Hãy nhớ rằng cô không được bắn cung của chính mình. Hãy cố gắng mà chiến thắng. Chiến thắng quá mong manh hay cô quá tệ hại. Cái giá là mạng sống 15 đổi 1. Tôi sẽ trả cô về với vòng tay của King. Điểm hẹn: Nơi vui vẻ của thế giới ngằm vào lúc ... giờ...ngày...tháng...năm. Nhớ đến đúng giờ và chơi hết mình.

Soul - Linh hồn của thế giới ngằm”

Ngày hôm đó...

- Được rồi, đây là mật mã của cửa vào. Vào hay không là tùy cô. - Henry đưa cho cô tờ giấy chứa mật mã.

- Cảm ơn.

Cô bước vào điểm hẹn. Mái tóc búi cao, một vài sợi tóc con yên vị trên trán. Sợi dây chuyền, nhẫn và đôi hoa tai cô đang đeo là quà sinh nhật. Chiếc mặt nạ đen kiêu hãnh nằm trên khuôn mặt thanh tú. Đôi mắt sắc nét đến từng chi tiết. Bộ quần áo bó sát kín đáo và một chiếc cung tên. Cô thực sự sẽ trả thù, trong đầu cô, thứ chiếm diện tích lớn nhất là trả thù, với bất cứ giá nào.

Cánh cửa từ từ mở ra. Có tiếng nói từ máy vang lên “Game begin.”

Có 15 người ở đây. Có một người đang đi tới, người này khá cao thì phải, đi nhẹ nhàng thật. Có một chỗ nấp, cứ kẹ, từ từ rồi xem.

Kịch...kịch... tiếng bước chân ngày càng gần...Rầm, cô đá vào bụng của người đó. Có lẽ do chủ quan, người thanh niên đó đã không phòng bị, khi bị như thế thì vô cùng hoảng hốt. Ngay lập tức, chớp lấy thời cơ. Cô rút một mũi tên của người đó và đâm thẳng vào ngực.

Trong cơ thể của người này có tất cả 5 mũi tên còn lại 4. Cần 2 người nữa để hoàn thành “game”.

3 người khác chạy ra chỗ cô đứng cùng các mũi tên chuẩn bị sẵn. Vút...vút...vút... Các mũi tên đang nhắm về phía cô. Cô bắt được chúng và không có vết thương nào.

- Một con nhỏ hỉ mũi còn chưa sạch. Chuyện này quá dễ.

Một người trong số người lên tiếng và cả 3 cười to.

Vút...vút...vút...

- Các người vừa được nhận lại những gì đã mất đấy.

Cô vừa đáp trả 3 mũi tên của chính họ, thẳng vào ngực. Hiện giờ, cô đang nắm giữ 16 mũi tên. Cô đang tập trung cao độ. Vút... lại một mũi tên nữa bay ra từ phía cô. Lần này là một phụ nữ.

10 người tiếp theo bước ra...

- Chọn đi, ai là người giết King đây. Hahaha...

Vút... Một mũi tên lao như bay vào ngực của người vừa nói. Tất cả im bật...

- Mẹ, mày dám...- Một tên tức tối lao vào cô.

- Hự... - Thêm một mũi tên đâm vào tim.

Vút...vút...vút... Tất cả các mũi tên lần lượt bay đến phía cô. Cô cúi mình xuống để không bị trúng tên. Cô chạy đến phía những người đó và những mũi tên cũng đang chạy trước cô.

Vút... Mũi tên cuối cùng và người cuối cùng. “Game over. You is the winner. Congratulation.” (Trò chơi kết thúc. Bạn là người thắng cuộc. Xin chúc mừng.)

Cô trở về, bước vào nhà bằng đường đi từ dưới lòng đất lên.

Máu...khắp thân cô là máu do lúc cô dùng mũi tên để đâm vào đối thủ. Henry từ nhà bếp chạy lên hỏi han.

- Cô bị thương ở đâu à? Không thể tin được là cô còn sống đấy. Này, cô có nghe tôi nói không hả? Cô có bị sao không?

Đáp lại câu hỏi của Henry là đôi mắt vô hồn và một câu nói nhạt “Tôi ổn.”

Cô lững thững đi lên phòng...

Tôi đã giết người. Tại sao lúc đó tôi không suy nghĩ gì chứ. Nếu lúc đó tôi suy nghĩ, tôi có còn sống không. Tôi nhuộm máu. Tại sao tôi không suy nghĩ chứ. Lúc đó có một người phụ nữ có lẽ hận tôi lắm nên đã ra tay ngay khi vừa thấy tôi giết người kia...

Cô ngồi trước gương, khuôn mặt thần thờ và đôi mắt vô hồn với hàng ngàn suy nghĩ. Cô tháo chiếc mặt nạ ra và bước vào phòng tắm. Làn da trắng nõn nà hứng chịu những giọt nước hung dữ chảy xối xả từ vòi hoa sen. Cô chợt ngã khụy xuống.

Những giọt nước mắt cứ thế tuôn ra khi tôi lại nghĩ về chuyện lúc chiều. Chính họ đã bắt tôi phải làm thế. Chính họ đã chuốc lấy đau đớn từ những gì họ đã gây ra cho tôi. Tất cả đã bắt đầu. Trò chơi không thể dừng lại được nữa. Không thể nào dừng lại được nữa. Tôi đã chọn con đường của chính mình. Đi trên con đường gai đá và cũng phải trả giá. Được, tôi đồng ý. Không được lên thiên đàng, nơi mà tôi luôn mơ ước. Được, tôi đồng ý. Bởi vì, tôi không thể nào quay đầu lại được nữa. Cánh cửa đó, khóa lại rồi, mà tôi không có chìa khóa. Đi tiếp thôi...

32. Chương Chap 33:

Trong lớp...

- Hahaha. Queen của chúng ta rất mạnh cơ đấy.

Mạnh và Thanh hôm nay rất vui vẻ. Có một số người không hài lòng với câu nói đó vì họ không muốn vậy.

- Thế thì có liên quan gì tới tôi chứ hả. Cậu bị điên à?

- Cậu ghen với Queen hả?

- Thứ nhất, tại sao tôi phải ghen với cô ta. Thứ 2, tôi chả có gì để ghen với cô ta cả.

Tại sao tôi phải tự ghen với tôi chứ? Buồn cười thật...

- À mà, chưa ai biết mặt mũi hình dáng của cô ta cả, nhỉ? - Thanh vội chuyển chủ đề, nếu không làm vậy, cả lớp này sẽ thành một bãi chiến trường vì Mạnh và Nhi kiêu gì cũng sẽ cãi nhau.

- Ủ nhỉ, sắp rồi, ngày gì ấy nhỉ? Nói chung là cái ngày đó là cái ngày gì đó mà cô ta xuất hiện trước công chúng đấy. *nháy nháy mắt*.

Ngày hôm nay ngập tràn nắng, ngập cả tiếng cười. 3 đứa bạn thân cứ đi bên nhau. Cô nghĩ rằng, Mạnh bị mất trí nhớ cũng tốt, cậu ta quên đi tất cả những việc trước kia cậu ta đã làm với mọi người, dù tính tình không thay đổi nhưng ít ra cậu ta cũng tốt hơn trước...

Ngày đó đã đến, ngày cô xuất hiện trước mọi người. Cô mặc chiếc váy mà ba đã tự chọn và đặt may riêng cho cô. Một chiếc đầm đen dài chấm gót, vải mịn, bóng bệ. Ở bụng có buộc một dải khăn đen bóng. Những đường nét ren cổ điển, những đường nét tinh xảo đến lạ thường. Trên ngực có cài một bông hoa hồng đen. Tất cả trên chiếc váy đều là một màu đen nhưng khác chất liệu vải. Và giờ thì tất cả những gì trên người cô đều là màu đen huyền bí. Mái tóc đen búi cao gọn gàng và hương tóc cũng khác với mọi ngày, chiếc mặt nạ đen và còn khoác ở ngoài một miếng vải mỏng màu đen. Chiếc bao tay dài màu đen, đôi giày cao gót màu đen. Chỉ trừ đôi môi đỏ mọng, làn da trắng và chiếc ngà là không có màu đen. Cô bây giờ hoàn toàn khác ngày thường, ngày thường, cô là một đứa có gì thì cứ mặc lấy, chả cần biết nó đẹp hay xấu, chỉ cần kín đáo. Còn bây giờ, cô thật sự là một nữ hoàng, thật lộng lẫy dù có chút gì đó máu lạnh, chút gì đó kiên định và sắc bén trong đôi mắt thoát ẩn thoát hiện qua lớp vải đen thì cô thực sự sẽ làm mọi người nể sợ. Ngắm mình trong gương. Cô chỉ đứng như trời trồng. Cô không thể nào nhận ra đây chính là mình. Cô chợt nhớ ra là phải đi, cô vội đi xuống nhà dưới.

Xoảng... Henry làm đổ tách cà phê khi thấy cô trong hình dáng như vậy.

- Thật sự khác biệt, quá khác biệt. Đẹp ma mị, nhưng mà vẫn giống ác ma. Nói chung là vì phận sự thôi chứ thật ra tôi ghét cái kiểu này lắm. Đi thôi.

- Ủ.

Cách... Henry Tear Jonh mật danh Blood Tear (nước mắt máu) - người hầu của Queen mang chiếc mặt nạ bạc dặt cô vào vị trí cao nhất - chiếc ghế của người trị vì. Tất cả mọi người đều sửng sốt và quá ngạc nhiên. Giết 15 người trong khi chỉ có 1 mình và còn là Queen of Underworld là một đứa con gái khoảng 13 - 14 tuổi. Thân hình thì mảnh mai và nhỏ nhắn nhưng không hề như thế. Qua trang phục, ánh mắt và lời nói của cô, mọi người biết rằng, cô không đơn giản chỉ là một đứa trẻ chỉ biết ăn chơi trong cái tuổi đó. Cô thực sự có khả năng lãnh đạo, vô cùng kiên định và suy nghĩ không hề đơn giản. Nhưng họ vẫn lo lắng. Queen của cướp ngôi lớn hơn cô khoảng 4 - 5 tuổi, họ lo rằng, cô sẽ không thể nào thắng nổi. Nỗi lo lắng đó được cô giảm xuống một phần nào. Tất cả những người trong thế giới ngầm đều đến, ngay cả phía cướp ngôi. Sau khi hoàn tất nghi thức, cô bước xuống để đi chào hỏi và giao lưu với mọi người. Có vẻ cô đã thuyết phục được mọi người, ngay cả phía cướp ngôi. Tuy không nói ra, nhưng họ có phần nào tin tưởng và nể sợ cô. Tất cả những gì của cô đều hoàn hảo, duy chỉ có một điều, cô không thể nở nụ cười như trước nữa, không thể nào...

Võ Mạnh cũng ở đó. Cậu nhớ rằng, dáng hình, cách đi và làn da này thật quen thuộc nhưng cậu không thể nhớ ra được (lúc trước, Nhi không trang điểm để da bớt trắng và Mạnh bị mất trí nhớ nên cậu không thể nhớ đó là Nhi.)

“Queen of Underworld là một đứa con gái...” “Người giết 15 tay sai của Soul là một đứa nhóc...” “Soul đã yếu hay Queen quá mạnh...”... Những bài báo về chủ đề thế giới ngầm được dịp hiếm hoi, những tin tức đó bay quá nhanh. Người ta không thể tin được vào bài báo nếu không thể được thấy bằng chính mắt của mình. Họ đều trở mắt khi thấy ảnh và những tin tức đó, nếu không nói đó là nói quá thì hơi ít, phải là quá quá, thế nhưng đó là sự thật. Vị nữ hoàng đó là ai, cô ta có thực sự mạnh đến thế hay những điều đó đều là giả dối. Soul là một lực lượng mạnh, đã vậy còn được Queen cướp ngôi hỗ trợ vũ khí mà lại đi thua một đứa con gái 13 - 14 tuổi...

Henry đang đọc báo và tự hào về người mà mình đã huấn luyện. Trong khi đó...

- Mẹ kiếp... Người hãy xem lại lực lượng của người đi. 15 người và vũ khí tối thượng mà lại thua một đứa con gái như thế sao...

Người thanh niên đứng trước mặt Queen cướp ngôi đang chịu đựng sự đay nghiến của cô ta cho dù anh ta lớn hơn cô 4 tuổi nhưng anh ta lại có vai vế thấp hơn cô ta. Có lẽ cảm giác bây giờ của anh ta là vô cùng nhục nhã. Đã bao lần thắng đậm, ngay cả giết được King, vậy mà con của ông ta thì không thể. Bị báo chí soi mói rồi phải chịu trận, không gì nhục nhã bằng...

- Bằng mọi cách, người phải hi sinh mọi thứ, ngay cả là mạng sống của người, ta sẽ cho người một số vũ khí cần thiết để đổi lấy mạng sống của con nhỏ đó hay ít nhất phải biết được nó là ai. Đi làm công việc đi.

Trong căn phòng lạnh tanh ấy, chỉ nghe người thanh niên nói “Vâng” nhẹ nhàng, dứt khoát rồi kéo ghế ra đi làm công việc của mình... “Lần này phải chính ta ra tay thì mới được. Mẹ kiếp, con nhỏ đó là đứa nào mà dám làm vậy với đàn em của tao chứ. Mày sẽ phải chết.”

- Đây là cách để cô liên lạc với tôi và Tử Quyên (người yêu của Henry - người hầu thứ 2 của Queen mật danh Violet Beast, đặc điểm nhận dạng: đeo mặt nạ tím.) Cứ gõ 2 lần là tôi sẽ đến, 1 lần thì Tử Quyên sẽ đến. Nếu gõ 4 lần thì vô hiệu hóa, nhớ gõ nhanh. Được chưa.

Henry đưa cho cô chiếc ngà của cô sau khi cài thêm một số bộ phận liên lạc vào nó. Làm như thế thì sẽ chẳng ai nghi ngờ về cô.

- Ủ, tôi hiểu rồi, vậy thôi đó hả, dễ nhỉ.

Cô nhận lấy chiếc ngà, đeo nó vào tay rồi lại lên phòng. Mấy lâu nay cô không thường đi ra ngoài để đi chơi như trước nữa. Bất lăm thì là đi học, có chuyện gì gấp ở thế giới ngầm hoặc ở các công ty thì cô mới đi ra ngoài. Cô nằm trên giường của mình, như mọi ngày, cô lại lấy máy MP3, gắn tai nghe, lật một quyển sách ra vừa nghe nhạc vừa đọc vừa suy nghĩ về cuộc đời của mình. Những bài nhạc buồn đến không thể tả được, những lời hát chỉ mình cô hiểu, những bài nhạc không lời, cô tự đặt lời cho nó. Cuốn sách dày cộp, buồn và ý nghĩa đến vô hạn. Cô cười khẩy và nước mắt chảy dài, cổ họng nghẹn lại và nước mắt thấm đẫm cả gối

và nệm. Có hàng vạn suy nghĩ quẩn quanh mà không có lời giải. Lòng hận thù lên đến đỉnh điểm và bùng nổ, cô tự hỏi cái giá là gì.

33. Chương Chap 34:

- Cô có thư từ thế giới ngầm. Cô vừa về đến nhà thì đã nghe cái câu nói ấy của Henry. Hôm nay cô lại cãi nhau với Mạnh, đang bực tức thì lại nghe câu nói khó chịu đó. Cô hét lên:

- Lần sau nếu có thư đó thì anh cứ đọc đi rồi cho biết nội dung là được, có cần thiết phải đợi tôi về không chứ. Tôi sẽ không kiên anh đâu, đừng có lo.

Cô giật lấy lá thư đó và đi thẳng lên phòng. Việc đầu tiên mà cô làm là đi tắm. Những dòng nước mát từ vòi hoa sen cứ thế xả trôi hết bụi bẩn và phấn trang điểm trên cơ thể cô, lộ ra làn da trắng hồng mịn màng. Cô mặc đồ vào rồi bước đến cửa sổ. Cô thích gió, đặc biệt là cái gió lạnh của mùa đông này. Gió mang theo cả mưa lất phất, không nhiều nhưng cũng đủ lạnh. Cô thích cảm giác đó, cảm giác vào mùa đông, khi cô lạnh đến nổi da gà thì ngoại bế cô vào giường ngủ và ủ ấm cô. Mùi hương giản dị của ngoại, thật gần gũi, ấm áp. Cô thấy sống mũi hơi cay cay, cô nhớ ngoại nhiều lắm. Cô vẫn cứ cười dù mưa vẫn tát vào mặt, nụ cười chua chát đến đau thương. Cô quay lại phía lá thư và xé nó nhẹ nhàng như cô từng làm khi ba cô còn sống. Lúc đó, cô thường bảo ba cho cô mấy con tem, thế rồi không biết để đâu mà mất hết, chỉ còn lại mấy cái, cô chỉ biết cười trừ.”Gửi đến Elizabeth Vitoria Aurora - Queen Of Underworld Lần trước cô đã làm cho tôi bị bê mặt. Cô chỉ là một con nhóc, cô thì biết gì chứ. Ra mặt cho tôi xem. Nhất định lần này tôi sẽ bóp chết cô. Lần này tốt nhất đem theo một ai đó cô không thân cho lắm, đem theo bao nhiêu cũng được, tôi không cấm. Điểm hẹn: ngày x (địa điểm cũ, giờ cũ). Hi vọng cô còn giữ lại lá thư cũ. Nếu không đi đúng giờ thì cô sẽ phải chịu hình phạt đấy. Một Nữ hoàng sẽ không trễ giờ đâu nhỉ, hay tôi phải gọi là con nít ranh.

Soul - Linh hồn của thế giới ngầm.”

Mỗi cô nhếch lên một chút. Cô là người cầu thả - chuyện đó không hề sai - bên cạnh đó, cũng có lúc cô rất cẩn thận. Dù đó có là bất cứ thứ gì đi nữa, cô đã nhận rồi thì cô sẽ không bao giờ cào xé hay làm hỏng chúng. Ngay cả lá thư ấy cũng vậy.

Cô bước xuống cầu thang và đưa lá thư cho Henry đọc. Cô bảo:- Hôm ấy anh hoặc Tử Quyên đi với tôi, một trong hai người thôi. Mà tốt nhất là anh nên đi đi.- Tại sao cô lại chọn chỉ duy nhất một người, và lại, cô quý tôi à?- Không, tôi muốn anh đi thứ nhất là bởi vì anh giỏi và trung thành. Thứ hai là tôi quý quý Tử Quyên hơn quý anh. Thứ ba là do anh yêu Tử Quyên nên chắc chắn anh không muốn cô ấy bị thương hay đại khái thế nên anh sẽ chọn mình. Nói chung là vậy đó.- Hừm - Henry khó chịu - cô cũng biết quá ha. Nhiều chuyện.- Anh dưới tôi hay tôi dưới anh? Hả? - Cô mỉa mai.- Tôi mệt rồi, ăn đi rồi đi cho khuất mắt tôi giùm cái.

Trong lớp, cái lớp nhộn nhịp, học giỏi và thể lực nhất trong trường... - Hình như cậu hơi lạ thì phải? - Mạnh ngồi dưới cô một bàn vì mới được đổi chỗ nên cậu ta sầm soi đủ điều để tìm điểm yếu của cô.- Lạ? - Một dấu hỏi chấm to đùng trên đầu cô cùng với đôi mắt ngây thơ và cặp kính dày cộp. (đây là khuôn mặt thật sự của Nhi, không phải diễn.)- Đúng, hình như là cậu giống giống Queen thì phải.- Câm miệng. Chuyện đó chả liên quan gì đến chuyện tôi lạ cả. - Cô trả lời cậu bằng cách úp quyển vở lên mặt cậu. 5 phút sau... Rầm, cô dùng tay đập xuống bàn của Mạnh thật to kèm theo câu nói khó chịu:- Cậu vừa phải thôi nha, tôi đã nhắc nhở cậu bao nhiêu lần rồi hả?- E hèm, có chuyện gì vậy Nhi, đây là giờ học đó nghe con. - Cô giáo quá ngạc nhiên khi cô có hành động như vậy dù sao thì Nhi cũng là học trò giỏi và ngoan (đối với những lúc trong giờ học thì Nhi luôn nghiêm túc, sau giờ học thì có trời mới biết được tính tình của cô.)- Thưa cô, từ nãy giờ bạn Mạnh cứ giật tóc em cho dù em đã nói với bạn ấy nhiều lần là đừng làm thế nữa.- Mạnh, tại sao em ngồi chỗ nào cũng gây chuyện hết vậy hả? Em làm ơn nghiêm túc cho cô đi. Em học giỏi không coa nghĩa là em có quyền làm vậy đâu.- Vâng ạ. - Mạnh đáp thật gọn. Cô vẫn còn âm ứ, “Không thể tha thứ cho tên này được, nhất định không được.”Giờ tan trường, tại nhà xe... *Bốp* *chát* *giật* *giật*. Những âm thanh đó cứ xảy ra, mọi người biết ngay là có đánh nhau. Không phải là nam đánh với nam hay nữ đánh với nữ mà là nữ đánh với nam. Vụ này đã từng xảy ra nhiều lần và cấp độ gay gắt ngày càng tăng cao. Các học sinh đều không muốn dính vụ này lại và cũng không muốn đụng chạm vào. Chỉ có một người có

thể xen vào chuyện này, đồ là:- Hai người làm ơn thôi đi. Vợ chồng mà cãi nhau hoài thế. - Thanh lúc nào cũng là người duy nhất quan tâm tới chuyện này.- Vợ chồng cái gì hả, bộ cậu muốn chết sao mà cứ xen vào hoài vậy hả? Tôi đập cậu luôn bây giờ.Cuộc đánh nhau này là của Nhi và Mạnh, nói xong cô và cậu cũng bỏ về luôn. Tất nhiên là cô không quên “buổi hẹn” của Soul hôm nay, nếu không thì cô phải đánh tiếp...

Kít... cô vội vã về đến nhà và sẵn sàng nghe chửi...

- Tôi hỏi cô bây giờ là mấy giờ hả? Cô đi chậm lắm hay sao bây giờ mới về hả?

- Tôi biết, tôi biết, tôi biết. Làm ơn đừng có gào thét lên nếu anh không muốn tôi gọi Tử Quyên đến.

Nghe nói đến Tử Quyên, Henry mới chịu im lặng, cô lúc nào cũng bắt thóp được anh nên cô không cần phải lo gì đến những lần anh nổi cáu.

Cô thay đồ thật nhanh rồi chạy xuống cầu thang. Cô đang rất nghiêm túc, cô ra hiệu cho Henry. Anh mang vội chiếc mặt nạ và đi cùng với cô.

Tít...tít...tít... Cánh cửa chấp nhận mã khóa và từ từ mở ra.

- Đến đúng giờ lắm, chậm một chút thôi là cô chết rồi. Đồ nhãi ranh.

“GAME BEGIN”

34. Chương Chap 35:

Pằng... viên đạn từ phía Jame Hunson Bruno - người đứng đầu Soul - đang hướng thẳng về phía cô. Ý định của Jame là biết được khuôn mặt thật của cô và giết được cô thì càng tốt. Cô né được viên đạn đó. Cùng lúc, các sát thủ của Soul tiến đến. Henry ra hiệu anh sẽ lo mọi chuyện.

Mỗi lúc như thế này cô không bao giờ suy nghĩ. Cô lao nhanh đến phía Jame những người cản đường cô sẽ phải chết. Jame chỉ đứng đó và quan sát để tìm đặc điểm nhận dạng của cô nhưng chẳng được gì ngoài chiếc mặt nạ và miếng vải đen ẩn ẩn hiện hiện. Anh chăm chú nhìn vào đôi mắt của cô... “Hả? Đôi mắt đó thật kì lạ. Một đôi mắt chất chứa quá nhiều cảm xúc. Không thể nào đọc được. Không thể nào có đôi mắt này được. Quả thật, đây là một đôi mắt đẹp...”

Pằng... tiếng súng của cô ngày càng gần kéo anh ra khỏi suy nghĩ.

Pằng...Pằng...pằng...

“Bóp cò liên hồi cơ à? Chẳng giúp được gì ngoài việc tốn thời gian và đạn thôi.”

- Hự...

Cô đã đá mạnh vào mặt khiến anh ngã xuống. Cô đập mạnh Jame và hỏi.

- Nói, ai là người đã giết King?

- Tại sao tôi phải nói, cô nên tự đi tìm hiểu đi... Hự...

Lại thêm một cái đập nữa cùng với đôi mắt sắc lạnh cương quyết và cây súng đã lên nòng chĩa thẳng vào mặt Jame.

- Tôi đang đi tìm hiểu đây. Nhắc lại một lần nữa, ai là người giết King, ai ra lệnh? Hả?

- Không ai hết.

Một người con gái lớn hơn cô khoảng 4 - 5 tuổi đập thẳng vào lưng cô nhưng Nhi đã kịp nhận ra và phản công lại. Thừa thời cơ, Jame trốn thoát, một lúc sau người con gái đó cũng vùng vẫy rồi trốn thoát. Biết rằng mình không thể đuổi kịp nên cô và Henry đã về nhà.

Tối hôm đó tại quán bar Nights - một quán bar thuộc quyền cai quản của Jame...

- Jame à, anh vui lên đi. Uống đi anh. - Một cô gái thường ngồi với Jame và cũng là nhân viên của Jame, cô ta luôn muốn có được tình yêu của anh, nhưng anh chỉ xem cô ta là gái qua đường.

- Hôm nay tôi không có tâm trạng.
- Sao vậy, đứa nào làm gì mà Jame lại ra nông nổi này chứ hả? - Một người trong nhóm bốn cột.
- Bọn bây thôi đi, tao mệt mỏi lắm rồi.

Từ lúc bắt gặp ánh mắt của vị nữ hoàng 13 - 14 tuổi ấy, Jame không thể nào thanh thoi được. Anh cứ nghĩ đến đôi mắt ấy, một đôi mắt sâu và chứa đựng nhiều cảm xúc, lần đầu tiên anh không thể nào đọc được ánh mắt của ai đó.

Jame Hunson Bruno là con nuôi và là đứa con duy nhất trong gia đình này. Khi đi học, anh luôn đứng ở những vị trí rất cao, ngay cả học lực lẫn địa vị. Mọi người kính sợ anh và mong được làm một phần của anh. Jame biết rằng họ muốn vậy vì anh giàu có và quyền thế. Theo đó, tính ngang tàn hống hách cũng tăng theo khoảng cô đơn của anh. Anh giết người không ghê tay, chỉ cần có ai đó liếc nhẹ vào mắt anh là sẽ bị xử đẹp ngay lập tức. Vậy mà cô, một đứa nhóc 13 - 14 tuổi dám chà đạp và nhìn thẳng vào mặt anh mà anh không thể nào phản kháng.

“Cô ta là giả mạo... Cô ta là một con nhóc... Cô ta chẳng là cái thá gì cả... Cô dám đạp tôi à... Cô ta là cái gai... Tại sao đôi mắt đó lại kì dị như vậy chứ... Đồ lập dị... Cô ta là thù địch...”

Tôm... Anh rơi xuống hồ bơi với đầu óc rối bời. Nước mắt và mồ hôi hòa với dòng nước trong suốt... Hôm nay, Jame thật sự rất rối...

- Này, sắp nghỉ hè rồi, ba bọn mình đi đâu chơi đi, cho vui!

Sắp nghỉ hè, Thanh muốn đi đâu đó vì cậu luôn phải làm việc rồi còn học

- Ủ, để tớ suy nghĩ đã, nhiều nơi quá, biết đi đâu bây giờ.

Mạnh có quá nhiều nơi muốn đến, dù là nhà cậu ta có giàu có đi chăng nữa thì gia đình luôn luôn bận rộn khiến Mạnh không có thời gian mà đi chơi được.

- Đi biển đi.

Thật sự là đầu tôi trống rỗng khi nói câu đó, tôi không hiểu sao lại có hứng thú với biển nữa. Có lẽ vì thời tiết chẳng...

- Ý hay đó. Chốt ý luôn đi.

Thanh và Mạnh nói cùng một lúc làm ba bọn tôi phá lên cười, ít nhất là lúc này...

35. Chương Chap 36:

Phía xa xa của biển đang hùng đông. Trên bờ cát còn thấm đẫm sương đêm, một cô bé nhỏ xíu chừng khoảng 5 tuổi đang chạy nhảy tung tăng. Khuôn mặt vui vẻ sáng ngời. Mái tóc đen tuyền, mượt mà xõa dài. Làn da trắng sứ trông như một thiên thần. Đôi mắt long lanh vô tư. Đôi môi xinh xinh, chúm chím luôn nở nụ cười thật tươi. Chiếc váy màu hồng nhạt đưa đưa theo hoạt động. Đôi chân trần nhảy múa để lại vết chân nhỏ trên cát. Sóng biển xô vào bờ xóa tan đi vết chân ấy, cô bé chẳng bận tâm. Cô bé thấy một bông hoa màu trắng, cô hái bông hoa ấy. Rồi đến bông hoa màu vàng, đỏ,... dần dần cô bé tới một cánh đồng hoa tuyệt đẹp. Cô bé thích thú chạy khắp nơi. Có một người đàn ông với khuôn mặt thanh tú đang đứng đợi cô. Cô bé chạy đến và ôm chầm lấy người đàn ông đó. Ông ấy và cô bé đi dọc theo cánh đồng hoa. Cô bé ôm một bó hoa đang lớn dần lên, tất cả vẫn không có gì thay đổi. Đột nhiên, người đàn ông đó mang vào một chiếc mặt nạ và ngã xuống. Tất cả bông hoa chuyển sang màu đen. Cô giật mình đánh rơi bó hoa xuống. Chiếc váy màu hồng nhạt chuyển sang chiếc váy đen với những đường nét cổ điển. Đôi mắt vẫn long lanh nhưng quá nhiều cảm xúc. Cô đang mang một chiếc mặt nạ đen. Con đường cô đi nhuộm đầy máu. Mặt đất rung chuyển và cô bị sụp xuống một cái hố sâu...

- Học... học... Hóa ra đó chỉ là giấc mơ. Khủng khiếp thật chứ.

Tôi chỉ nói nhỏ, may mắn là tôi không khóc.

- Đoạn đường này hơi xóc, nhưng không sao đâu, mọi người đừng lo. - Người lái xe nói.

Thì ra lúc mặt đất chuyển động trong giấc mơ là lúc đi đoạn đường dốc. Chúng tôi lên xe lúc 4 giờ sáng. Thanh và Mạnh vẫn còn ngủ. Tôi chỉ vừa chớp mắt được một lúc vậy mà ác mộng cứ chực chờ thời cơ để ập tới...

Đến biển, xe vừa dừng tôi đã vội lao xuống, chạy vào phòng đã đặt sẵn trong khách sạn để sắp xếp đồ rồi vội vã chạy xuống biển. Mọi thứ ở đây không có gì thay đổi từ khi tôi đến đây với gia đình. Cát vẫn ấm nóng và mịn màng dù nước biển có hung dữ đi chăng nữa, cát luôn nâng đỡ và để lại bước chân tôi, thật giống ba... Sóng biển hiền dịu vẫn kiên trì xô vào bờ mỗi ngày để mong đợi một điều gì đó, thật giống ngoại... Nước biển mặn, thực sự mặn và điều đó chưa bao giờ có thể thay đổi được, dù sóng và cát có cố làm đúng mọi thứ thì nước biển kết hợp với gió - cơn giận dữ - thì vô cùng nguy hiểm, thật giống mẹ... Sóng mũi tôi cay xè khi nhớ tới những điều đó, tôi cố ngửa mặt lên trời để những giọt nước mắt không tuôn ra, điều đó thật chẳng hề dễ dàng chút nào cả...

Khi đến biển thì đã 3 giờ chiều. Cô đi dọc theo bờ cát với chiếc váy đen chấm gối. Thanh và Mạnh cầm bóng và mặc đồ bơi để tắm biển. Họ nhìn thấy cô bước chân xuống biển và chỉ đứng yên đó mặc cho sóng đưa đến đâu thì đến...

- Trời ơi, lần thứ 2 tôi thấy Nhi mặc váy. Kinh khủng thật, mà cậu ấy bị sao vậy. Cậu ta có biết bơi không thể? Này! - Mạnh chạy đến phía cô và kéo cô lại - Bộ khủng hã? Lý do mà cậu tới đây là để sóng cuốn đi hã?

- ...

- Cậu muốn bơi thì sao không mặc bikini chứ hã? Tôi muốn thấy cậu trong bộ đồ đó.

- Ể? - Mặt cô đỏ ra và lấy lại bình tĩnh - Tôi không phải là người mẫu, nhà cậu giàu mà, muốn thì đi mua báo mà xem, tôi không phải loại người đó.

Tôm... Thanh lao vào đẩy hai người xuống biển. Và tất nhiên, với khoảng cách lúc này thì chắc chắn Mạnh sẽ nằm đè lên người của cô. Nhưng mà không, với phản ứng nhanh của một sát thủ, Nhi đã né được và kết quả là Mạnh bị úp mặt xuống cát. Cả ba phá lên cười, họ cứ thế đùa giỡn với nhau đến tận hoàng hôn...

- Woa, nhìn ngon thật đó!

Cô mỉm cười vui vẻ và rất thích thú với các món ăn, nào là tôm hấp, súp cua, lẩu,...

- Nhìn cái mặt hấu ăn của cậu là tôi biết rồi.

Thanh cáu lên vì lần nào xuất hiện câu nói đó thì cô sẽ giành hết đồ ăn của cậu.

- Gì chứ, lần này tôi sẽ nhường cho cậu để chuộc lỗi. Tôi sẽ không giành đồ ăn của cậu đâu mà lo.

Nói thì nói thế thôi, cô chẳng thể nào cưỡng lại được sự hấp dẫn và mùi vị của thức ăn. Dù vậy cô cũng đã quá kiềm chế rồi.

Đêm, tôi một mình bước đi với đôi chân trần ra biển. Biển vẫn đẹp đến tuyệt vời. Làn gió mang hơi mát từ biển làm tôi hơi rợn người. Trăng tròn vành vạnh và rất sáng, trăng lại hụp dưới biển đùa với đáy cát... Có khi nào từ đáy biển nổi lên một nàng tiên cá không nhĩ? Tôi muốn được nhìn thấy họ, tôi tin vào họ.

Cô sức nhớ ra phía tây biển có một khu rừng, thế là cô chạy vào đó với hi vọng tìm được một tòa lâu đài gần biển...

- Đi đâu vậy, Nhi?

Có tiếng nói của ai đằng sau làm cô giật mình nhìn lại. Là Nhật "Cái quái gì khiến mọi người phải đến đây, điều tra mình à?"

- Đi biển, bộ cậu bị mù hay sao mà không thấy chứ!

- Với Mạnh?

- Với Thanh nữa.

- Cậu đang đi đâu vậy?

- Đi đâu kẹ tôi, cậu về đi.

Cô nói rồi vội bước nhanh vào rừng. Nhật vẫn đứng lặng lẽ nhìn theo bóng dáng của cô và tự hỏi chính mình “Nếu tôi là Mạnh, liệu cậu có để tôi bước theo cậu?” Ánh trăng soi rõ mọi con đường và vết chân của cô. Cô vẫn cứ bước sâu vào rừng hơn cho dù nghĩ rằng mình sẽ lạc. Cô vẫn giữ hi vọng sẽ tìm thấy một tòa lâu đài giữa khu rừng to lớn. Cô nhớ, ba của cô từng bảo rằng “Con hãy tin vào truyện cổ tích, hãy tin rằng cuối con đường của thử thách chông gai là một kết thúc hạnh phúc.” Cô tin vào những gì ba nói, cô muốn có một kết thúc hạnh phúc. Cô đi tìm phép màu, cô muốn có phép thuật để mọi thứ có thể trở lại như ban đầu, cô muốn có phép thuật để có một cuộc sống dễ dàng, cô muốn có phép thuật để bù đắp và tiêu diệt mọi tội lỗi, cô muốn có phép thuật... Cô sẽ bỏ ra bất cứ mọi giá để có được phép thuật, ngay cả linh hồn...

Cô không thể nào tìm thấy tòa lâu đài như mong muốn. Cô vẫn cứ tin, vẫn cứ mong chờ một cái kết hạnh phúc. Len lỏi trong niềm tin là cái cảm giác ấy, cảm giác đều giả rằng liệu cô có được như thế? Đến nước cờ này rồi cô vẫn muốn đi tiếp. Cô muốn đi tiếp trên con đường này. Số phận đã thế rồi, cô không muốn làm lại. Cô muốn được là chính bản thân mình trong bóng đen ấy. Trong bóng đen mà cô nhất định nhuộm máu.

36. Chương Chap 37:

3 năm sau...

Cô vẫn vậy, vẫn có đến hàng chục chiếc mặt nạ vô hình trong một ngày. Vẫn tiếp tục show diễn ấy. Vẫn cứ phải nép mình trong bóng tối hàng đêm. Chỉ có đêm, chỉ có đêm mới thấy rõ được con người thật của cô. Nhưng nụ cười thay, đêm chẳng có một chút ánh sáng nào cả. Buổi sáng là một học sinh gương mẫu với đôi mắt vui vẻ tinh nghịch vẫn cứ đến trường đều đặn không thiếu sót hôm nào, vẫn cứ tiếp tục tính cẩu thả chẳng cần biết sai hay đúng, vẫn đứng đầu lớp và vẫn nóng tính. Khi mặt trời lặn nhường bước cho bóng tối là một vị nữ hoàng được mệnh danh là Black Cat (con mèo đen - vì các hoạt động của mèo rất đẹp, rất uyển chuyển mà chưa bao giờ gây ra tiếng động, chưa bao giờ báo trước cho bất cứ con mồi nào). Một ánh mắt quá nhiều cảm xúc chen lẫn nhau, một vẻ đẹp kiều kì khó chạm đến, một người điều khiển tất cả các công ty cũng như tất cả các công việc như một trò chơi, nhanh gọn và nắm chắc phần thắng. Một sát thủ mà chưa có tờ báo hay trang web nào diễn tả được cách thức giết người. Một sát thủ âm thầm với hàng triệu người theo dõi. Bất cứ ai len lỏi vào cuộc sống hay khiêu chiến sẽ phải mất mạng. Vị nữ hoàng vẫn cứ đi tìm người giết King, vẫn cứ lần mò theo từng dấu vết mà chẳng ai biết được điều đó có tồn tại hay không. Đêm, một cô gái tội nghiệp với đôi mắt buồn không thể tả xiết, một đôi mắt cực kì bi ai. Đêm, một cô gái mỏng manh yếu đuối nằm co lại trên giường, chiếc mp3 luôn túc trực bên tai. Cô gái ấy đánh mất tuổi 16 xinh đẹp vì máu và thù hận. Mỗi tối, cơn ác mộng và sự day dứt vì lấy đi sinh mạng của bao người làm cô ấy phải tự cắn vào tay mình đến bật máu rồi tự nhủ: “Tất cả sẽ qua nhanh.” Cô gái ấy bật cười rồi bật khóc, cố gắng không có tiếng nấc hay tiếng khóc nào phát ra, một sự cố gắng đến mệt mỏi, một sự cố gắng đến nghẹn ngào...

Tổ chức cướp ngôi vẫn truy lùng vị nữ hoàng đó. Vị nữ hoàng khiến một vị nữ hoàng lớn hơn tức điên lên với tất cả mọi việc, vị nữ hoàng mà người ta vừa nể vừa sợ vừa khinh. Họ lục soát phòng của nữ hoàng và không tìm được một chút may mắn nào. Ngay cả một sợi tóc hay một dấu vân tay cũng không thể. Hai người hầu của nữ hoàng đã thu dọn tất cả trước khi người của cướp ngôi đến. Tất cả điên đảo lên và nữ hoàng cướp ngôi vẫn cứ đổ hết mọi chuyện lên đầu Soul và các tổ chức nhỏ. Nữ hoàng cướp ngôi đã làm tất cả, tất cả và tất cả để tìm ra thân phận của người nữ hoàng đó ngay cả đem chính tính mạng của người anh trai yêu quý ra vẫn không thể nào tìm được. Họ bèn nghĩ ra một kế...

- Phải tìm ra nữ hoàng bằng người đứng thứ hai. - Vị nữ hoàng cướp ngôi muốn giết cô đến tận xương tủy.

- Ý người là Prince? - Jame thắc mắc.

- Đúng, phải bắt một người hèn yêu thương làm con tin. Mẹ và cha hèn thì hoàn toàn không được. - Vị nữ hoàng đắm chiêu suy nghĩ rồi chỉ tay vào một người và hỏi - Bob *Tên của Nhật* người học cùng trường với hèn, chắc chắn người phải biết ai quan trọng với hèn ta. Nói cho ta nghe, người sẽ lập công lớn, ta sẽ nhớ ơn người đấy.

Nhật vô cùng bối rối, thực sự, cậu chưa bao giờ nghĩ vị nữ hoàng này sẽ làm cách đó. Nếu đó là người khác, Nhật sẽ sẵn sàng để nói. Nhưng đây là trường hợp đặc biệt, cậu quá biết rõ nhưng lại quá sợ sự việc ấy sẽ xảy đến.

Nhật quá bối rối, Jame là người có thể đọc suy nghĩ của người khác, anh chĩa súng vào đầu Nhật:

- Bob, nói nhanh lên, tôi biết là cậu biết người đó. Nếu cậu nói, cậu sẽ có được rất nhiều thứ, nếu không thì cậu sẽ phải mất tất cả đấy. Nói mau lên trước khi tôi quyết định giết cậu.

- Ng...người... đó... là... là - Nhật lắp bắp, cậu không thể quyết định được, Nhật suy sụp hoàn toàn, cậu biết rằng nếu nói hay không nói thì họ cũng sẽ tìm ra. - Ng...Nguyễn... Trần... Ngọc... Nhi...

- Hừm, làm việc với cậu cũng mệt thật đấy, nói thẳng ra luôn đi chứ.

Jame mệt mỏi vì chờ đợi tiếng nói của Nhật còn Nữ hoàng cướp ngôi thì suy nghĩ và nở một nụ cười nửa miệng “Nguyễn Trần Ngọc Nhi à, nghe quen nhỉ? Hừm, mà không, phải là quá quen biết mới đúng chứ. Thì ra là cô. Thế thì quá dễ rồi còn gì.”

- Jame, cho người đi theo dõi cô ta trong vòng 2 tháng, không được bỏ sót bất cứ 1 giây nào. Justin Hamer (tên của Kha) làm ơn đưa tôi thời khóa biểu của lớp cậu và tiến hành kế hoạch đi. Tôi rất muốn đập nát con nhỏ đó đấy.

Hôm nay Mạnh không vào lớp học hay đúng hơn là cậu ta trốn tiết. Cô vẫn say sưa và hăng hái với tiết học như thường ngày. Cậu kéo cô ra khỏi lớp, cô hét lên:

- Cậu thôi ngay trò này đi, cậu chọc tức tôi chưa đủ ư? Làm ơn đi!

Cậu vùng vẫy khỏi tay Mạnh và bước lên bậc cầu thang để vào lại lớp học. Cậu kéo tay cô lại và... *K-I-S-S*. Bộ đồng phục của cô chợt biến mất và thay vào đó là bộ trang phục của một vị nữ hoàng đáng kính. Cô chợt biến thành bụi và bay đi...

- Học... học..., cái quái gì vậy chứ, tại sao mình lại mơ thấy cô ta chứ, thật là kì quặc.

Đó là ác mộng của Mạnh, trong lúc đo thì có đến tận 4 người khác có giấc mơ giống cậu, đầu tiên là “Oe, oe, oe. Giấc mơ điên rồ.” cô vô tư nghĩ vậy rồi quay lại ngủ tiếp. Người thứ 2 là Nhật: “Tại sao không phải là mình chứ. Nhi là nữ hoàng à? À mà thôi, cậu ấy có phải là phù thủy đâu!”. Người kế tiếp là Jame “Mình đã luôn thắc mắc về điều mà cô ta giống nữ hoàng, à mà chắc không phải đâu, làm sao thay đổi làn da được chứ!” Người thứ cuối cùng là Hà Thế Phong “Tôi có bao giờ ngủ mơ đâu chứ. Khò...khò...”

...

Giờ ra chơi tại trường MK...

- Tớ thích cậu, đó là sự thật.

Nhật đã lấy hết can đảm để nói với Nhi điều đó và may mắn không mỉm cười với Nhật.

- Tớ không thích cậu, tớ biết cậu nghĩ tớ thích Mạnh hay Phong nhưng mà cậu sai rồi. Tớ chẳng thích ai cả, tớ không yêu và không muốn yêu. Chuyện đó phức tạp lắm, nên chỉ vậy thôi nhé. Bye Bye, vào lớp thôi.

Cô chỉ trả lời như thế, từ ngày cô bị lừa dối thì cô chẳng bao giờ muốn động chạm đến những việc này. Trái tim cô đã thôi rung động. Cô chẳng cần đến việc đó, việc duy nhất cô muốn là trả thù, chỉ thế thôi, đơn giản thế thôi, không động chạm đến yêu đương gì hết.

- Tôi rất yêu việc quét dọn, tôi là một quản gia yêu quét dọn. Hahaha, tôi quét dọn, quét dọn...

- Henry làm ơn cầm miệng một giây đi, chẳng hay ho gì cả.

Henry kéo cô ra ngoài và nói nhỏ “Trong ngôi nhà này có *bọ* và camera, cô nên cẩn thận. Cô không nên ra khỏi nhà trong những ngày này, đặc biệt là chạm vào cái hộp ngọc, mọi thứ cứ để tôi. Cô nên đem tất cả các công việc lên phòng và giả trang thành bài tập đi, tôi biết và mọi người đều biết cô rất chăm chỉ vậy nên thế đi nhé.”

Thế đây, từ bây giờ tôi phải thành một đứa con gái vô cùng bình thường, việc mà tôi làm dở nhất. Chăm chỉ ư, nó có phải là một từ ngữ giành cho tôi không vậy? Được, họ cài bọ và camera để làm gì thế chứ. Cuộc sống bình thường thế là bắt đầu.

Cô không chạm vào hộp ngọc kể từ đó, Henry thì cứ quét mãi, mãi mà không hết. Thời hạn 2 tháng đã hết và họ đã biết chính xác thời điểm cô đi học, đi chơi, về nhà,... Kế hoạch được tiến hành.

Kít...

- Cậu muốn gì ở tớ, sao lại đứng giữa đường thế này, nếu mà tớ không nhìn xuống thì cậu sẽ tiêu đấy.

Cô đang trên đường về nhà thì gặp Kha, thường thì nếu có việc gì đó cần lắm thì Kha mới đến gặp cô, cô nghĩ rằng đây là chuyện rất không ổn vì Kha đang đứng trên con đường mà không phải về nhà cậu ta.

- Xuống xe đi, tớ có chuyện muốn nói với cậu.

Kha nói, cô cũng xuống xe theo lời đề nghị, họ đi vào một con hẻm cụt.

- Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, xin đừng bao giờ nghĩ tớ muốn làm việc này.

- Um... um... um...

37. Chương Chap 38:

Kha vòng tay cô người cô và dùng khăn mùi xoa bịt miệng cô. Cô vùng vẫy chống cự một hồi lâu, khi thuốc mê ngấm, cô loạng choạng và ngã xuống. Khuyen đã ở đó và giúp Kha đưa cô lên xe, họ đã làm tốt công việc nhưng lại để lại một dấu vết - kính của cô đã rơi xuống đầu con hẻm...

Thanh đi bộ đến nhà Nhi, đến đầu hẻm chợt thấy một đôi kính giống như kính của Nhi. Thanh nhặt lên, nhìn kĩ thì biết chắc chắn đó là kính của cô vì lúc trước cậu có làm xước nó rồi dùng bút xóa tô lên. Cậu chạy vội đến nhà cô thì cổng đóng kín, bấm chuông cửa bao nhiêu lần cũng không ai ra. Thanh gọi vào số điện thoại của cô vẫn không nghe máy. Cảm thấy có điều gì đó bất thường, cậu chạy như bay đến nhà của Mạnh.

Trong lúc đó tại khách sạn AM...

Võ Mạnh và Hoàng Ngọc Diệp đang đi du lịch theo danh nghĩa, mà danh nghĩa theo ý của hai gia đình đó là bọn họ nếu thấy hợp sẽ tiến xa hơn, hoàn toàn không hề thúc đẩy vì hai người họ rất là đa tình.

Hoàng Ngọc Diệp nhỏ hơn Mạnh 1 tuổi và cô thích Võ Mạnh từ 2 năm trước và cô bắt đầu nghiêm túc với việc này, cho đến bây giờ vẫn vậy. Ngọc Diệp luôn muốn gây chú ý cho Võ Mạnh nhưng cậu có để tâm tới mọi chuyện xung quanh nhà từ đồ vật cho đến con người không chứ? Câu trả lời là không, vậy nên tất cả đều vô dụng. Khi Ngọc Diệp nghĩ ra một kế gì đó, chắc chắn cô sẽ làm ngay, và ngay bây giờ cũng vậy.

Ngọc Diệp bước từ phòng tắm ra và chỉ có độc nhất một chiếc khăn tắm mỏng để che thân. Điều tồi tệ nhất ở trong phòng này là Mạnh đang chơi game và Ngọc Diệp định cởi chiếc khăn tắm đó ra.

- Này, khoan đã, đừng vội, khoan đã.

Cậu nói bằng miệng trong khi mắt và tay đang chú ý vào trò chơi. Diệp có vẻ vui mừng vì cô đã gây được chú ý cho Mạnh.

- Vậy anh muốn tự làm điều đó không?

- Không, điều anh muốn nói là em đang sỉ nhục sự nghiệp chơi game của anh đấy. Giờ thì làm ơn quay lại phòng tắm và thay đồ cho đàng hoàng đi. Anh không có hứng thú với những người như em đâu.

Ngọc Diệp “Hừ” một tiếng rõ to và bắt lực vào phòng tắm. “Nếu người đó là em, tôi sẵn sàng, nhưng em chưa bao giờ làm vậy, kể cả bị bắt buộc. Tôi yêu em vì điều đó” Mạnh vẫn chơi game nhưng vẫn suy nghĩ đến cô và nở nụ cười mãn nguyện. “Bing... bong...” Tiếng chuông cửa làm Mạnh giật mình, anh bấm nút Pause và ra mở cửa. Một người đưa thư không rõ mặt cầm một bức thư trao cho Mạnh rồi đi khỏi. Vì tò

mò và nghĩ rằng bưu điện gì kì lạ vậy nên Mạnh xé bao thư ra và đọc ngay, từng dòng chữ hiện lên như muốn xé toạt mắt của anh ra...

"Người đứng đầu của Prince thân mến, bức thư hỏa tốc này là của riêng ngài và quyền quyết định cũng là của riêng ngài. Người mà ngài quan tâm nhất đang ở nơi của chúng tôi đây. *Bức ảnh cô bị trói và ngất trong thời gian thuốc mê còn ngấm*. Nếu cậu muốn trao đổi và không ai làm hại đến Nguyễn Trần Ngọc Nhi thì hãy đến đây lúc 14 giờ 40 phút, nhớ mang theo cả Queen nữa đấy nhé! Chúc may mắn, chậm một giây thôi thì Nguyễn Trần Ngọc Nhi sẽ nhận án tử hình đấy. Tất cả quyền quyết định là của ngài.

*Địa chỉ: x"

- Mẹ kiếp! Bây giờ đã 14 giờ rồi, đi từ đây đến tổ chức rồi về đó cũng mất 2 tiếng.

Mạnh gào lên. Ngọc Diệp đã ăn mặc hàng hoàng hơn tiến lại chỗ Mạnh đang đứng và hỏi nhỏ:

- Ừm... có chuyện gì hả anh?

-Ừ, em ở lại đây bao lâu cũng được mà về bây giờ cũng được. Anh có chuyện phải đi trước, có chuyện gì cứ gọi vệ sĩ hoặc ai đó cũng được. Anh đi đây.

-A..., anh Mạnh...

Ngọc Diệp vừa nói vừa giữ tay anh lại. Mạnh hất tay và đi thẳng. Anh tra chìa khóa vào xe hơi rồi đi thẳng với tốc độ tia chớp. Trên đường quốc lộ hôm nay, không chiếc xe nào đi ẩu mà nhanh bằng chiếc xe của Mạnh. Anh phóng nhanh đến tổ chức và miệng luôn thầm cầu nguyện thời gian dừng lại. Thanh gọi đến cho Mạnh và điểm hẹn của họ là tổ chức. Anh đến chỗ của Queen trong vòng 30 phút. Queen, Henry và Tử Quyên đang rất điềm tĩnh nhìn anh, mặt nạ, quần áo và tất cả vẫn như trước. Henry hỏi:

- Có chuyện gì mà quần áo xộc xệch mà vào trình diện thế kia hả?

- Tôi cần Queen. - Mạnh nói rất nghiêm túc và đưa bức thư về phía Henry và Queen.

Henry đọc kĩ từng chữ một và đồng ý đi với Mạnh, tốc độ của họ vẫn không hề giảm với tiêu chí "Càng nhanh càng tốt."

Tại một nhà kho tối ở địa chỉ x...

Rào... Từng gáo nước lạnh hắt xuống mặt cô sau khi cô tỉnh dậy.

- Cậu có muốn lại đó và chơi không, có vẻ thú vị! - Một người thanh niên ở đó hỏi Jame.

- Không. Tôi thấy có gì đó không ổn ở đây, vả lại, tôi không muốn làm hại cô ấy.

Một người con gái với gương mặt thanh tú tiến lại gần cô. Cô ta hất cằm cô lên và hỏi:

- Cô có biết tôi là ai không?

-Không, tôi bị cận, mắt tôi mờ và tôi không thấy rõ nhưng giọng cô rất quen. - Nhi vẫn bình tĩnh trả lời rõ ràng từng chữ một, giọng nói này cô đã nghe và rất quen, thế nhưng không thể nào nhớ nổi.

- Ừm, vậy tốt rồi. Tôi đã hứa với một người sẽ không động vào một sợi tóc của cô. Nhưng mà nhiều sợi hay một túm tóc thì được đúng không? Thêm mấy thùng nước nữa đi. - Người con gái đó quay đi và mỉm cười mỉa mai - Không ngờ mọi tin đồn về sự cứng đầu của cô là thật! Haha, xem cô chịu được bao lâu!

Sau mấy thùng nước lạnh mà ánh mắt cô vẫn sáng, vẫn kiên định, vẫn một câu trả lời ột câu hỏi:

- Tôi nghĩ cô biết Queen, khai ra mau.

- Tôi không biết.

- Cầu cứu đi, cầu cứu bằng đôi mắt tội nghiệp và đôi môi nhỏ nhắn của cô với tôi đi. Nói đi và tôi sẽ xem xét lại hình phạt của cô.

Cô không nói và chẳng điều gì thay đổi ở ánh mắt và gương mặt cô.

- Vậy bây giờ là 14 giờ 39 phút 46 giây, cô nghĩ có ai sẽ đến kịp đây không.

Vừa dứt lời, Mạnh, Thanh, Henry và Tử Quyên đã đến nơi. Hình ảnh thân hình cô xanh xao, ướt đẫm và đang run lên vì công đập vào mắt khiến Mạnh phát điên lên. Lời nói của Queen phía cướp ngôi như gai châm vào lòng tự trọng của họ.

- Để xem nào, Queen bé bỏng và nhỏ nhắn quá. Bộ đồ đẹp đấy. Nếu chúng tôi thắng, mọi thứ của Queen sẽ là của tôi ngay cả thân xác và linh hồn của cô ấy. Ngược lại nếu tôi thua, con nhóc ấy - chỉ tay về phía Nhi - sẽ là của người. GAME START.

38. Chương Chap 39: Trái Tim Mở Cửa Thêm Một Lần Nữa

Henry và Mạnh lao lên, Thanh và Tử Quyên ở lại để bảo vệ Queen. Mạnh tức tối đâm vào mặt của Nhật:

- Mẹ kiếp! Nhi đã xem mày như bạn. Đây là cách mày trả lại sao? Hả?

Nhật chỉ đỡ đòn chứ không phản kháng, đó là cách tốt nhất hiện giờ để phản kháng.

Phát súng của Mạnh trong lúc tức giận đã giết đi Nhật và nhiều người khác. Tiếng súng vang lên và mùi máu tanh xộc lên tận mũi. Queen cướp ngôi trốn thoát được. Henry, Tử Quyên và Queen trở về trước vì đã hết nhiệm vụ. Mạnh và Thanh cởi trói và đưa cô về. Thanh lái xe, Mạnh ôm cô, đôi tay vốn đã lạnh buốt của cô giờ lại lạnh như băng và không có sức sống làm tim Mạnh đau nhói. Anh ôm cô chặt hơn. Mùi hương từ chiếc áo anh tỏa ra giống với mùi hương của ba làm cô cứ ngỡ là ông ấy nên đã ôm chặt lấy anh và tựa đầu vào ngực Mạnh. Giây phút ấy đối với Mạnh mọi thứ đều quá tuyệt vời, mặt anh ửng đỏ, tim anh đập nhanh, anh muốn thời gian ngừng lại để giây phút này kéo dài thêm dù không chắc rằng cái ôm đó là ỉnh. Khi đưa cô về đến nhà, Tử Quyên đã chờ sẵn, đã nấu nước nóng và tắm cho cô. Một bác sĩ đến tận nhà để tiêm thuốc cho cô. Trong lúc hôn mê thể này mà cô vẫn nhớ vì đau, cô vẫn cảm nhận được nhưng không thể cử động. Mạnh đắp chăn cho cô, nhìn cô một lúc để chắc chắn rằng cô rất ổn rồi ra về, giao lại mọi việc cho Henry và Tử Quyên.

“Bing...bong...” Hà Thế Phong đến thăm và có dẫn theo em song sinh của mình...

- Vậy đây là Hà Quế Trâm. - Cô cầm tách trà trên tay và vui vẻ cười nói.

- Ừm, đúng vậy, nó giống anh đúng không? -Phong cười điềm tĩnh, lúc nào anh cũng điềm tĩnh với dáng vẻ chừng chạc.

- Anh bị sao thế hả, chúng ta là song sinh tất nhiên là phải giống nhau rồi. Nhi này, chị không biết em đã làm gì nhưng mà em đã làm cho Phong nói nhiều hơn rồi đó. Thật sự chị rất ghét cái sự lảm lì của anh ấy.
- Quế Trâm trông như một bản sao từ giọng nói đến ngoại hình của Thế Phong, nhưng tính cách lại trái ngược hoàn toàn làm mọi người có thể dễ dàng nhận ra nếu họ đổi vai cho nhau.

- Em không có kính nên không thấy rõ được nhưng mà giọng nói của hai người thì hoàn toàn như nhau.

Kính của cô bị gãy khi Thanh lỡ bỏ nó vào ghế trên xe. Khi cả hai về rồi thì cô mới hỏi Tử Quyên:

- Hôm trước chị kiếm ở đâu ra bản sao của Queen vậy?

- Không đâu, chỉ là dáng hình vậy thôi chứ tính cách và khuôn mặt hoàn toàn khác đó. Henry đi tìm để thay thế em những ngày kiểu như thế thôi. Thật ra bọn chị cũng không nghĩ là giống đến vậy!

Cô cười, có vậy rồi thì mọi chuyện sẽ dễ hơn, không còn phải lo sợ nữa. Mạnh đến.

- Nhi, tớ nhận ra rằng không có cậu tớ không thể nào sống nổi. Tớ yêu cậu. Làm ơn hãy đáp lại tình cảm của tớ.

Anh tiến đến gần cô với một cặp nhãn và sợi chỉ đỏ. Hình ảnh quen thuộc chợt hiện lên trong trí nhớ của cô. Cô giật lùi lại phía sau - cô sợ yêu, sợ cảm giác đau đớn khi trái tim tan vỡ, sợ cảm giác hụt hẫng và lại phải chấp nhận sự thật. Mạnh tiến lại và ôm cô:

- Xin cậu đấy, tớ hứa sẽ không làm tổn thương cậu cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra. Xin hãy tin tớ!

Vòng tay ấm áp của Mạnh đã cảm hóa trái tim cô, làm tim cô mở cửa thêm một lần nữa. Cô vòng đôi tay lạnh giá sang ôm Mạnh, đôi tay ấy với anh hiện giờ đó là thứ mà anh cần nhất, thứ ấm nhất trong thế giới này...

Từ khi họ yêu nhau, cô vui vẻ nói cười nhiều hơn, quậy phá nhiều hơn nhưng trên chiến trường ác liệt khuôn mặt cô vẫn không một xút thương xót, không một chút cảm xúc. Mạnh hiền hơn trước, ít gây sự hơn, quan tâm nhiều hơn. Cô và anh đi đâu cũng có nhau, lần đầu tiên trong 7 năm, nụ cười của cô là thật khi bên cạnh một ai đó. Lần đầu tiên Mạnh được ăn món cô nấu và lần đầu tiên cô nấu ăn ột người khác mà không phải là ba: “Trước đây tớ cứ nghĩ cậu là một đứa con gái không bình thường, mà bây giờ cậu nấu ăn ngon đấy chứ”, cô nháy mắt với cậu và cười: “Tất nhiên rồi, tớ là một đứa con gái không bình thường một chút nào cả.” Những buổi tan học, Mạnh đạp xe dọc theo các con đường đầy hoa, phía sau xe là cô cười nói vui vẻ mà không biết rằng có một người đang dõi theo cặp đôi này mà tim đau nhói. Hạnh phúc là thế. Cô đã ước mơ ỉnh một cái kết có hậu, một cái kết đẹp như trong mơ. Cô và anh có thể làm bất cứ thứ gì cho nhau. Cô hứa với Mạnh: “Khi tớ 18 tuổi, nụ hôn đầu của tớ sẽ là dành cho cậu!” “Tớ cũng thế!” anh hứa. Nụ cười vương lại trong nắng chiều vàng nhạt cùng những ngọn cỏ xanh... Tất cả đều quá hoàn hảo, tất cả như một bức tranh đầy màu sắc và vô cùng đẹp đẽ, liệu chuyện này kéo dài được bao lâu...

Trong quán bar Soul có một người con gái da trắng mịn màng. Mái tóc dài đen xõa xuống mượt mà và hương nước hoa nhẹ mà quyến rũ thoát ẩn thoát hiện trong ánh đèn mờ mờ ảo ảo và tiếng nhạc xập xình làm mọi người chú ý, nhất là Jame. Jame đưa cô ta vào một nơi kín đáo, anh lật chiếc mặt nạ lên nhưng không được sự đồng ý của cô gái. Anh nhìn thấy ánh mắt thân quen mà anh thầm mơ đến:

- Vậy ra đây chính là em sao?

Cô vẫn không nói gì, anh hôn lên mái tóc của cô. Cô đưa tay phải lên má anh. Bàn tay lạnh buốt che dấu bởi chiếc găng tay. Những ngón tay ám muội, Jame run rẩy. Giọng nói trầm thì, những ngón tay rướn đến cổ, nhịp tim dồn dập, Jame quên mất nhiệm vụ, cô cướp mất linh hồn của anh. Ánh lên trong mắt Jame là súng ... Pằng... Trong thoáng chốc, tấm lưng người con gái ấy như chột rời khỏi tay anh. Anh khụy xuống, ánh mắt mờ dần vẫn không thôi nhìn theo bóng hình người con gái ấy Vị nữ hoàng dùng nước hoa che đầy mùi thuốc súng cùng với những cử chỉ nhẹ nhàng làm vị thủ lĩnh của Soul vì tình mà quên mất rằng cô ta là địch thủ. Cô dùng bom khói biến tan trong màn đêm...Trong tàn tro của quán bar bị cháy, sắc đỏ lụi đi và một màu đỏ khác thay thế... màu máu...

Trong lúc cô làm nhiệm vụ thì bản sao của cô hẹn hò cùng với Phong. Chỉ là một bản sao mà cô ấy lại diễn quá đạt. Phong nắm lấy tay cô gái đó, giật lại phía mình và cưỡng hôn. Từ đằng xa, một chiếc xe sang trọng đứng yên tại vị trí đó. Bị hình ảnh đó đập vào mắt, cả chủ và xe đều bất động. Chiếc xe quay lại địa điểm bắt đầu... Cô có một tin nhắn giữa lúc 12 giờ đêm...

39. Chương Chap 40: Lời Hứa

Ngày ngày hôm sau cô đến biệt thự của Mạnh. “Bing... bong...” Mẹ của Mạnh - một người phụ nữ hiền từ luôn coi trọng con cái, người mà Nhi rất quý trọng - đến mở cổng và mời cô vào.

- Mạnh đang ở trên phòng cùng Ngọc Diệp đó con, hôm nay có vẻ nó rất tức giận.

Cô vui vẻ cảm ơn bà rồi thông thả lên phòng của Mạnh. Phòng của anh là phòng riêng trên tầng cao nhất. Tầng đó là thuộc về anh. Choáng... Cô vừa chạm bậc cầu thang thì một chiếc bình hoa bay ngay vào người cô. Do không chủ động được nên cô ngã xuống cùng một số vết thương. Cô lồm cồm bò dậy và đi thẳng đến căn phòng để cửa trống - phòng của Mạnh. Căn phòng với đầy đủ ánh sáng, anh ngồi đó và đang đợi cô...

- Ừm... cậu không sao chứ?

Cô đang đặt một câu hỏi hết sức thật lòng, cô không biết chuyện gì xảy ra cả. Thế nhưng lại nhận được một câu trả lời đầy ý mỉa mai:

- Cậu không biết sao. Tôi có sao đấy. Tôi rất là tổn thương đấy. Cô thất hứa. Đồ thất hứa. - Anh hét vào mặt cô - Cô có thất hứa với ai chưa hả? Cô có làm tổn thương ai chưa hả? Cô có muốn lấy búa mà đập nát

trái tim ai chưa hả?

Cô chờ người ra, Mạnh cười một nụ cười nửa miệng.

- Cô giỏi lắm, diễn giỏi lắm. Tối qua cô làm gì với Phong hả? Làm gì nữa? Nói cho tôi nghe! - Mạnh nắm cổ áo của cô và hét to vào mặt cô. - Cô đồng ý yêu tôi vì cái gì hả? Vì tiền, danh vọng hay muốn đập nát trái tim của tôi ra hả? Nói đi, nói to lên, nói rõ lên... Giải thích tại sao cậu làm thế đi... Làm ơn hãy đưa ra một lời giải thích...

Mạnh vẫn nắm cổ áo của cô nhưng không còn mạnh như trước nữa, anh hạ dần rồi quay lại phía giường rồi ngồi phịch xuống. Cô vẫn không nói gì ngoài việc nhìn theo và nghe tất cả những gì anh nói. Những vết thương của cô vẫn rỉ máu, chẳng ai quan tâm đến điều đó, ngay cả cô.

- Tất cả hết rồi, chấm dứt rồi... Hết rồi, đổ bể hết rồi... Đi đi, đi khỏi đây đi... Biến đi, biến khỏi cuộc đời tôi đi... - Anh hét lên - Biến khỏi cuộc đời tôi đi!

Mạnh nắm lấy tay Ngọc Diệp và hôn lên môi cô ấy, Ngọc Diệp đổ phịch xuống giường và say sưa với nụ hôn của anh. Cô vẫn đứng tại cửa, cô nở một nụ cười không thể hoàn hảo hơn, rút chiếc khăn trên tay và để xuống một cái bàn gần đó, cô nói, giọng nói rất nhẹ mà cứ ngỡ như vừa thốt lên là sẽ tan biến:

- Được, tớ hứa sẽ biến ra khỏi cuộc đời cậu nếu cậu muốn vậy. Chúc cậu hạnh phúc.

Cô bước ra khỏi cánh cửa của phòng Mạnh có nghĩa là cô hoàn toàn bước ra khỏi cuộc đời anh. Mạnh vẫn nhìn theo cô đến khi cô khuất bóng. Cô đi thẳng và không nhìn lại, không quay đầu nhìn lại dù chỉ là ý định.

Cô đi bộ về nhà với những vết thương không thôi rỉ máu. Tử Quyên hoảng hốt khi thấy cô trong tình trạng đó, lần này cô không nghịch để bị như thế mà là một lí do khác, một lí do buồn cười:

- Em có sao không, sao lại ra thế này, hả? - Tử Quyên rồi rít hỏi.

- Em ổn.

Hai từ đối trá. Chỉ hai từ thôi, Tử Quyên đã im lặng và thôi bám lấy cô. Cô bước vào phòng, tắm sạch sẽ rồi đi pha cà phê. Đối với Tử Quyên, hành động này thật lạ nhưng đối với Henry, đó là chuyện bình thường.

Tôi yêu Mạnh, tôi yêu cậu ấy bằng cả trái tim không đối trá một chút nào. Nhưng mọi chuyện không xảy ra như ý muốn. Đúng, lúc đó tôi đã không biện hộ gì cả, hay đúng hơn là tôi không thể biện hộ việc gì cả. Những từ biện hộ sẽ là giả dối, muốn nó đúng như quá khứ thì phải nói toàn bộ sự thật. Tôi sẽ không bao giờ để việc mình thất bại chỉ vì một người hay một lời biện hộ. Tôi cũng ít hay biện hộ, tôi không cần sự thông cảm từ bất kì ai cả. Không cần. Kết cục vốn đã xấu xí thì không thể nào làm cho nó thành một cái kết hạnh phúc được. Vốn dĩ đã không cần một ai thì bây giờ cũng không cần một ai cả. Tôi sợ yêu, tôi không yêu, sợ những lúc đang dở thì bị đập tắt, đó là những từ ngữ đúng nhất của tôi mà ai đó đã vô tình sửa chúng lại để rồi bây giờ nó lại đúng hơn và trở thành biểu tượng - Tình yêu không giành cho tôi. Tôi có muôn ngàn khuôn mặt, nhiều đến mức tôi không thể kiểm soát được, nhiều đến mức tôi trở thành con điên, nhiều đến mức tôi không biết mình là ai, nhiều đến mức tôi không thể nào hiểu nổi chính mình. Cà phê đen, váy đen, mặt nạ đen, súng đen, máu khô là màu đen và cuộc đời của tôi cũng là màu đen nốt. Linh hồn tôi cũng giống như ngôi nhà này vậy. Chúng được che lấp bởi nhiều cây biến nó thành khu rừng mà thực ra nó vẫn là một ngôi nhà đẹp. Tâm hồn tôi, đen hay trắng, ma quỷ hay thiện lương, chưa ai biết được, ngay cả tôi cũng không biết mình muốn gì. Chưa bao giờ mở lòng với ai, chưa bao giờ và nó sẽ là mãi mãi...

Cô ngồi trên chiếc xích đu, tay cầm li cà phê nhâm nhi và đôi mắt nhìn vào khoảng không vô định. Chẳng ai biết được cô nghĩ gì, chưa ai và có lẽ là không ai. Chưa ai có thể tìm ra con người của cô, chưa ai có thể đi vào thế giới của cô, ngay cả gì gia đình. Thế giới của cô là gì, là những gì? Không ai biết. Con người thực của cô là ai, cô có chính xác là như vậy không? Không ai biết.

Cô và Mạnh vẫn đến trường đều đặn. Tin cô và Mạnh chia tay cả trường ai cũng biết, chỉ có cô Thanh và Mạnh biết được tại sao, nhưng sự thật chỉ có mình cô biết. Cô vẫn cười nói bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra và làm theo lời cô đã hứa là không bước vào đời của anh làm Mạnh vô cùng tức tối, anh bảo với chính mình rằng anh vô cùng khinh cô, khinh đến tận độ. Có ai biết rằng đằng sau chiếc mặt nạ cười là những gì chứ, họ chẳng hiểu được nên họ ngạc nhiên, họ chẳng hiểu được nên họ khinh cô, họ chẳng

hiểu được nên họ dè bủ, họ chẳng hiểu được nên cứ thế mà chọc tức cô bằng những tin đồn độc địa. Cô chẳng cần họ phải hiểu vì cô không mời họ bước vào thế giới của mình. Cô không cần họ hiểu vì cô chỉ cần biết chính mình là ai. Cô không cần họ hiểu vì cô không cần nghe những chuyện đó, cô không cần họ hiểu, không cần...

Tại biệt thự của Võ Mạnh...

Tiếng loảng xoảng đổ bể của đồ vật ngày càng tăng cao và không hề giảm xuống một giây nào. 1 tháng trôi qua và Mạnh vẫn không thể nào quên được Nhi, cái cách cô sống như bình thường là một con dao đâm thẳng vào tim anh. Cho dù đã tự nói với chính mình sẽ không bao giờ nhớ đến nữa nhưng trái tim không nghe lời lí trí. Thế là anh điên lên và xả giận bằng cách đập vỡ cách đồ vật trong nhà. Ngọc Diệp van xin cậu đừng làm cô sợ nhưng những lời nói đó là vô ích. Ngọc Diệp run tay bấm số của mẹ anh và gọi ngay để ít nhiều giải thoát cô khỏi sự tàn phá này:

- A lô, Ngọc Diệp hả con, có chuyện gì thế? Bác đang ở tại khách sạn rồi, rất an toàn, con cứ yên tâm.

- Huhu, bác ơi, anh Mạnh... xoảng.... á.... anh Mạnh đang đập hết... xoảng... á... đồ trong phòng này...xoảng... anh ấy... đang... điên lên đây ạ... Huhu, cháu sợ quá...

- Hả, sao vậy? Cháu cứ bình tĩnh và gọi cho Nhi đến ngay đi, chỉ có nó mới biết cách làm cho việc này dừng lại thôi. Cháu cứ gọi cho nó đi nhé, bác có việc phải đi rồi.... tút... tút... tút...

Quá hoảng sợ, Ngọc Diệp lỡ bấm nhầm số điện thoại bàn của Nhi thay vì điện thoại di động.

- A lô, quản gia nhà Nguyễn Mạnh Trung xin nghe ạ!

Đầu dây bên kia là Tử Quyên. Tình thế bây giờ đã hỗn loạn hơn nhiều nên Ngọc Diệp rất sợ, cô chỉ nói lắp bắp được vài câu:

- Huhu, chị Nhi ơi cứu em... anh Mạnh... huhu... anh Mạnh phát điên...xoảng...huhu, cứu em...

40. Chương Chap 41:

Vừa nghe Ngọc Diệp nói đến từ Nhi, Mạnh đã giật lấy chiếc điện thoại và đập tan nát. nó. Anh chạy lên phòng đóng sầm cửa lại và khóa chốt trong, khóa tất cả các cửa sổ, kéo rèm lại, không một ánh sáng nào có thể lọt vào. Mạnh tự dằn vò chính bản thân mình, tự hỏi rằng liệu cô có thật lòng yêu anh, tự hỏi rằng mọi thứ có còn như anh nghĩ, tự hỏi rằng cô đang đặt anh vào trò chơi gì đây,...

Biết được tin Jame - người đứng đầu Soul bị giết chết bởi Queen, vị nữ hoàng cướp ngôi - Reddot nổi giận và yêu cầu gửi ngay một bức thư mật đến cho Black Cat. Bức thư được gửi rất nhanh, chỉ trong phút chốc, nó đã đến tay cô - Black Cat.

"Kính gửi Elizabeth Victoria Aurora - Queen of Underworld hay còn gọi là Black Cat.

Cô đã giết bao nhiêu người của tôi rồi nhỉ? Số người đó tôi không quan tâm, thế nhưng cô lại giết Soul - Linh hồn của Underworld. Việc đó là không thể tha thứ được. Những lần trước tôi cũng rất tức giận, nhưng không bằng lần này đâu. Cô đã giết quá nhiều người của tôi, đặc biệt là người đứng thứ 2. Lần này tôi sẽ tự tay giết cô. Cô có thể đem theo bao nhiêu người tùy ý bởi vì đội quân của tôi cũng rất nhiều đấy. Lần này cô chỉ được phép sống hoặc chết. Nếu tôi chết, cô cũng phải chết.

Địa điểm cũ, nhớ đến. Chúc may mắn. Lần này một trong hai người phải chết.

Reddot - Queen cướp ngôi."

- Em tính sao, chị nghĩ là em không nên đến. - Tử Quyên hỏi.

- Đây là chuyện của em, mạng sống của chị nằm trong bàn tay em. Đây là cuộc đời của em, em tự quyết định được, chị không cần phải quá quan tâm đến như thế đâu.

Giọng nói tàn độc của cô chỉ để cho những lúc làm nhiệm vụ, lần này, nó phát lên trước mặt Tử Quyên có nghĩa là sự việc lần này cô đã quyết định. Nếu Tử Quyên không thể thuyết phục được thì không ai có thể.

- Henry, gọi tất cả những thủ lĩnh và một vài người nổi trội đến tổ chức.

- Có cả...

Cô tròng mắt lên - Tôi đã nói là tất cả. - Cô bình tĩnh lại và hạ giọng xuống - Đi đi.

30 phút sau, tất cả mọi người đã có đầy đủ tại tổ chức. Cô ngồi ở vị trí cao nhất, Henry và Tử Quyên phát bức thư được ra ọi người.

- Đọc đi rồi cho tôi ý kiến. - Giọng nói lạnh lùng của cô làm Tử Quyên đến rợn người.

- Vậy ý người là... - Mạnh nói.

- Đúng. Lần này tôi bảo mọi người đi cùng với tôi bởi vì tôi không chắc được số người mà cô ta sẽ đem theo là bao nhiêu và thủ đoạn là gì. Tôi chưa hề thấy cô ta ra tay lần nào nên không biết được. Dù chúng ta có ít hơn 20 người nhưng năng lực không phải bình thường. Xin đừng làm tôi thất vọng về mọi người. Xin hãy đến đây đúng giờ. Việc này là sự việc sống còn. Vì vậy, ai không muốn tham gia thì cứ về, sẽ không có hình phạt hay bất cứ chuyện gì xảy ra với mọi người đâu.

Không ai di chuyển hay bước ra, họ làm cô rất hài lòng về độ trung thành, buổi họp kết thúc. Cô trở về nhà, thức khuya hơn, tập luyện nhiều hơn, lao đầu vào công việc nhiều hơn và nghe nhạc nhiều hơn. Dù có phải đền mạng đi chăng nữa, trả thù sẽ là việc cuối cùng mà cô muốn làm.

Ngày ấy đã đến. Cô vẫn rất kín đáo trong bộ đồ bó đen, găng tay và boots kín hết cả người. Reddot là một người cực kì thích màu đỏ và vô cùng hở hang. Bộ đồ bó sát màu đỏ, áo ngắn chỉ đủ che vòng một, chiếc quần ngắn chưa chạm đến rốn và chỉ cỡ 5cm là cùng. Chiếc mặt nạ đỏ như máu điểm thêm nhiều chi tiết cầu kì. Đôi giày cao gót cũng đỏ nốt. Trong thâm tâm của cô đột nhiên nở một nụ cười nửa miệng.

- Cô đến rất đúng giờ. Cô có vẻ còn rất nhỏ tuổi đấy. Hahaha. - Vị nữ hoàng Reddot lên tiếng trước cuộc chơi.

- Tôi chưa bao giờ trễ. Việc tuổi không quan trọng, quan trọng là sức lực và trí thông minh. Cô là người đã giết King, cô tự tay giết hay là người khác.

- Nhóc con ạ, tôi lớn hơn cô đến 5 tuổi thì tất nhiên là tự tay tôi giết rồi. Cũng như cô đã cướp lấy Jame từ tay tôi đấy thôi!

Reddot tiến đến gần cô và nở một nụ cười mỉa mai. Cô vẫn im lặng, bàn tay nắm chặt về thù hận. Chiếc mặt nạ của cô lúc trước có tính năng bảo vệ nhưng giờ đã bị đổi bởi ba cô nên bất cứ ai cũng có thể chạm vào nó. Reddot chợt giật phăng chiếc mặt nạ của cô ra, chiếc mặt nạ rơi xuống. Tất cả mọi người đều quá ngạc nhiên, người ngạc nhiên nhất là Mạnh, “Là cô ư? Tại sao cô cứ phải làm cho tôi ngày càng khinh cô là thế nào chứ. Vai diễn của cô thật quá xuất sắc.”

- Vậy, phía sau mặt nạ của một con quỷ là Nguyễn Trần Ngọc Nhi, đáng lẽ ra hôm đó tôi phải giết cô mới đúng chứ nhỉ!

Reddot bật cười đến nỗi mắt cả chủ động mà bị cô xé nát chiếc mặt nạ màu đỏ. “Là Hà Quế Trâm, vậy người hầu là Hà Thế Phong. Không thể tin được.” Cô thoáng một chút bất ngờ rồi cũng lấy lại bình tĩnh. Reddot - Quế Trâm không phòng thủ nên bị ngã. Thế Phong vì sợ em mình bị đau nên hi sinh tình riêng, anh đã bắn cô nhưng cô đã may mắn né được. Phát súng ấy là phát súng mở màn cho trận chiến. Số người Reddot mang theo khoảng 50 người, họ đều là những sát thủ vô cùng xuất sắc mà cô chưa có thời gian để giết hết bọn họ. Những người mà cô mang theo cũng là những sát thủ máu lạnh và vô cùng nhạy bén. Cô chỉ lo cho Tử Quyên, dù cho người được mệnh danh là người hầu của cô đi chăng nữa thì chị ấy vẫn yếu hơn cô nhiều... Phải... Trước khi viên đạn kia rời khỏi súng của người đàn ông bên phía đối lập bay vào người Tử Quyên thì cô đã vội bắn chết người đàn ông đó, cô nói với Tử Quyên:

- Cẩn thận hoặc chết.

- Ừm, chị biết rồi.

Dù giọng nói của cô có lạnh đến mức nào đi chăng nữa thì cũng là lời nói lo lắng, Tử Quyên luôn thông cảm cho cô về điều đó... 30 phút trôi qua, mọi người hầu hết đã bị thương và nằm liệt, phía cướp ngôi đa phần

là chết.

Pằng...

Pằng...

Pằng...

Trên chiến trường chỉ còn lại cô, Henry, Mạnh, Reddot và Hà Thế Phong. Ba tiếng súng, ba viên đạn khác nhau bay ra từ ba ngòi súng khác nhau. Viên đạn thứ nhất từ ngòi súng thứ nhất là cô bắn Reddot, Reddot ngã xuống. Viên đạn thứ hai từ ngòi súng thứ 2 là Hà Thế Phong tức giận, một viên đạn bay thẳng vào tim cô, cô đứng tựa vào gốc cây gần đó gần như là sắp ngã xuống, Hà Thế Phong chạy đến bên Reddot, ôm chặt lấy em gái của mình. Viên đạn cuối cùng từ ngòi súng cuối cùng là Henry dùng súng của một người ngã xuống gần đó bắn thẳng vào đầu của Hà Thế Phong rồi Henry gọi cấp cứu và ôm lấy Tử Quyên. Đầu Thế Phong phụt máu, anh đến thế giới bên kia cùng em song sinh của mình.

Tôi đứng tựa vào gốc cây nhìn lên trời lần cuối cùng, đây là hơi thở cuối cùng của tôi. Tôi đã trả thù được rồi, tôi đã làm được, nếu tôi nhắm mắt, không ai cần đến tôi nữa. Tôi biết rằng vẫn có người đứng sau nhìn tôi, tôi không quay lại nhìn Mạnh lần cuối vì tôi đã hứa và tôi không thất hứa. Tôi sống cô độc, chết cô độc...

Cô mỉm cười, một nụ cười chua chát rồi từ từ khụy xuống, đầu cô dựa vào gốc cây cứ như ngủ vậy. Một cái chết thật bi hài mà cũng thật nhẹ nhàng. Mạnh vẫn đứng sau, anh không có một vết thương nào cả. Mạnh nhìn cô, đôi mắt cay nghiệt mà thù oán.

41. Chương Chap 42: Công Chúa Ngủ Trong Rừng - Nữ Hoàng Say Ngủ

Cô được đưa đến bệnh viện và được cấp cứu ngay lập tức. Rất may mắn, tim của cô bị lệch bên trái 1cm nên viên đạn không làm tổn thương tim của cô. Thế nhưng cô lại không thể cử động được nữa, không thể cười nói vui vẻ hay thậm chí là mở mắt. Cô chỉ có thể thở bằng bình ô-xi, các chất được truyền vào người cô hàng ngày. Tử Quyên ngày nào cũng lên phòng của cô để chăm sóc cây hoặc đặt thêm một chậu cây vào cửa sổ. Cô thường bảo với Tử Quyên rằng: “Em thích cây xương rồng vì chúng có thể mọc ở bất nơi nào, chúng có thể mọc một mình... mọc một mình, nó có chết cũng chẳng có ai quan tâm đâu, nhỉ!” Tử Quyên chỉ cười và vuốt nhẹ lên tóc cô. Giờ này cô chỉ nằm ở đây, không thể đưa ra lời khuyên cho Tử Quyên nữa, cô có thể chết bất cứ lúc nào, không ai có thể lường trước điều đó.

2 năm trôi qua...

Tử Quyên và Henry đã kết hôn và Tử Quyên đang mang thai. Tuổi 18 đẹp đẽ của cô là không có, cô vẫn chỉ nằm trên giường bệnh, mắt nhắm nghiền, thở bằng ô-xi, các chất vẫn được truyền vào người cô và cô không thể nói cười. Các công ty và những gì thuộc về cô được Henry và Tử Quyên quản lí. Chức Queen vẫn chưa có ai đụng đến. Giới báo chí vẫn săn tin hàng ngày nhưng chỉ nhận được một câu nói từ Henry: “Chưa phải là lúc để Queen trở lại.” Công ty thuộc tổ chức Prince vẫn đang lớn mạnh nhưng không bằng tổ chức Beast Mask. Từ nhỏ đến tận bây giờ Mạnh đã làm tất cả mọi thứ để hơn cô nhưng mọi thứ đó là vô dụng, dù anh có dồn ép bao nhiêu sức lực đi chăng nữa vẫn mãi mãi là kẻ đứng vị trí thấp hơn cô. Tình yêu đối với cô vẫn như lửa đốt trong trái tim của Mạnh nhưng lí trí lại đi ở phía ngược lại. Thật khó xử đối với những tình thế như vậy. Từ 2 năm trước khi kết thúc trận chiến, anh đã quyết tâm sẽ không về Việt Nam để gặp lại người con gái ấy thêm một lần nữa. Từ 2 năm trước, gia đình hai phía hối thúc nên có vẻ Mạnh đã đồng ý với việc lấy Ngọc Diệp làm vợ. Anh gia hạn trong 4 năm sau - khi anh 20 tuổi, nếu anh không thể quên cô, anh sẽ lấy Ngọc Diệp

Tại công ty Prince ở Mỹ...

Mạnh đã kí xong hợp đồng làm việc với một công ty lớn, anh dựa lưng vào ghế thiếp đi một lúc. “Cốc...cốc...”, nghe thấy tiếng gõ cửa, Mạnh sực tỉnh giấc, anh dụi mắt và ra mở cửa.

- Please sign in and receive this gift. (Làm ơn kí vào đây và nhận món quà này.)

Một người đàn ông chìa bưu phẩm và một cây bút về anh. Mạnh kí vào và nhận gói quà từ tay người đàn ông ấy rồi đem vào phòng xem. Mạnh bóc gói giấy ra, mở chiếc thiệp và đọc một tờ giấy: “Mạnh, chị là Tử Quyên, chắc hẳn em cũng biết điều đó. Nếu em còn tình cảm với Nhi thì hãy về đây và gặp nó lần cuối. Bác sĩ dự đoán trong phòng 24 tiếng nữa nó sẽ chết. Quyết định là của em, chị không ép buộc em phải làm như thế. Quyển sổ màu đen mà em thấy là nhật kí của Nhi, nếu muốn em có thể mở ra và xem, mật khẩu là thứ mà Nhi thích nhất.” Mạnh sững sờ, suốt bấy lâu nay anh cứ nghĩ là cô còn sống khỏe mạnh, giờ mới biết đó là lí do cô không quay lại chiếc ghế Nữ hoàng đó nữa. Anh nữa muốn về gặp cô, nữa muốn ở lại để quên đi cô. Anh lấy quyển nhật kí của cô và ghi ngay mật khẩu vào đó, anh biết chắc chắn thứ cô thích nhất là kem. Mật khẩu đó là chính xác. Quyển nhật kí mở ra, từng nét chữ là từng cảm xúc riêng, nghịch ngoạc có, nắn nót có,... từng con chữ như đâm xuyên qua mắt anh: “Mạnh bị mất trí nhớ.... Tôi yêu Mạnh thật sự... Đó là bản sao của tôi... Tôi sẽ giữ lời hứa rời xa Mạnh... Tôi không thể giải thích... Không ai đủ khả năng để bước vào thế giới của tôi...” Tình cảm lẫn át lí trí, anh vội đặt vé máy bay để về Việt Nam.

30 phút sau Mạnh có mặt tại sân bay, giới truyền thông vây kín lấy anh để hỏi về chuyện của Queen, anh không trả lời, chỉ đi thẳng lên máy bay.

15 tiếng đồng hồ để bay từ Mỹ về Việt Nam là 15 tiếng đồng hồ dài nhất cuộc đời Mạnh, là 15 tiếng đồng hồ để suy nghĩ, để mặc cho lương tâm cắn rứt và trái tim nhói lên từng hồi.

Vừa bước xuống sân bay anh đã vội lên xe của mình đã đợi sẵn ở đó và đi thẳng tới nhà cô. Anh vội lao lên phòng của cô, cô chỉ nằm đó, không tránh xa hay lại gần anh, không nói một lời nào, không cười cũng không quay đi. Bác sĩ đã tháo tất cả các dây truyền chất vào người cô, tháo cả bình ô-xi. Anh ngồi xuống chiếc ghế gần đó, áp tai mình lên má của cô, làn da mịn màng trắng như sữa tỏa hơi ấm vào tay anh. Đôi mắt nhắm nghiền, hàng mi cong vút quyến rũ. Bờ môi đỏ mọng, nhỏ xinh không cười. Ngay cả trong lúc như thế này cô vẫn đẹp. Nhịp tim đập chậm, chậm, thoáng dứt quãng.

- Tại sao lúc đó cậu không giải thích với tôi chứ? Nếu giải thích, mọi việc đã không đến nước này đâu, thấy chưa. - Anh la lên như trách mắng cô - Tại sao cậu lại làm vậy chứ hả, cậu được gì từ việc này. Tại sao cậu lại hơn tôi ở tất cả cơ chứ. Tại sao tôi lại là kẻ thua cuộc. Mở mắt ra nhìn tôi này, cậu mở mắt ra đi. - Anh hạ giọng xuống thấp - Mở mắt ra đi, xin đừng rời bỏ tôi thêm một lần nữa.

Giọt nước mắt lăn dài trên tay cô. Tay cô vẫn lạnh đến đáng sợ, Mạnh áp tay cô lên má anh. Tay cô vẫn lạnh cóng, những giọt nước mắt vẫn lăn xuống, ướt đầm. Chợt anh nhớ ra câu chuyện mà cô đã kể, lời hứa mà cô đã hứa. Đúng, nụ hôn đầu là giành cho anh. Anh bước lại gần cô, hơi thở ấm áp càng gần cô hơn. Môi chạm môi... Tít... tít... tít... tít... Tim cô... ngừng đập... giọt nước mắt... lăn xuống... từ mắt anh...

“Ngày xưa ngày xưa, có một ông vua và một bà hoàng hậu đã lớn tuổi mà vẫn chưa có con. Thế rồi, bà hoàng hậu cũng hạ sinh được một cô công chúa xinh đẹp nhưng lại phải gánh chịu một lời tiên tri: “Nếu cô được sinh ra và được bảo vệ toàn vẹn thì cô sẽ là nữ hoàng và kết thúc chiến tranh giữa hai thế giới ngầm“. Vì lo lắng cho sinh mạng của con gái mình, công chúa không được biết gì về việc đó và phải sống như một người bình thường. Cho đến năm cô 12 tuổi, nhà vua đã tiết lộ bí mật vì biết rằng mình sẽ không sống được bao lâu nữa. Nhà vua đã đúng, khi sinh nhật vừa tròn 13 tuổi của cô xảy ra thì ông băng hà. Vì lòng thù hận, công chúa quyết định lên ngôi nữ hoàng và lấy mạng kẻ đã giết gia đình cô. Công chúa và hoàng tử yêu nhau được một thời gian rồi sụp đổ. Biết rằng không phải lỗi tại mình nhưng cô không thể nào giải thích. Danh nghĩa, sự trả thù và sợ yêu của cô đã chiếm phần quá nhiều trong trái tim. Âm thầm, lặng lẽ rời xa người cô yêu với vẻ mặt không chút bận tâm, cô lại làm nữ hoàng. Trong trận chiến quyết định, khi bị lật mặt nạ, tất cả đã lộ rõ, ngay cả người mà cô quý mến cũng không thể nương tay. Phát súng quyết định theo gió mà lao đi. Cô trả được thù và cũng phải chết. Biết đó là cái giá phải trả, cô đồng ý xuôi theo số phận. Cái giá phải trả, phải chăng là quá đắt hay quá rẻ mặt... Vị nữ hoàng cứ thế nằm trong tòa lâu đài ẩn nấp sau một khu rừng. Hoàng tử cuối cùng cũng đến, trao cho cô nụ hôn đầu tiên hay là nụ hôn cuối cùng? Không như trong truyện mà cô đã kể, tim vị nữ hoàng ngừng đập. Nước mắt cứ thế lăn xuống. Niềm hi vọng nào cũng đã bị dập tắt. Liệu đây có phải là truyện cổ tích?”

42. Chương Chap 43: Trốn Chạy

Nước mắt của anh cứ theo nhau rơi xuống, anh ôm chặt lấy cô, gào lên đến khản cả cổ, Chẳng lẽ cô đã rời xa anh, trong câu chuyện cổ tích mà cô kể, đáng lẽ ra cô phải tỉnh dậy. Quyển sách cổ tích đã đóng lại. Có là cái giá bao nhiêu anh cũng phải mở nó ra để viết chương tiếp theo. Anh đắp chiếc áo khoác lên người cô cùng chiếc nhẫn... Anh tuyệt vọng, đi Mỹ một lần nữa để quên đời, quên cô...

Ngày mưa, chuyến bay phải tạm dừng. Anh cuối người xuống ghế, giờ thì cả thế giới rời bỏ anh. Hơi ẩm, người cô tỏa ra một hơi ẩm... đôi mi cong rung rinh... mở mắt... chiếc mũi thanh tú lại tiếp tục thở... cô ngồi dậy... Đôi mắt liếc qua chiếc áo khoác và quyển sổ nhật kí... Đôi môi nở một nụ cười nửa miệng, mĩa mai cho cuộc đời...

“Vậy là Mạnh đã biết, sự thật được giấu kín lâu nay được phơi bày.”. Cô đứng dậy, gấp chiếc áo khoác lại để trên bàn, chiếc nhẫn để một bên chiếc áo khoác. Cô thay ình một bộ áo màu đen, lúc nào cũng là màu đen, mang theo quyển nhật kí của mình và của ba, một chiếc thẻ ATM và một vài bộ áo, chìa khóa,... rồi đặt hết vào một cái vali nhỏ. Cô trèo từ phòng mình xuống nhà xe. Không ai ở nhà “Có lẽ Tử Quyên và Henry đã đi chơi rồi”, nụ cười chúc phúc nở trên môi. Chiếc xe màu đen sang trọng vẫn như mới và chìa khóa vẫn ở chỗ cũ - trên một cái lon màu hồng của Tử Quyên. Cô tra chìa khóa vào xe và chạy trốn khỏi ngôi nhà đó, chạy trốn khỏi anh để không mang lại phiền lụy cho ai, để bảo vệ lời hứa. Cô chạy thẳng đến cửa hàng sách, ôm một mớ sách ra thanh toán rồi bỏ lên vali, tiếp tục cuộc hành trình tự do của mình...

Xoảng... Henry đánh rơi chìa khóa cửa khi thấy xe cô đã biến mất. Linh tính có điều chẳng lành, anh vội chạy lên phòng cô. Trống rỗng... chiếc áo khoác của Mạnh xếp gọn, chiếc giường trống trải, cửa sổ mở toang. Henry và Tử Quyên mở lại máy camera thì thấy cô đã trốn chạy. Tử Quyên gọi điện thoại cho Mạnh, từ công ty ở Việt Nam anh tức tốc lái xe đến đó. Tử Quyên đang có thai, cho dù mệt mỏi nhưng vẫn suy nghĩ cô có thể đến đâu. Tất cả dồn vào cô. Lần trước, là anh đã đẩy cô ra và bây giờ cô chỉ làm theo nguyện vọng đó. Trốn chạy và sống một cuộc sống bình thường, một chuyến phiêu lưu, đó chính là ước mơ của cô. Mong ước của cô là tự do. Cô chưa hẳn là tự do vì phải còn phải ẩn nấp thân phận. Bởi thế cô đã phải bán đi chiếc xe ấy để có một cuộc sống bình thường. Cô thuê một căn nhà trọ nhỏ yên tĩnh và mua cây cảnh treo trước cửa sổ.

1 tháng trôi qua trong vô vọng. Tử Quyên sắp sinh. Cô thì cứ như người bị truy nã, công ty của Mạnh, Henry, Tử Quyên và của Thanh đều nhúng tay vào tìm cô. Trong khi đó, công ty cô cũng gần lần phát triển vì cô đã trở lại. Công ty thì đó mà người thì đâu? Ngay cả Tử Quyên - người thân quen và gần gũi với cô nhất cũng không thể tìm ra được người nào có đặc điểm giống cô, dù chỉ là một chút ít. Trong khi mọi người vui đầu vui óc vào việc tìm cô thì cô đang tí ta tí tởn dạo phố, ngắm lá vàng rơi, ngắm hoàng hôn trên biển,... vô tư và không âu lo. Ngày định mệnh ấy đến, Tử Quyên tìm được một người có ngoại hình giống cô nên đã hỏi Henry chở đến công ty Beast Mask, mẹ của Mạnh bực tức vì anh không đến chào hỏi bà thế nên anh phải ở nhà. Trên đường đi, Tử Quyên lại chuyển dạ nên Henry đành phải quay đầu xe đến bệnh viện. Nhi dù có trốn chạy vẫn âm thầm dõi theo mọi người nên cô biết được việc Tử Quyên chuyển dạ. Vì giữ lời hứa rằng sẽ ở bên Tử Quyên khi chị ấy sinh nên cô lập tức đến bệnh viện. Vừa đến thì gặp Henry, vì quá rối nên Henry cũng chẳng thiết gì đến việc nủ cô ở lại. Vị bác sĩ già bước ra từ phòng mổ và nói với Henry và cô:

- Anh phải chọn một. Một là cô ấy và...
- Cả hai. Tôi yêu cầu ông giữ lại cả hai. - Cô lên tiếng.
- Việc đó rất khó. - Vị bác sĩ già nhăn mặt.
- Phải giữ cả hai. Ông muốn gì sẽ có được cái đó. Địa vị? Danh vọng? Tiền của? Những thứ đó tôi không thiếu. Nếu ông giữ được cả hai, ông sẽ có những gì ông muốn. Thỏa thuận chứ?

Cô đưa tay về phía vị bác sĩ, không chần chừ gì nữa, ông bắt tay cô và nói:

- Tôi sẽ cố.

Henry đã bớt lo lắng và nhắn tin cho Mạnh: “Nhi đã đến bệnh viện x rồi, phòng x, cơ hội hiếm đấy!”

Nhận được tin nhắn hiểm hoi của Henry, anh vội chạy nhanh đến xe và chuẩn bị đi thì bị một cánh tay níu lại. Là cha của Ngọc Diệp:

- Cậu không được đi, cậu đã hứa rồi, vậy tại sao cậu lại làm thế? Nghe nói cô ta là Queen, thực hư tôi chưa biết nhưng nếu đó là thật, cậu có nghĩ tới rằng sau này cô ta sẽ giết hết cả gia đình của cậu không?

- Vậy, xin hỏi nhanh. Lời hứa của tôi là sau 4 năm nếu tôi không quên được thì, tôi sẽ cưới Ngọc Diệp, mới chỉ có 2 năm thôi. Với lại, ông có bao giờ có ý định giết cả gia đình ông không? Câu trả lời của ông cũng giống câu trả lời của tôi đấy.

Nói xong, anh vội lên xe và đi ngay.

Biết được trước sau gì khi bước vào đây cũng chẳng khác nào bước vào hang cọp khi Henry nhắn tin cho Mạnh. Nếu cậu ấy muốn tôi giữ lời hứa của mình, vậy thì được. Chưa bao giờ tôi thất hứa. Cổng bệnh viện và tất cả các lối ra đều đã bị chặn lại. Vậy chỉ còn một cách, thôi thì liều...

Lợi dụng khi Henry bước vào phòng mổ, cô lên đi ngay. Mạnh đến nơi, chạy đến phòng mổ của Tử Quyên thì chỉ thấy một cô y tá, Henry, Tử Quyên, đứa con trên tay Tử Quyên chứ không thấy cô.

- Chị phải uống thuốc đầy đủ và giữ sức sau khi sinh. Cần phải đi đứng nhẹ nhàng. Lát nữa bác sĩ sẽ kê đơn thuốc cho chị.

Cô y tá nói xong, sửa soạn lại dụng cụ, không vội vã mà rất bình thản đi ra khỏi phòng.

- Là nó đấy, Nhi đấy! - Tử Quyên cười và nói với Mạnh.

- Sao chị biết? - Anh thắc mắc.

- Tất nhiên rồi, nó liếc chị với con bé này! - Tử Quyên nhìn Henry cười vui vẻ.

Mạnh vội vã đuổi theo cô y tá ấy.

- Á... Cậu làm gì vậy hả?

Cô y tá mang cái thẻ tên lúc nãy bị cậu giật mạnh chiếc khẩu trang ra. “Không... phải... Là người khác... Không thể nào... Em đùa tôi à?” Cậu nhìn xung quanh, vẫn không một dấu vết. Cô lại xóa hết, không một dấu vết, giống như tờ giấy của cô - không một vết mực hay một sự sai sót...

Cô... vừa chạy ra thay đồ và ra khỏi viện kịp lúc. Cô... nhoẻn nụ cười nửa miệng. Thế là cô... quyết giữ lời hứa và đẩy anh ra. Cô... thích nhìn người khác quẩn quại khi bước trên sai lầm của chính họ đã làm với cô - đặt biệt là những người không suy nghĩ mà làm. Ví dụ điển hình là anh. Cô... chỉ hai lần lạc bước để trái tim chiến thắng lí trí, ngày đó không phải là hôm nay...

Anh... đảo mắt tìm kiếm. Anh... biết rằng cô đang đẩy mình ra. Anh... biết rằng lỗi của mình rất lớn. Anh... biết lòng tự trọng của cô rất lớn. Anh... điên loạn. Anh... trái tim chiến thắng lí trí 100%. Anh... bắt đầu tin giấc mơ kia là có thật. Anh...lo sợ cô sẽ biến thành bụi mà tan mất. Anh... sợ điều đó xảy ra...

43. Chương Chap 44: Vật Cống Nạp Là Cả Trái Tim

Việc tìm kiếm cô càng gay gắt hơn khi trái tim của anh không thể ngủ yên. Giấc mơ ấy cứ chập chờn... cô biến thành bụi và bay đi...

1 tháng sau tại bar Prince...

Một dáng hình lướt qua anh... Một mái tóc dài đen mượt... Một làn môi mỏng có tô son... Bóng hình này thật quen thuộc... Cô gái ấy mặc chiếc váy ngắn hở hang. Chiếc áo chỉ che những phần đáng che... Hơi thuốc lá của người đàn ông bên cạnh phả vào mặt người con gái ấy. Cô gái ấy, cười tươi, một nụ cười quen thuộc... “Là Nhi sao? Thay đổi nhiều quá...” Anh vội chạy đến bàn của cô gái đó, bỗng nhiên, cô gái ấy bất tỉnh...

- Là nó đó. Nó thay đổi nhiều quá. Lúc trước nó bị dị ứng với mùi thuốc lá cơ mà...

Cô được đặt nằm trong một căn phòng kín. Tử Quyên đã kiểm tra và khẳng định đó là cô. Nhưng cũng có một suy nghĩ khác, họ cứ bán tín bán nghi. Cô nằm trên giường, cứ 6 tiếng đồng hồ thì tỉnh dậy 30 giây

rồi lại hôn mê sâu. 2 lần như thế thì Henry phát hiện ra cô đã uống thuốc do cô chế. Viên thuốc do cô chế đồng nghĩa với việc chỉ một mình cô có thuốc giải. Mọi người cứ túc trực bên cô mãi. Đến 3 ngày sau cô mới tỉnh hoàn toàn. Tử Quyên khẽ vuốt nhẹ mái tóc của cô. Tóc cô đã xơ đi rất nhiều.

Tử Quyên nghĩ rằng cô muốn ở một mình nên đã đi ra khỏi phòng và quan sát cô từ camera. Vào bữa ăn trưa, Henry lỡ tay ột ít cái đắng vào phần của cô, thật lạ là cô đã ăn hết mà không một chút phàn nàn. Mọi cô bắt đầu nứt nẻ, cô không còn như trước nữa, nụ cười, cách đi đứng,... cứ như là người khác. Tuy vậy, hình xăm ở tay cô và cô không muốn gặp ai đã chứng minh cô là người thật. Là cô, nhưng sao lạ quá. Là cô, nhưng sao lại dễ chịu đến vô cùng. Là cô, nhưng cái dễ chịu đó khiến mọi người phát bực vì chuyện đó. Là cô nhưng ánh mắt chẳng như trước nữa. Là cô, nhưng nét mặt, cách biểu cảm, cách nói chuyện... cứ như người xa lạ. Là cô, nhưng bàn tay thật ấm áp và chẳng còn lạnh giá như lúc trước. Là cô, nhưng khác một trời một vực. Là cô ở chỗ không tiếp xúc với Mạnh, đó mới là cô.

Cho đến ngày thứ 5, Tử Quyên hỏi Henry:

- Henry, đây là tác dụng phụ của thuốc hả? Hay là con bé nó bị dị ứng với thuốc vậy?

- Anh xin lỗi, anh cũng không biết nữa. Hôm đó nó chế thuốc xong anh cũng không kiểm tra. Khi xuống kiểm tra thì chỉ còn cái lọ rỗng, cũng không có một mẫu để lại nữa.

- Em thấy nó khác quá, cứ như người mất hồn ấy. Lại xanh xao và tóc xơ hơn trước. Em không hiểu.

Cho đến ngày thứ 7, tất cả đã lộ rõ... “Hả? Chị nói thật không?” “...” “CÁI GÌ?” Mạnh hét to lên trong điện thoại rồi tức tốc về đến nhà cô...

- Cô là ai, tên gì? Tại sao lại giả dạng Nhi để bước vào ngôi nhà này? Cô muốn gì?

Henry hỏi người được cho là “cô” đang ngồi đối diện với anh. Mạnh đứng đó, nhìn “cô” với cặp mắt khinh khỉnh và chờ đợi câu trả lời của “cô”. “Cô” bắt đầu kể.

“Cô” là Võ Hồng Như đang học đại học sân khấu điện ảnh. Hồng Như có một gia cảnh vô cùng khó khăn. Cha mất sớm, mẹ thì gắng sức cho đến bây giờ thì đã kiệt sức và chỉ có thể nằm một chỗ, sức lực ngày càng yếu đi. Khi Hồng Như quá cần tiền để lo cho bệnh tình của mẹ và cần tiền cho việc học, Hồng Như đã quyết định bán thân. Hồng Như đứng phân vân trước một quán bar thì cô đi ngang qua. Hai người như một bản sao gần như là hoàn chỉnh. Dáng hình của họ, khuôn mặt, quả thật nếu nhìn sơ qua rất giống. Cô cố mở to mắt nhìn Hồng Như. Được biết về gia cảnh và bản thân của Hồng Như, cô quyết định giúp Hồng Như và muốn ở nhà của Hồng Như để tiện đi làm. Cô theo Hồng Như về nhà, gọi là nhà nhưng chỉ là một cái nhà trọ nhỏ bé. Tuy bên ngoài xấu xí, lạnh lẽo nhưng bên trong rất xinh đẹp và ấm áp. Xinh đẹp và ấm áp tình người. Cô vui vẻ giúp đỡ mẹ con Hồng Như. Bệnh tình của mẹ Hồng Như ngày càng tiến triển tốt. Thuốc tốt, bác sĩ tốt, phòng bệnh tốt,... cô đều chi trả. Tiền cô không thiếu, cái cô thiếu là tình cảm bạn bè, tình cảm gia đình, cái mà mẹ con Hồng Như đã tặng cho cô...

15 ngày sau đó, vì bị quá nhiều người bên tổ chức của Mạnh săn đuổi, cô lại nhận thư của Mạnh qua Thế giới ngầm. Cô đi đến đường cùng, sau bao nhiêu ngày suy nghĩ, cô đành phải nhờ đến Hồng Như và Hồng Như đồng ý.

- Hồng Như, cậu có từng vào bar Prince chưa? - Cô hỏi.

- Trời ơi! Ở đó chỉ có giới thượng lưu mới có thể mà vào. Ngay cả trong ý nghĩ tớ cũng không thể nghĩ đến.

Cô đưa cho Hồng Như một cái thẻ để vào đó, một tấm hình của Mạnh, một lọ thuốc đầy màu vàng và một lọ thuốc màu xanh. Lọ màu vàng là để Hồng Như chế vào ly nước của mình và uống cạn khi nhận được sự chú ý của Mạnh. Lọ màu xanh là để rửa hình xăm mà cô sắp xăm cho Hồng Như. Khuôn mặt của Hồng Như được cô trang điểm càng kĩ thì càng giống cô. Nếu đem ra so sánh về bề ngoài, thật khó để nhận biết ai là thật, ai là giả. Khi Hồng Như nhận nhiệm vụ được giao cũng là lúc cô chuyển đi nơi khác...

- Cô ấy đi đâu? - Mạnh lập tức hỏi khi Hồng Như chưa kịp nói hết.

- Tôi không biết, cô ấy bảo chỉ khi nào cậu quên được cô ấy, Nhi sẽ trở về và sống một cuộc sống bình thường.

Tử Quyên suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Trong những lúc nó suy nghĩ, em có thấy Nhi có gì bất thường không?

- Um... Hình như là có, có lần, Nhi ôm đầu chạy vào toilet thở dốc rồi bảo em đi mua thuốc theo đơn cô ấy đưa ra, nhưng khi về thì cô ấy lấy lại hóa đơn. Những ngày sau đó, Nhi ăn đồ ngọt rất nhiều, nhiều hơn mức bình thường nữa, đặc biệt là Sô-cô-la.

Tử Quyên giật mình. Vậy là bệnh co thắt não của cô đã trở lại hi quá căng thẳng. Một khi cô đã chịu uống thuốc nghĩa là bệnh không hề nhẹ. Vậy mà cô lại liều lĩnh đi khắp nơi khắp chốn.

- Mạnh, chị khuyên em đừng cố! - Tử Quyên nói nhẹ nhàng - Em biết rồi đấy, một khi Nhi đã quyết tâm, em có là thánh cũng khó mà tìm được hướng chỉ em đã làm nó tổn thương hàng vạn lần. Nó hận người nào, nó phải chà đạp người đó chừng ấy trên một cách gián tiếp hoặc đôi khi là trực tiếp. Em là người đang bị chịu đòn theo cách gián tiếp. Em là người chịu đòn nặng nề nhất mà chị từng biết. Chị khuyên em không nên lún sâu vào việc này quá, kết quả em nhận lại được là vết thương.

Anh suy nghĩ. Lâu lắm rồi, khi bị anh phản bội nặng nề, cô đã không nhận bất cứ lời xin lỗi nào từ anh. Cô né mặt anh, cô nhất quyết không nói chuyện với anh. Anh chạy theo và giữ lấy tay cô, cô giật mạnh tay ra và nói những lời cộc lốc: “Đừng bao giờ đụng chạm vào người tôi, tôi kinh tởm cậu.” Lúc đó, cậu cũng đau đớn lắm chứ, nhưng không thể nào so sánh với lúc này. Những vật phẩm mà anh đã phải “cống nạp” cho cô khi bị thua cuộc đều có trị giá rất lớn, nhưng không thể lớn bằng vật cống nạp lần này là cả trái tim của anh - cô bóp nát nó, làm nó lạnh lại rồi chà đạp lên nó- cô lấy mất trái tim của anh. Cô trốn khỏi anh theo lời yêu cầu của anh, thật là quá trớ trêu cho số phận. Chưa bao giờ, chưa bao giờ cô làm theo yêu cầu của anh, trừ lần này. Chưa bao giờ, chưa bao giờ anh có thể thắng cô. Chưa bao giờ, chưa bao giờ cô thua dù đã chấp anh một bước. Chưa bao giờ, chưa bao giờ anh thôi nghĩ đến việc thắng cô. Cô tự tin quá ư, chưa chắc, mà cũng có thể. Anh có thắng được cô đâu, vì vậy, việc cô tự tin với bản thân là đúng. Cả cuộc đời này, cô chưa bao giờ phục ai. Trên cuộc đời này, chưa bao giờ cô quỳ gối trước một ai. Dù có phải đổi cả tính mạng, cô cũng làm và đã làm rồi đấy thôi.

Anh đập bàn “Lần này tôi quyết thắng em!”. Ở một nơi khác, cô nhếch môi lên mà cười: “Tôi chấp anh thắng tôi. Tôi cho cả Tử Quyên và Henry vào cuộc. Sẽ chờ!”

44. Chương Chap 45: Người Chiến Thắng Vẫn Là Kẻ Thua Cuộc

Việc tìm kiếm cô lại tiếp tục xảy ra. Cô thì nhỡ nhơ, anh thì dờ dẫm. Hết lục tung tỉnh này đến tỉnh kia. Biết là mạng lưới của anh rất dày, nhưng cô cũng đâu phải người dễ tìm. Tìm cả đất nước Việt Nam không có cô là lúc đi qua các nước khác. Họ bắt đầu kiếm tìm thông tin của cô trên các hãng hàng không. Quả thật như Tử Quyên đoán, cô đã đến Luân Đôn. Nơi thành phố nhẹ nhàng và cổ ấy, cô chỉ để dừng chân nghỉ mệt. Tìm, tìm và tìm cũng vẫn là không, không và không. Khi cô sắp lên máy bay để đi nước khác, người của Mạnh vội kéo áo cô lại, cô thả chiếc áo khoác ra không thương tiếc và bình tĩnh lên máy bay với nụ cười mỉa mai biệt. Xuống máy bay rồi lên máy bay khác, cô chuyển hết nơi này sang nơi khác. Cô lại đến Paris - thành phố của tình yêu. Dù cô không cần và không có, cô vẫn đến. Một lần nữa, lại tìm và tìm, cô lại trốn, trốn và trốn.

Thành phố Paris hoa lệ và lạnh lẽo, phù hợp với bàn tay của tôi. Chẳng cần phải đeo găng tay, tôi thích cảm giác lạnh này. Chúng cứ như hòa làm một và tung tăng bên tay tôi. Từng cặp tình nhân tìm đến nhau trong khi tôi ngồi thưởng thức tách cà phê ấm áp. Những tách cà phê này quả là một thức uống tuyệt vời. Lựa chọn đến đây quả thật không uống công. Tôi mua thật nhiều đồ ngọt và sô cô la, đó những thứ tôi cần khi đau đầu chứ chẳng cần thuốc nữa. Thôi thì cứ để nó đến đâu thì đến. Lại cứ phải trốn như một kẻ vượt ngục. Thế nhưng tôi vẫn phải tận hưởng giây phút này, giây phút vừa tự do vừa bị săn đuổi. Là bảo vệ danh dự? Một phần thôi, những phần còn lại là để trở thành kẻ ngông cuồng, là để trở thành một phần của quá khứ bị xóa mờ của ai đó. Không thành như vậy thì càng tốt, chỉ cần tôi bị xóa mờ của tâm trí của ai đó thôi, sự tự do này sẽ là mãi mãi...

Cô vội bẻ miếng sô cô la rồi thưởng thức, một cách vừa vội vã vừa bình tĩnh. Đồ ngọt, cô tìm đến nó hàng ngày. Vừa là để vui miệng, vừa là để bớt đi cảm giác đau nhói ở đầu. Cô cứ như đang chơi trò rượt đuổi với anh nhưng không còn như lúc trước nữa. Lúc trước, là cô rượt đuổi anh vì tội chọc tức cô để rồi đánh

cho anh một trận nhừ tử. Còn bây giờ là anh rượt đuổi cô để nói với cô tất cả, để hối lỗi và chuộc lại câu nói ấy với mọi giá.

Từng phút, từng giây, từng hơi thở, từng nhịp đập, cả hai đều mong mỗi, đều cầu nguyện hai điều khác nhau và cố gắng để mà thực hiện nó. Một người mong ước gặp người kia. Một người mong người kia quên hết đi về mình. Cả hai điều, quá mong manh, quá khó. Nếu một người giành được chiến thắng, phải chăng người kia sẽ hạnh phúc, phải chăng người kia sẽ đau khổ và người giành chiến thắng sẽ cười hay khóc? Cười - vì dấu nổi đau trong lòng hay là thật sự vui vẻ? Khóc - vì hạnh phúc hay vì quá đau đớn mà phải tuôn trào? Người chiến thắng, liệu có phải là người luôn thắng hay là người luôn thua cuộc?

Mọi thứ xoay chuyển 180 độ từ khi Tử Quyên vào cuộc. Họ dễ tìm thấy cô hơn, vẫn biết là vậy nhưng luôn chậm hơn một bước. Cô di chuyển như gió, cuối cùng, nơi ở lâu nhất là Paris. Tìm cô trong cái thành phố này? Đùa à, dễ chắc? Cô không phải là một đứa nhóc lên ba dễ gây sự chú ý cho người khác. Cô cũng chẳng phải là đứa ngốc. Cô là chuyên gia trang điểm và giả vờ. Tô một chút thâm quầng vào mắt, một chút son thâm, mái tóc cuốn lại rồi đội mái tóc giả màu vàng lên. Bộ đồ màu sáng dễ thương. Và cô mỉm cười nhẹ bước ra phố từ một khách sạn sang trọng, lúc thì một cái nhà trọ tồi tàn. Đố ai biết được cô.

Càng vội vàng thì càng chậm lại, càng tìm kiếm thì càng mất nhau. Một mỗi, chán nản, anh ngồi bệch xuống một cái ghế đá công viên. Tuyệt vẫn không ngừng rơi trên áo anh. Thật, tìm được cô còn khó hơn tìm kim đáy bể. Lạnh giá, cô đơn, đi mỗi mòn, bao bóng dáng lướt qua mà chẳng phải cô. Một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy tay anh. Bàn tay lạnh lẽo, lạnh như băng? Bất giác anh đứng dậy ôm lấy cô. Mái tóc đen mượt mà, bàn tay dần ấm lên... Dần ấm lên. Cái gì chứ? Anh đẩy người đó ra mà nhìn cho rõ. Có phải cô đâu, là Ngọc Diệp đấy chứ. Cũng dễ hiểu thôi, ở nơi lạnh đến thế này, bàn tay ai đó lạnh cũng là bình thường. Anh lại vô vọng và gục xuống. Cô thì chạy hết cửa hàng đồ ngọt này đến cửa hàng đồ ngọt khác. Cô biết là anh sắp bỏ cuộc.

Hơn 1 năm trôi qua. Chỉ còn 5 ngày, 5 ngày nữa thôi là anh sẽ cưới Ngọc Diệp, bỏ hết tất cả về cô và cô sẽ được tự do, mãi mãi...

“Em mong muốn giữ danh dự của mình đến thế nào, Nhi? Em muốn được tự do đến thế nào, Nhi? Cho đến giây phút cuối cùng chấm dứt, tôi mới ngừng tìm kiếm em. Lúc đó, em mới được tự do, không phải bây giờ.” Ở nơi nào đó không xa, cô lại có ý nghĩ khác “Chỉ còn 5 ngày, 5 ngày nữa thôi là tôi sẽ tự do. Cảm xúc này thật lẫn lộn. Vui vì được tự do, bảo vệ danh dự. Vậy tại sao có một nỗi buồn không thể đọc nổi. Nước mắt cũng khô hết rồi, cổ họng đã thôi nghẹn. Liệu đôi môi này, có thể nào cười một nụ cười thật sự sau khi hết 5 ngày và nhiều ngày sau đó. Hay nó chỉ nhếch lên một phía và phía kia...lặng im.”

3 ngày trôi qua. 2 ngày nữa thôi họ sẽ biết ai là người chiến thắng...

Tại sảnh lớn của một khách sạn sang trọng, một cô bé khoảng hơn 1 tuổi chạy lăng xăng và ngã trước mặt cô. Cô ngồi xuống đỡ cô bé ấy dậy rồi mỉm cười:

- Cần thận nhé, nếu có chuyện gì xảy ra, mẹ em sẽ buồn lắm đấy!

Anh đến bên và dẫn cô bé nhỏ ấy đi. Hai người, mỗi người một lối. Cô bé ấy thì thầm với anh:

- Chú Mạnh, chú có biết tại sao lại có người có bàn tay lạnh ngắt trong thời tiết ấm áp này không?

- Có thể cô ấy bị cảm lạnh đó.

Anh cười rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, anh vội đuổi theo cô. Anh đuổi theo cô, không hiểu là vì chiến thắng hay vì tình yêu, cũng có thể là cả hai... Bàn tay ấm áp chợt chạm vào một bàn tay lạnh ngắt như không có một chút sức sống. Hai cánh tay là khoảng cách giữa họ.

- Xin em... đừng trốn chạy khỏi tôi nữa...

-

- Làm ơn quay lại đây nhìn tôi này. Đừng đùa nữa...

-

- Anh xin lỗi... Lúc đó, anh không biết... Em có thể giữ bất kì lời hứa nào, nhưng làm ơn, bỏ cái lời hứa ấy đi... Bỏ đi, quên đi, xem như nó chỉ là một cơn gió, một cơn gió nóng rất mà thôi.

- ...

- Xin em đừng... Nếu em chạy trốn, trái tim anh, sẽ chẳng bao giờ trở lại với chủ của nó... Anh yêu em... Xin em đừng biến anh thành kẻ nói nhiều như lúc trước... Xin em... Anh chiến thắng vẫn là kẻ thua cuộc khi em vẫn còn giữ trái tim của anh. Xin em, đừng phá nát nó... Xin em hãy coi anh như một người đặc biệt, một người có cơ hội thứ ba.

Đau... đau lắm chứ... Nhưng lại không muốn nói... Tất cả vết sẹo trong tim cứ như vết sẹo ngoài da của tôi, chưa hết cái này đã đến cái kia. Chúng không bao giờ lành lại. Càng nhiều thuốc sát trùng thì càng rát, càng đau hơn. Không thể nào nói được. Phải giấu hết tất cả như những vết sẹo kia thì liệu có đẹp dễ gì chẳng? Không, chẳng đẹp gì cả, nó rất xấu, và lại, còn rất đau, chúng đọng mủ, sưng tấy lên và không chữa trị được nữa. Không thể mang tất cả về lại được. Lần đầu tiên tôi phải thua cuộc trước anh. Lần đầu tiên anh thắng cuộc - một chiến thắng lớn nhất. Tôi nên cười, hay nên khóc? Mỗi nên hoàn hảo hay chỉ là một phía? Nên quay lại hay chạy đi? Nín kéo thêm lần nữa, được gì? Trên thành phố hối hả, tôi được gì và mất gì? Chẳng còn gì để mất, chẳng có ai cho để mà nhận. Tôi thật sự giữ được trái tim của anh sao, tôi đã làm gì sao? Nực cười, thật nực cười. Nực cười sao khi tôi chẳng làm gì mà vẫn có được một vật trong tay.

Cô quay lại, bỏ đôi kính cận xuống và nhìn thẳng mà như xoáy vào mắt anh. Thật khó khăn cho ai đó khi cô nhìn thẳng vào mắt họ. Bình tĩnh ư? Không hề, từ trước đến giờ, đôi mắt của cô vẫn làm anh phải cố gắng, thật cố gắng để bình tĩnh nhưng chỉ được mấy giây. Còn lần này, phải là cố gắng, vô cùng cố gắng để chịu đựng. Nóng và lạnh, nóng - linh hồn anh như bị đốt cháy dưới lửa của địa ngục; lạnh - đôi tay và đôi mắt của cô, dù có đổ bao nhiêu lửa vào đi chẳng nữa, nó vẫn lạnh, lạnh đến đáng sợ. Nhìn, đọc và ném đủ sự cố gắng của anh, cô thờ dài và không nhìn xoáy nữa, anh thở phào nhẹ nhõm.

- Được, vậy anh sẽ là người đặc biệt - một người có cơ hội thứ ba.

Từng lời cô thốt ra rõ ràng như những bông hoa đang hé nở trong tim anh. Hai cánh tay đã không là khoảng cách, nó là sự hòa hợp giữa âm và dương, giữa nóng và lạnh, giữa cô và anh. Họ đã có kết thúc như mong muốn, một kết thúc hạnh phúc - HAPPY ENDING

45. Chương Ngoại Truyện

Bịch... Cô về nhà, thả chiếc ba lô xuống đến mặt đất. Đi sau cô là Mạnh, anh đến phải thở dốc khi bước sâu vào “khu rừng trước” của nhà cô.

Bịch... con gái của Tử Quyên ném chiếc gối vào người cô vừa cười toe toét vừa nói vừa chạy đi:

- Chiến dịch của ba đấy.

- Á... Thôi đi... szzz...

Không, đây không phải chiến dịch của Henry, là của Tử Quyên. Lúc nào cũng là sự trừng phạt như thế này mỗi khi tôi phạm lỗi, là véo má. Có vẻ trông giống là cưng nựng hơn là trừng phạt. Lần nào cũng phải nhắc đi nhắc lại hình phạt này sao chứ. Chị ấy đúng thật trẻ con quá đi. Cái tật, không bỏ được.

- Này nhé, cấm bỏ nhà đi nhé, cấm giữ danh dự cái kiểu đó nhé, cấm nhé! - Tử Quyên mắng yêu.

- Em nói chi ệt xác, cuối cùng nó quyết thì nó đi thôi.

Henry cõng con bé trên lưng và đi lượm lại cái gối. Cô bỗng chạy thẳng lên phòng. Phòng của cô vẫn như cũ, không một chút gì thay đổi, không bám bụi, không gì cả. Cô biết chứ, biết đó là nhờ Tử Quyên hay dọn dẹp. Cô thay đồ, bỏ đồ bụi theo cả hai nghĩa, cô vội chạy nhanh vào nhà tắm và xối nước hối hả.

Nóng thật ướt gì bây giờ có mưa...

Rào... rào... rào... rào... Điều ước của cô được thực hiện. Cô vừa tắm xong, mặc bộ đồ mới tinh thể là chạy ra nghịch mưa như chẳng có gì.

- Đừng có ngược mắt lên trời, bộ muốn cặn nặng thêm hả? - Mạnh lên phòng nhắc cô.

- Ủ.

- Em còn ừ được nữa chứ hả?

- Ủ.

- Mặc xác em.

Nói thì nói vậy thôi nhưng sao lại để cô ở ngoài đó được, thế là anh phải kéo cô vào. Cái mái nghiêng ngã mà cô đứng thật sự vô cùng khó khăn đối với một người chưa bao giờ thử trượt xuống như anh và trong tình huống mưa to như thế này. Và thay vì anh kéo cô lên thì bây giờ là ngược lại. Kéo anh lên được rồi thì cô còn phải chờ anh về, thật ngược đời.

- Sao em cái gì cũng ngược thế nhỉ?

- Vì em không phải là người bình thường.

Câu nói đó chưa bao giờ thay đổi mỗi khi anh thấy có chuyện gì lạ xảy ra. Ủ đúng thật cô chẳng phải người bình thường.

- Gì? - Giọng cô vang qua điện thoại khi thấy máy anh gọi đến.

- A xin lỗi, cô có phải là Nhi không ạ, tôi thấy số cô đầu tiên trên máy anh ấy nên gọi thôi ạ. - Một giọng nữ lạ vang lên.

- Ủ, là tôi đấy, có gì không? - Cô vẫn bình tĩnh, bình tĩnh thật đấy, cô đang ăn.

- À, anh này bị sốt cao, gục ở thư viện x của tôi, cô đến đón anh ấy về nhé, cảm ơn ạ.

Cô cúp máy, hét to vào bếp:

- Henry, rảnh không?

- Làm gì?

- Đi đón Mạnh ở thư viện x đi.

- Sao không tự đi? Đúng là phát mệt với cô.

Henry vừa đi vừa lầm bầm. Quen quá rồi cái cảnh cô sai vặt Henry, mà Tử Quyên cũng không lên tiếng gì nên cứ làm tới. Henry đỡ Mạnh lên xe, về tới nhà anh mà chẳng có ai Henry đành đưa về nhà mình luôn.

Anh nằm trong phòng cô vì chẳng còn cái phòng dư nào để mà nằm. Cô tức phát điên lên nhưng sau cũng ậm ừ vì cũng là lỗi tại cô hôm ấy. Cô vuốt tóc anh, đầu anh cứ như lửa đốt mà bên trong lại lạnh đến nỗi phải đắp chiếc mền dày nhất của cô. Anh thở hổn hển, mặt đỏ tía tai, cô chỉ ngồi đọc sách chứ cũng chẳng biết phải làm gì.

Tử Quyên bảo cô đi nấu cháo, ừ thì nấu cháo. Henry bảo thêm hành, ừ thì thêm hành. Tử Quyên bảo Mạnh tỉnh rồi đem cho anh ăn. Ủ thì đem.

Cô đem lên rồi phải mớm cho anh ăn, cứ như trẻ nhỏ, cô ghét lắm. Ghét cái kiểu thế này, ghét phải làm phục vụ cho ai đó, nhưng mà lỗi của cô. Ủ thì chịu.

Buổi sáng, anh tỉnh dậy, khỏe hơn hôm qua. Bên cạnh anh là cái mền phồng lên co lại không chứa một chỗ trống. Khẽ hất nhẹ chiếc mền ra. Là cồ, bởi lẽ cô ngủ ở đây vì nhà này làm gì có chỗ khác đâu mà ngủ.

Anh cười nhẹ, cô hiền thật, lúc ngủ cô hiền thật đấy. Nếu như theo trí nhớ nhỏ bé của anh về tuổi thơ, cô rất hiền và nhút nhát. Thế rồi có người đã phản bội cô nên cô mới trở nên dữ tợn thế này. Nhưng anh yêu cô không phải vì quá khứ hay tương lai hay bất cứ thời gian nào cả. Anh yêu cô vì cô là chính cô và cái ý định chắc chắn như đóng đinh của cô. Anh nhẹ hôn lên trán cô rồi ôm cô vào lòng. Người cô không giãn ra được thì phải, cô cứ co người lại như tảng băng.

Lạ thay, cô lại dang tay ra ôm anh, có lẽ vì chiếc áo anh mặc là của ba cô chẳng, hay vì cô tưởng anh là cái gối ôm, hay chỉ vì cô yêu anh...

Anh không nghĩ gì nhiều, cũng chỉ dang tay ra và ôm gọn cô...

Chiều hôm ấy, trên con đường vàng- lá vàng- mà cô thường gọi, có hai người nắm tay nhau đi trên con đường ấy...

Chiều hôm sau, có những ngón tay đan vào nhau trên con đường tro tro lạnh cóng...

Chiều hôm sau, có hai người nghe cùng một điệu nhạc...

Chiều hôm sau, có hai người cùng một bước...

Chiều hôm sau, có hai người với trái tim cùng một nhịp...

Chiều hôm sau, có người con trai cầu hôn người con gái...

Chiều hôm sau, có chiếc váy trắng thật bông bênh, thật dài, thật nhẹ, thật kín đáo, thật tao nhã bước vào lễ đường. Có bàn tay nắm lấy để trao nhẫn cho nhau. Có cánh hoa hồng cười tươi trước nắng. Có hai người, đã là của nhau...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phia-sau-mat-na-cua-mot-con-quy>